

ΜΠΟΚΕΤΟ

1936

ΕΤΟΣ 13^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡ 26·(643)

Το ποίον τὸν-τὸν
καὶ γὰρ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ ΜΠΩΜΟΝ

Θά σέ πε-
ριμένω παν-
τοτε, αγαπη-
μένε μου...

«Αγαπητέ μου Ζερμαίν,
θα σε περιμένω όσον καιρό μου
πάρει... Μονάχα σ' έσένα θ'
άτηνα... Σε παρακαλώ, όμως,
να μην άσχημήσς πολύ... Άντι-
παρκώς να γίνει γυναίκα σου...
Μανουέλλα»

— Τό χέρι της έτρεμε ένώ έγραφε τό γραμματάκι αυτό,
είπε ο Ζερμαίν Λεκουρ όταν διάβασε τό γράμμα.
Ύστερα τό δίπλωσε προσεκτικά στά τέσσερα και τό έ-
βαλε στην μέσα θήκη του πορτοφολιού του. Συνήθιζε να
φυλάει όλα τά γράμματα που του έστελναν ή γυναίκες...

Έκαμε μερικά θέματα στην λεωφόρο και, τέλος, στά-
θηκε έμπρός σ' ένα καφενείο κι έρριξε ένα βλέμμα στους
λιγοστούς πελάτες του, σαν να έψαχνε να βρή κάποιον.

— Περίεργο, ψιθύρισε, κυττάζοντας τό ρολόι του. Ή ώρα
είνε μία και δέκα και ή Φερνάντ ακόμα δέν φάνηκε. Και
όμως είναι πάντοτε τακτική στο ραντεβού της... Δέν πιστεύω
να της συνέβη τίποτα.

Κάθισε σ' ένα τραπέζι και ρώτησε τό γνωστό του τό
γκαρσόν αν είχε φανή ή «κυρία». Ή απάντησι που έλαβε
ήταν άρνητική. Παρήγγειλε έναν καφέ με κρέμα και, χω-
ρίς να τό θέλη, λημονώνοντας την Φερνάντ, άρχισε ν' άνα-
πολή και πάλι τά χαρακτηριστικά της Μανουέλλας.

Τι παράξενο κορίτσι άλήθεια! Και πόσο σταθερό στά αι-
σθήματά του!... Την είχε γνωρίσει πριν από τρία χρόνια,
την εποχή ακριβώς που έτελείωνε τίς σπουδές του. Είχε
πάει στην έπαρχία του, για να περάσει τίς θερινές διακοπές
κοντά στους γονείς του. Κατά σύμπτωση, μία εξαδέλφη του
έκανε τούς γάμους της, λίγες μέρες μετά την άφιξι του
Ζερμαίν. Και τότε ο νεαρός σπουδαστής γνωρίστηκε με την
Μανουέλλα, μία κοπέλλα δεκάξη χρόνων, με κατάξανθα
μαλλια και κατάμαυρα μάτια. Χόρεψαν δυό - τρείς φορές
μαζί, ανταλλάζανε μερικά άσήμαντα λόγια — και τό ά-
ποτέλεσμα ήταν να καταλάβουν ότι έννοιωθαν μεγάλη συμ-
πάθεια ο ένας για τόν άλλον.

Όταν έτελείωσε τό μυστήριο, τά διάφορα ζευγάρια σκορ-
πίστηκαν δεξιά και άριστερα, στην έξοχή. Ο Ζερμαίν πήρε
την Μανουέλλα και κάθησαν μαζί κάτω από ένα δέντρο.
Γλυκεία ταραχή κατείχε και τούς δύο. Ή Μανουέλλα ήταν
ταραγμένη επειδή είχε παρευρεθί σ' ένα γάμο κι επειδή
ή φωνή του Ζερμαίν ήταν θερμή και θαθεία — και ο Ζερ-
μαίν ήταν συγκινημένος με την δροσιά και την άφέλεια της
ντάμιας του. Για τόν έφηβο αυτόν, που είχε διαφθαρή πρόωρα
από τεςσάρων έτών παραμονή στην Μονμάρτη, ή
Μανουέλλα ήταν μία δροσερή ψυχή, ένα ψυχικό ξεκούσισμα.
Ενα λουλουδι που δέν τό μύρισε ακόμη κανείς.

Ή έρωτική έξομολόγησις
του Ζερμαίν θγήκε αυθόρμη-
τα από τά χείλη του. Και ή
Μανουέλλα την άκουσε με
χαρά αλλά και ήρεμία, σαν
να την έπερίμενε. Ένα γλυκό
χαμογελο είχε άνθισει στο
κερασένια χείλη της. Ο Ζερ-
μαίν έσκυψε και τά φίλησε.

— Πότε θα φύγης για τό
Παρίσι; τον ρώτησε ξαφνικά
ή Μανουέλλα.

— Σε δυό μήνες. Θα σπου-
δάσω δικηγόρος.

— Θάρχεισαι στίς διακοπές
να με θλέπης;

— Έννοείται.

— Και όταν θα πάρης τό
δίπλωμά σου θα παντρευτού-
με, δέν είναι έτσι;

— Θέλει ρώτημα;...

Από τότε πέρασαν τρία
χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο

Ζερμαίν δέν ξαναγύ-
ρισε ούτε μία φορά
στην έπαρχία του.
Καινούργιοι έρωτες
τόν κρατούσανε στο
Παρίσι. Και αν από
καιρό σε καιρό ή Μα-

νουέλλα δέν του έγραφε για να τόν πληροφορήσει ότι τόν
αγαπούσε πάντοτε, ότι σ' αυτόν μονάχα άνήκε και ότι πε-
ρίμενε να έκπληρώσει την ύπόσχεσι που της έδωσε, ο Ζερ-
μαίν θα είχε λησμονήσει την παιδούλα με τά κατάξανθα
μαλλιά και τά κατάμαυρα μάτια...

Και τώρα ο Ζερμαίν, τελειόφοιτος πειά της Νομικής, κα-
θισμένος στον έξώστη του καφενείου, ξανάφερνε στη μνήμη
του τά χαρακτηριστικά της Μανουέλλας, χωρίς όμως να
νοιώθη τίποτα στην καρδιά. Ή άφιξις της Φερνάντ, της χα-
ριτωμένης φίλης του, ή όποία υπηρετούσε ως δακτυλογρά-
φος σ' ένα ύπουργείο, τόν απέσπασε από την ρέμβη του
για να τόν επαναφέρει στην πραγματικότητα. Και ή πραγ-
ματικότητα αυτή ήταν τόσο γοητευτική στο πρόσωπο της
Φερνάντ!...

Πέρασαν και άλλα χρόνια. Ο Ζερμαίν Λεκουρ πήρε τό
δίπλωμά του, έγινε ένας από τούς καλύτερους δικηγόρους
των Παρισίων — μα δέν ξαναγύρισε στην έπαρχία του. Στο
διάστημα αυτό είχαν πεθάνει ο πατέρας και ή μητέρα του,
χωρίς να μπορέσει να πάη στην κηδεία τους, άπασχολημέ-
νος στο Παρίσι με σοβαρές ύποθέσεις. Τη θέσι που είχε κά-
ποτε στην καρδιά του ή Φερνάντ την πήρανε άλλες γυναί-
κες, των όποιων τά όνόματα τά είχε ξεχάσει πειά... Οι κρό-
ταφοί του είχαν άσπρίσει και θαθείες ρυτίδες χαράκτηκαν
γύρω από τά μάτια του.

Και ή Μανουέλλα;

Ή Μανουέλλα έμεινε στην καρδιά του μονάχα σαν μία
τρυφερή άνάμνησις, στην όποία ξαναγύριζε κάθε φορά που
έννοιωθε τόν έαυτό του άηδιασμένο από την παρισινή ζωή.
Αναπολούσε τότε τά γλυκά χαρακτηριστικά της Μανουέλ-
λας, κι' αίσθανότανε τύψεις συνεδήσεως επειδή δέν κράτησε
την ύπόσχεσι που της είχε δώσει. Πολλές φορές, είπα να της
γράψω, να δικαιολογήσει την σιωπή του, την άδιαφορία του.
Μά ή πένα έπεφτε από τά χέρια του. Καταλάβαινε κι' ο
ίδιος ότι ήταν πολύ άργά πειά για να δώσει εξήγησις...
Έξ άλλου, και ή Μανουέλλα είχε πολλόν καιρό να του γρά-
ψη... Δέν υπήρχε καμμία άμφισβησία ότι θα τόν είχε αγαλεί
από την καρδιά της. Μερικοί παλιοί του φίλοι μάλιστα τόν
πληροφόρησαν από την έπαρχία ότι ή Μανουέλλα ήταν κα-
λά στην ύγεια της, με την διάφορά ότι φανόταν πάντοτε
μελαγχολική και ότι έδωσε
άρνητική απάντησι σε πολλές
προτάσεις γάμου που της έκα-
μαν...

Όταν ο Ζερμαίν έγινε πε-
νήντα χρόνων, άποφάσισε μία
μέρα να ξαναγυρίσει στην έ-
παρχία του. Τόν πλημμύρισε
όλακληρο, με τυραννική επι-
μονή, ή νοσταλγία του τόπου
που γεννήθηκε. Ήθελε να ξα-
ναβρεθί στους δρόμους όπου
έπαίξε μικρό παιδάκι, και να
προσευχηθί στον τάφο των
γονέων του. Ήταν πλούσιος
πειά και διάσημος, μα έννοιω-
θε στην καρδιά του ένα τρο-
μερό κενό... Τίποτα πειά δέν
τόν κρατούσε στο Παρίσι...

Και να που ξαναβρέθηκε,
με μάτια δακρυσμένα με κυρ-
τωμένη την ράχι, έξω από τό
σπίτι που γεννήθηκε. Κανείς

Ή Μανουέλλα άκουσε με χαρά την έρωτική του
έξομολόγησι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Τερέζα, αγέρωχη, απότομη, έχοντας συναίσθησι της αξίας της, δεν υποχωρούσε ποτέ μπροστά σε κανέναν, παρά μόνον μπρος στη Φράγκα και την μίς Σίμπυλ, που ήταν τα μόνα πλάσματα τα τα οποία αγαπούσε στη γη.

Η Φράγκα, που ήταν δεκάξη χρόνων τότε, αποτελούσε τη ζωντανή αντίθεσι της αδελφής της.

Λεπτοκαμωμένη και λυγερή, είχε την ωμορφιά ενός αγάλματος. Από τα χρυσόχρωμα μαλλιά της ως τα καλλίγραμμα χέρια της, όλα σ' αυτήν ήταν ωμορφιά, χάρις και λεπτότης.

Με το πλατύ και ωραίο της μέτωπο, με τα ωμορφα και θαυμάσια ζαφειρένια μάτια της, με το καλλίγραμμα πρόσωπό της, έμοιαζε με αγία, από εκείνες που είνε ζωγραφισμένες στα τζαμιά των μεσαιωνικών εκκλησιών, ρεμβώδεις και σκεπτικές, κάτω απ' τις χρυσές ακτίνες του ήλιου που θασιλεύει.

Τόν τελευταίο καιρό, ο κόμης ντε Ροσθέλ είχε πάρει καινούργιο γραμματέα, με τόν οποίο φαινόταν κατενθουσιασμένος, ενώ αντίθετως η Ναδίνα γελούσε περιφρονητικά, ο-σάκις γινόταν λόγος γι' αυτόν.

Είνε σοβάρος νέος, έλεγε με κάποια ειρωνεία. Παίρνει πάντα τη ζωή από την πένθιμη όψη της. Φαίνεται, Χριστιανέ, πως, όταν τόν προσέλαβες, σου επέβαλε ως όρο να ζή μόνος, χωρίς καμμία επικοινωνία μ' έμας. Αυτό ήταν πολύ έξυπνο εκ μέρους του, γιατί κατάλαβε πόσο θα μ'α ένωχλούσε η παρουσία ενός τέτοιου αγριανθρώπου.

Είσαι άδικη, αγαπητή μου φίλη, της απάντησε μιά μέρα ο κ. ντε Ροσθέλ, ο οποίος φαινόταν να συμπάθη όλοένα και πιο πολύ τόν νέο γραμματέα του, πράγμα παράδοξο γι' αυτόν, για τόν οποίο όλος ο κόσμος τού ήταν αδιάφορος. Ο 'Ανδρέας ντ' Ανζελί είν' ένας νέος δειλός κι' επιφυλακτικός, αλλά έχει μεγάλη αξία.

— Ω! πώς ένθουσιάζεσαι εύκολα!

— Ένθουσιάζομαι με τόν δική μου. Η οικογένεια τού γραμματέα μου ήταν άριστοκρατική και πλουσιωτάτη, μά ο πατέρας του χρεωκόπησε και μετά τήν καταστροφή του πθανε κι' έτσι, σε ηλικία οκταεννέα ετών, ο 'Ανδρέας θρέθηκε κατεστραμμένος. Είχε ωστόσο τήν περιουσία της μητέρας του και μπορούσε να μείνη πλούσιος κι' ανεξάρτητος, αλλά ο πατέρας του είχε αφήσει μεγάλη χρέη. Ο 'Ανδρέας όμως τα πλήρωσε όλα, θέλοντας να μείνη ακηλδωτή η μνήμη τού νεκρού πατέρα του και τ' όνομά του. Έτσι, από τή μιά μέρα στην άλλη, θρέθηκε πάμπτωχος. Τότε κάποιος θεός του, συγκινημένος από τήν τόσο λεπτή κι' ευγενική συμπεριφορά του, θέλησε να τόν συνδράμη. Μά ο 'Ανδρέας δεν θέλησε να δεχθ' απ' αυτόν παρά μόνο όσα τού χρειαζόντουσαν για να συμπληρώση τις σπουδές του στό Πανεπιστήμιο, όπου και άριστευσε, γιατί ή αντίληψή του είνε ίση πρός τήν τιμιότητά του...

Η μίς Σίμπυλ κι' η Φράγκα άκουγαν τόν κόμητα λίγο χλωμές, μά σιωπηλές, όπως πάντα. Άπεναν-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Λεπτοκαμωμένη και λυγερή, είχε την ωμορφιά ενός αγάλματος.

τίας, ή Τερέζα φώναζε μ' ένθουσιασμα: — Μά υπήρξε λαμπρά ή διαγωγή του. Ο Γραμματέας σας, πατέρα, είνε άληθινός ήρωας!

— Έπειτα, γυρίζοντας πρός τήν αδελφή της, έπρόσθεσε:

— Δεν είνε αλήθεια, Φράγκα, ότι ή διαγωγή του ήταν ωραιότατη;

Η Ναδίνα τότε απάντησε:

— Ωραιότατη, πράγματι, αλλά και πολύ κουτή!

— Ναδίνα! είπε ή μίς Σίμπυλ καταγανακτισμένη. Έσύ μιλάς έτσι!

— Γιατί όχι; έκανε ή κόμηςσα ύψώνοντας τούς ώμους της. Ο πατέρας τού ντ' Ανζελί, όχι μόνο έχασε τήν περιουσία του, αλλά και άφησε μεγάλα χρέη πεθαίνοντας. Αυτό όμως δεν είνε τίποτε τόν εξαιρετικό στην εποχή μας. Πολλοί άνθρωποι καθ' όλα άνθρωποι πεθαίνουν, αφήνοντας χρέη. Τι κάνουν στην περίπτωση αυτή τ'α παιδιά τους; Άπλούστατα ζή να πληρώσουν άνοήτως τ'α πατρικά χρέη εξ ιδίων χρημάτων να περισώσουν τή δική τους περιουσία. Και ποιος πάλι κατηγορεί γι' αυτό; Κανείς... Άπεκντίας, όλοι τούς έπαινον...

— Αυτό που λες, ασφαλώς δεν τ'α πιστεύεις, μαμά! φώναξε ή Τερέζα με αγανάκτησι. Τι πράγματα είν' αυτά...

Η μίς Σίμπυλ είχε κυριευθ' από θαυμάσια θλίψη. Πώς ήταν δυνατόν να μιλάει έτσι ή Ναδίνα, που τήν είχε γιορτάσει άλλοτε τόσο μεγαλόψυχη, τόσο ήθικη κι' ευγενική στα διήρηματά;

Η φωνή της Φράγκας, λεπτή, καθαρή και διαυγή, διέλυσε τή σιωπή που είχε άπλωθ' στό δαμάτωμα.

— Άν ο κ. ντ' Ανζελί, είπε, έκανε ό,τι κάνουν όλοι, είμαι βεβαία πως δεν θα κοιμόταν ήσυχά τώρα. Και μού φαίνεται ότι είνε κάτι τόν να μωρή να κοιμάται κανείς ήσυχά.

Και γυρίζοντας τ'α βλέμματά της πρός τήν Ναδίνα, πρόσθεσε:

— Έγώ αγαπώ κι' εκτιμώ τόν τόν ήσυχον ύπνο, ώστε δεν έσπασομαι γιατί ο κ. ντ' Ανζελί τόν προτιμήσε από τήν περιουσία του. Πόσο αξιολύπητοι θα είνε εκείνοι τ'α όποιοι τόν ύπνο διακόπτουν, καθώς τόσο τρομεροί εφιάλτες!

Και, αφού είπε τ'α λόγια αυτά, σηκώθηκε ήσυχά και βγήκε έξω. Η μίς Σίμπυλ και ή Τερέζα τήν έκολούθησαν.

Ο κόμης ντε Ροσθέλ, τού οποίου τόν μυαλό γινόταν νωρότερο ήμερα με τήν ήμέρα και γ'έγε μισοκοιμηθ' στην καρέκλα του, όπως πθανε πάντοτε μετά τόν φαγητό, δεν άντελήφθη τίποτε από όσα είχον λεχθ'.

Η Ναδίνα όμως με δρόνιζε τ'α μάτια και σφισμένα τ'α δόντια παρακολούθησε με τόν βλέμμα της τήν Φράγκα.

— Ά, μουρμούρισε. Αυτή δεν κατέθεσε ακόμη τ'α όπλα, ούτε και τ'α τ'α καταθέσει ποτέ.

— Έπειτ' από λίγες ήμέρες άληλη ή οικογένεια πήγε κι' έγκαταστάθηκε στη θύλα της, στη Μαρμανδία.

Ο Γραμματέας τού κόμητος έμελλε να πάει κι' αυτός έπειτ' από μιά εβδομάδα εκεί, γιατί ήθελε τόν τόν μεταξύ να τελειώση κάποια έγγραφα.

σία του στό Παρίσι.

Όλοι είχαν ξαναρχίσει τή συνηθισμένη τους ζωή στην έ-ζοχη.

Η Ναδίνα έκανε συχνές επισκέψεις στις άλλες οικογένειες που κατοικούσαν στις γειτονικές επαύλεις και σχεδίασε να δώσει χορούς και έσπεριδες, μέχρις ότου να φτάση ή εποχή τού κυνηγιού, όποτε θα συγκεντρωνόντουσαν εκεί πολλοί φίλοι.

Ο κ. ντε Ροσθέλ έμενε διαρκώς στό γραφείο του, όπου περνούσε τις ώρες του εργαζόμενος δ'ήθεν, μά πραγματικά κοιμώμενος.

Η μίς Σίμπυλ κι' ή Φράγκα είχαν ξαναρχίσει τούς ήσυχους περιπάτους των στό περίχωρα της θύλλας, ενώ ή Τερέζα, είτε πεζή, είτε έφιππη, έτρεχε μόνη στις γειτονικές έ-ζοχες.

Είνα πρωί, ή Τερέζα είχε φύγει πολύ νωρίς έφιππη κι' έκόλπαζε μεθυσμένη από τόν καθαρό άέρα και τήν έλευθερία της, αφήνοντας τόν άλογό της να τήν πηγαίνει όπου ή-θελε.

Έπειτα από άρκετων ώρων ήπασια, ξαναγύριζε άργά, κουρασμένη, όταν έβλεπε, σε κάποιο σταυροδρόμι διασταυρώθηκε με κάποιον άγνωστο κύριο.

Ήταν ένας νέος εικοσιπέντε περίπου χρόνων, ψηλός και λεπτός. Φορούσε γαλάζιο κοστούμι με άσπρη γραβάτα και φάθινο καπέλλο, που σκίαζε τ'α μάτια του, στό όποια διάβαζε κανείς τήν εξαιρετική του αντίληψη και τήν ευθύτητα τού χαρακτήρος του.

Άσφαλώς δεν κατοικούσε στό περίχωρα, γιατί ή Τερέζα ήξερε όλους τούς γείτονες και ήταν βεβαία ότι έστ'ω και μιά φορά να τόν είχε συναντήσει άλλοτε, δεν θα ξεχνούσε τήν υπερφάνεια και τήν ευγένεια της φυσιογνωμίας του.

Ο άγνωστος, μόλις είδε τήν νέα, έβγαλε τόν καπέλλο του. Έκείνη τόν κύταξε καλά, χωρίς αυτός να κατεβάση τ'α μάτια του.

Κι' έξαφνα ή νέα, έπηρεασμένη κάπως από τόν σταθερό και γαλήνιο τόν βλέμμα, αισθανθηκε κάτι να τήν σπρώχνει πρός αυτόν με μιά δύναμη άκατανίκητη.

— Θα χάσετε τόν δρόμο σας, κύριε; είπε με τή συνηθισμένη της άφέλεια. Μήπως μπορώ να σ'ας φανώ χρήσιμη; Έγώ ξέρω πολύ καλά αυτό τ'α μέρος...

Ο άγνωστος έκανε μιά θαυμάσια υπόκλιση κι' άποκρίθηκε: — Σας εύχαριστώ πολύ, δεσποινίς... Πραγματικά έχασα τόν δρόμο μου και μιά ώρα τώρα παιδεύομαι να τόν ξαναβρω.

— Και πηγαίνετε;

— Στό Ροσθέλ.

Άκούοντας τόν όνομα αυτό, ή Τερέζα κοκκίνισε και κύταξε τόν ξένο με μεγαλύτερη προσοχή. Τέλος συνήλθε και είπε με κάποια πονηρία:

— Έχετε αφήσει πίσω σας τόν Ροσθέλ, κύριε. Άν θέλετε να είστε εκεί στό πρόγευμα, πρέπει να ταχύνετε τόν θ'ημα σας, γιατί ο δρόμος είνε αρκετός ακόμα... Άν με δέχεσθε ως οδηγό, θα κερδίσετε άρκετη ώρα, γιατί θα σ'ας πάω από ένα μέρος, απ' όπου κόβεται ο δρόμος.

Ο ξένος φαινόταν ζαλισμένος κάπως.

Μιά υπέροχη νέα, που έλαμπε από ωμορφιά και πού φαινόταν πως ανήκε στην άνωτάτη άριστοκρατία, τού έπρότεινε να γίνη οδηγός τού με τόν φυσικώτερο τρόπο τού κόσμου, χωρίς καν να τόν γνωρίζει.

Η Τερέζα κατάλαβε τήν αφορμή που τόν έκανε να διστάζει κι' εύχαριστήθηκε κάπως απ' αυτό.

— Δεχθ'τε, κύριε, τού είπε, και μη σ'ας μέλει. Τόν Ροσθέλ είνε κτήμα τού πατέρα μου κι' έπειδή κι' εγώ νυρίζω τώρα εκεί, καταλαβαίνετε ότι δεν μού στοιχίζει τίποτε ή

πρότασίς μου...

Τ'α λόγια αυτά μεγαλώσαν ακόμα περισσότερο τήν ταραχή τού άγνώστου νέου, ο οποίος φάνηκε ακόμα πιο πολύ ταραγμένος. Ωστόσο δεν τόλμησε ν' άρνηθ' τήν προσφορά της Τερέζας κι' άρχισε να θαδίζει πίσω απ' τόν άλογο της.

Η Τερέζα προχώρησε τολμηρά πρός τόν δάσος που έρισκόταν από τήν άριστερή πλευρά τού δρόμου.

— Δεν υπάρχει φόβος να χάσετε και σεις τόν δρόμο σας εκεί μέσα; ρώτησε ο νέος.

— Καθόλου, κύριε! Μη φοβάσθε... Όλ' αυτά τ'α μέρη, τ'α ξέρω καλά... Έτσι θα κόψουμε τόν μισό τούλάχιστον δρόμο...

— Σας εύχαριστώ, δεσποινίς, γιατί είν' αλήθεια πως είμαι κουρασμένος πολύ.

— Να σας προσφέρω τόν άλόγό μου.

Και ή Τερέζα έτοιμάσθηκε να πηδήση κάτω... Ο ξένος χαμογέλασε και τήν έμπόδισε σχεδόν διά της θίας.

— Ώ, δεσποινίς! είπε. Τί ιδέα; Τί θα έλεγαν άν μ'ας έθλεπαν;... Όχι! Όχι! Δεν είμαι και τόσο πολύ κουρασμένος... Άρκεί μόνο να μη προχωρήτε πολύ γρήγορα, άν θέλετε...

Η Τερέζα δεν απάντησε, αλλά άρχισε να ξεετάζει κρυφά με τόν βλέμμα της τόν ξένο εκείνο, τού οποίου ο σοβάρος κι' άρμονικός τόνος της φωνής της φαινόταν τόσο εύχαριστός.

Η φυσιογνωμία του, με τ'α φωτεινά και γλυκά μάτια του, της φαινόταν εξαιρετικά συμπαθής.

Έπειτα από άρκετη ώρα έφτασαν τέλος στό Ροσθέλ. Ένας υπηρέτης, βλέποντας τήν νεαρή κυρία του, έτρεξε καί τή θοήθηκε ν' άφιππεύση και κατόπιν άπομακρύνθηκε μαζί με τόν άλογο.

Τότε ή Τερέζα γύρισε πρός τόν ξένο και τού είπε:

— Θα παρακαλέσω τή μητέρα μου να σας οδηγήσ' ένα μέρος τού πύργου, όπου να μπορέσετε ν' αλλάξετε.

Έκείνος υποκλίθηκε και άποκρίθηκε με τήν προσομένη σοβαρότητα:

— Σας εύχαριστώ, δεσποινίς, για τή φροντίδα σας, αλλά έφτασα στό Ροσθέλ χθες τόν βράδυ και ή κυρία κομίσσα εύαρεστήθηκε να μού υποδείξ' τόν δαμάτωμα μου, στο όποιο μπορώ τώρα να μείνω μόνος μου.

Η Τερέζα δεν τόλμησε να επιμείνη, ούτε να προχωρήση.

στις έρωτήσεις της. Άλλωστε ήταν άργά πια και μάλιστα πρόφταινε ν' αλλάξει. Χαιρέτησε λοιπόν με μιά ελαφρά κίνηση τού κεφαλιού κι' άπομακρύνθηκε.

Η έκπληξή της όμως ήταν μεγάλη, όταν έπειτ' από λίγη ώρα, μπαίνοντας στην εύρύχωρη τραπεζαρία της επαύλας, είδε τόν πατέρα της να μπαίνει από τήν αντίθετη πόρτα, απερίχθονος στό μπράτσο τού άγνώστου της νέου.

Ο Χριστιανός ντε Ροσθέλ πλησίασε τότε τή γυναίκα του και τής είπε:

— Αγαπητή μου Ναδίνα, έπίτρεψε μου να σου παρουσιάσω τόν γραμματέα μου, τόν κ. Άντρέα ντ' Ανζελί... Έπ'ε λαμπρός νέος, τόν όποτον αγαπώ και εκτιμώ με όλη τήν καρδιά.

Και ο Χριστιανός, χαμογελώντας, έπρόσθεσε:

— Είνε μόνο λίγο αγριανθρωπος, όπως μ'ας άπέδεξε στό Παρίσι. Άλλά εδώ, για να μ' εύχαριστήση, δέχτηκε να τρώη μαζί μας...

Η Ναδίνα δεν απάντησε τίποτε. Εύρισκε ότι ή εύνοια τού συζύγου της για έναν άπλο γραμματέα ήταν υπερβολική.

Η μίς Σίμπυλ πάλι, που ήταν κι' αυτή παρούσα, εύχαριστήθηκε πολύ από τήν ευθυμία που διαβάσε στα χείλη κτηριστικά τού γραμματέα.

Έπειτα από άρκετη ώρα ήπασίας ξαναγύριζε άργά, κουρασμένη.

Η Φράγκα, πάντα μυστηριώδης, δεν εξωτερίκευσε τις εντυπώσεις της.

Όσο για την Τερέζα, ευτυχώς που δεν την πρόσεχε κανείς, γιατί αλλιώς θα έθλεπαν όλοι από την άχτινοβολία των ματιών της και από το κοκκίνισμα των παρειών της ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε σ' αυτήν.

Από την ημέρα εκείνη, τα οικογενειακά γεύματα στην ξαυλι ήταν λιγότερο μονότονα και τὰ θράδυα πολύ πιο ζωνρά.

Πολύ μορφωμένος, άνθρωπος του κόσμου, ευγενής και τυπικός, ο Άνδρέας, παρ' όλη την ψυχρότητα και την επιφυλακτικότητα του, εύρισκε εν τούτοις πάντα τον τρόπο να προκαλή το ενδιαφέρον και να διασκεδάσει τους πάντες που τον περιείχαν.

Και αυτή ακόμα η Ναδίνα, που ήταν τόσο προκατειλημμένη εναντίον του, έπειτ' από λίγο καιρό τον υπερεπαινούσε και μόνο φιλοφρονήματα του άνηθνε.

Η μίς Σίμπυλ τον ευγνωμονούσε για τον θαυό σεβασμό που έδειχνε προς τις μαθήτρές του και έπιανε μαζί του σοβαρές συνομιλίες, τις οποίες αγαπούσαν κ' οι δύο.

Η Φράγκα που ήταν πάντα επίμονη σιωπή της και κουθενταζε μαζί του με ζοηρότητα, που κανείς δεν την φανταζόταν σ' αυτήν.

Αντιθέτως η Τερέζα φαινόταν τώρα σιωπηλή και σκεπτική. Δεν είχε πειά ιδιοτροπίες, δεν έκανε πειά τρέλλες και δεν έφερετο πειά προς την Ναδίνα με την αγέρωχη εκείνη αὐθάδεια, την όποια χρησιμοποιούσε τελευταία στις κουβέντες της προς τη μητέρα της.

Σιγά - σιγά κ' ο Άνδρέας, ευχαριστημένος από το περιβάλλον του, άρχισε να γίνεται πιο διαχυτικός, πιο εύθυμος. Φερόταν με τον ίδιο σεβασμό στην κόμισσα ν' Ροσβέλ και στην μίς Σίμπυλ κ' η Τερέζα κ' η Φράγκα είχαν γίνει αντικείμενο των πιο ευγενών περιποιήσεων εκ μέρους του.

Η Τερέζα όμως ένοιωθε τώρα μία μεγάλη στενοχώρια. Ζωηρή, καθώς ήταν πάντοτε, είχε παραμελήσει τις σπουδές της κι έτσι δεν είχε τις απαιτούμενες γνώσεις για να παρακολουθή τις σοβαρές φιλολογικές ή έπιστημονικές συζητήσεις του Άνδρέα με τους άλλους.

Γι' αυτό απευθύνηκε στην μίς Σίμπυλ και την παρακάλεσε να την βοηθήσει να συμπληρώσει τη μόρφωσή της. Η μίς Σίμπυλ ήταν συνηθισμένη στις ιδιοτροπίες της Τερέζας και δεν εξαφνιάστηκε καθόλου μ' αυτό. Άπεναντίας, έσπευσε προθυμότατα να συμμορφωθεί με την επιθυμία της.

Τότε η νέα ρίχτηκε στη μελέτη με τὰ μούτρα και, χάρι στη μεγάλη της αντίληψη, γρήγορα απέκτησε τις γνώσεις που τόσο είχε αισθανθή την έλλειψή τους.

Προώδευσε μάλιστα τόσο, ώστε μία μέρα, θλέποντας τον Άνδρέα να κάνει κάποιο χημικό πείραμα στον κήπο, τον πλησίασε και άρχισε να μιλάει για το πείραμα αυτό με τόσο γνώση, ώστε ο νέος εξαφνιάστηκε και τη ρώτησε με περιέργεια:

— Και πού τὰ μάθατε σεις αυτά;
— Μοι τὰ διδάξε κατά τους τελευταίους μήνες η μίς Σίμπυλ.

Και κύτταζε τον Άνδρέα στα μάτια για να δει τί φρονούσε γι' αυτήν. Έξαφνα όμως τότε της φάνηκε σαν να δέχτηκε ένα δυνατό χτύπημα στην καρδιά της.

Ο Άνδρέας την κύτταζε με το ίδιο πάθος που τον είχε δει να την κυττάζει και την πρώτη φορά που συναντήθηκαν. Της φάνηκε ότι η γη δεν ήταν στερεή κάτω απ' τὰ πείρα της και προαισθάνθηκε ότι ζύγωνε ή στιγμή που θ' άποφαινόταν αμετάκλητα η τύχη της.

Τότε έντελως αὐθόρμητα άπλωσε το χέρι της προς τον Άνδρέα και του είπε:

— Αγαπητή μου Ναδίνα, έπιτρέψέ μου να σου παρουσιάσω τον γραμματέα μου, τον κ...

— Κύριε ντ' Άνζελλ, σὰς ύπολήπτομαι πολύ.
Ο Άνδρέας, που είχε συνέλθει εν τώ μεταξύ από την παρρησία του, έκανε μία άθρη ύπόκλιση και δεν άπάντησε ποτε.

Η Τερέζα όμως εξακολούθησε:
— Θέλετε να γίνετε φίλος μου;
Ο νέος έγινε κατάχλωμος. Όστόσο, συγκεινιμένος, άδλες τον τις δυνάμεις, προσπάθησε να χαμογελάσει και θύρισε:

— Περιέργη πρότασις!
— Άρνεϊσθε; Έκανε η Τερέζα κοκκινίζοντας.
— Όχι. Αλλά νόμιζα ότι είμαστε κιόλας φίλοι.
— Ναί, αλλά έντελως επιπόλαια, όπως είστε φίλος και με την Σίμπυλ και με την Φράγκα και μ' όλους τους γνωρίζετε... Έγώ όμως δεν έννοώ τέτοια φίλια...

Τρομερή νέα αυτή η Τερέζα. Έφερεν έτσι τον Άνδρέα σε πολύ δύσκολη θέση. Του κάκου άγωνίζονταν εκείνος να κρύψει τη θαθεία έντύπωση που του είχαν προκαλέσει τα λόγια της.

Κ' η Τερέζα πρόσθεσε:
— Μή με κρίνετε από το έξωτερικό μου. Έχω πολύ θερμά χαρακτηρισά, ένθουσιάζομαι εύκολα και φτάνω άμέσως μεν των άκρων. Κατά θάθος όμως δεν είμαι κακή και, αν ένας άνθρωπος που θά είχε την έμπιστοσύνη μου άνελάμβανε με καθοδηγή, μου φαίνεται πως θά γινόμουν ακόμα καλύτερη.

Θέλετε να γίνετε γιά μένα ο φίλος, ο σύμβουλος, ο οποίος έχω την άνάγκη;
Και χωρίς να του δώσει καρό ν' άπάντηση, έπρόσθεσε:

— Έλάτε, δεχθήτε! Είμαι τόσο δυστυχισμένη!

— Δυστυχισμένη, έσείς; Είπε ο Άνδρέας εξαφνιάσμενος. Είπε δυνατόν αυτό;

— Δυστυχώς, ύποφέρω από μία πολύ μεγάλη λύπη... Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω μιλήσει σε κανένα γι' αυτό... Με σὰς όμως, το πράγμα διαφέρει... Δεν ξέρω τί με σπρώχνει να σὰς έξομολογηθώ τὰ μυστικά μου... Θά με συμβουλευέστε.

Ο Άνδρέας φάνηκε σά να θέλε ν' άποφύγη αυτές τις ένμυστηρεύσεις που γινόμουν έτσι άπρόσπτα. Αλλά δεν μπορούσε να τις έμποδίσει. Από την πρώτη στιγμή που είχε δει την Τερέζα, όλη του η καρδιά είχε προσκολληθεί στη λαμπρή εκείνη νέα, που είχε όμορφιά θαλάσσης και άγνοια μικρού παιδιού.

Και όσο την έθλεπε, τόσο και πιο μεγάλη ένοιωθε τη γοητεία της. Άναγκαζόταν να καταβάλλη τεραστία προσπάθεια θελήσεως για να μην αντιληφθή κανείς τη μέγα λατρεία άγάπης του προς την Τερέζα.

Και να πού τώρα η νέα αυτή είχε πάει μόνη της σ' αυτό για να του πη ότι είναι δυστυχής.

Πού να θρη τη γενναιότητα η όποια χρειαζόταν για να την έμποδίσει να εξακολουθήσει τις έκμυστηρεύσεις της; Πώς ν' άρνηθή να γίνη σύμβουλος και φίλος της;

Είχαν άπομακρυνθή χωρίς να το καταλάβουν άπο το μέρος όπου συναντήθηκαν και προχώρησαν προς τὰ αυτώματα του κήπου, όπου δεν ύπήρχε κίνδυνος να τους έκούσει κανείς.

Η Τερέζα κάθησε σ' ένα πέτρινο πάγκο και άμέσως εξακολούθησε:

— Ω! ναί, ναί, φίλε μου, έχω μία λύπη πολύ μεγάλη... Είμαι έντελως μόνη στον κόσμο... Δεν έχω σε ποίον να πω αυτό που θασανίζει την καρδιά μου...

— Και η μητέρα σας; Η μίς Σίμπυλ; Η δεσποινίς Φράγκα!

— Ω! στη Σίμπυλ και στη Φράγκα, γιά λόγους έντελως ξεχωριστούς, ούτε θέλω, ούτε μπορώ να κάνω λόγο γιά τη θλίψη μου...

— Αλλά η μητέρα σας;

— Άκούσατε!

— Άκούσατε!

— Άκούσατε!

ΑΝ ΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ο ΚΟΠΑΣΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Έγραφαμεν στο προηγούμενον, πώς ο ύποφαινόμενος και ο κ. Γ. Βουτσηνάς, ως άπεσταλμένοι της «Άκροπόλεως» και του «Εμπρός», έφύγαμε γιά την Σάμο, κατά την γενομένην επανάστασιν εκεί, πώς έφθάσαμε, έπειτα από τόσα θάσανα, και πώς καθιερλώσαμε να παρυσιαστούμε ένώπιον του μακαρίτου ήγεμόνος της Σάμου, του Κοπάση.

Όταν αυτός θέλησε να μάς έξιτορήση τα συμβάντα, ήμεις άρχισαμε να τον... έπιτιμώμεν διά τὰ γενόμενα.

Και συνήφθη ο διάλογος, τον όποιον ανεγράψαμεν στο προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου».

Παρ' όλα όμως τὰ όσα έλέγαμε και σ' αυτόν και στους περί αυτώ.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τον γδύσανε οι Τούρκοι στρατιώται.

Τὰ καφενεία ήσαν γεμάτα από παλπούς εισαγγελείς.

δεν διώριζε ποτέ τους ίδιους όπου είχε πρώτα, αλλά όλους, γιά να ικανοποιηθούν τοιουτοτρόπως όλοι οι φίλοι και ήμέτεροι.

Έτσι, όλοι εκείνοι οι προσπελθόντες κολλούσαν ένα «πρώην» στην πλάτη και στα μπυλιέτα τους και παίζαν τάβλι στα καφενεία!...

Η Χωροφυλακή, πάλιν, του τόπου, ή όποια φορούσε περιέργον έθνικόν ένδυμα, θαυκούανες φουστανέλλες, κάλτσες του ίδιού χρώματος, φέσια κατακόκκινα με φούντες και τσαρούχια, και ή όποια συναπήρχετο μετά του τελευταίου χωροφύλακος σαν έπεφτε το κόμμα, ήταν γιά να φυλάη μόνον τὰ σπύτια και τὰ καταστήματα των κομματικών της φίλων.

Γιά τὰ των αντίθετων... άς τὰ φύλαγε ο νοικοκύρης κι' ο Θεός!

Καμμία φορά, μάλιστα, δηγουότο πώς οι χωροφύλακες διερρήγγυνον και άπεγύμουν τὰ μαγαζιά των κομματικών των αντίπαλων.

Αλλά εκτός αυτών, ή περιήγμος εκείνη ήγεμονία είχε και το «Έθνικόν Τυπογραφείον» της, στο όποιον έξετυπούτο δωρεάν και ή... έφημερίς του κόμματος, ή καθυβρίζουσα τους αντίπαλους.

Ότως είχαν τὰ πράγματα από καταβολής ήγεμονίας, όταν ένεφανίσθημεν και ήμεις εκεί και ύβρίζαμεν παντού, όπου ίσταμεθα και ευρισκόμεθα, ως «προδότην» τον Κοπάση και ότι πρέπει οι διωγμοί πλέον του έλληνικού στοιχείου να...

Κοπάς ο υ υ, γιάτί αλλιώς θα μετανοήση πολύ, πάρα πολύ (αὐτός ο κύριος)!...

Οι έν τοίς καφενείοις «πρώην» έσπευσαν να του τὸ άναγγελούν.

Πολλούς από αυτούς τους θλέπω σήμερα κατέχοντας μεγάλας θέσεις στο συνονθύλευμα αυτό που λέγεται «Κράτος των Έλλήνων», κοπομένους διά τους θεσμούς και τελικαρίζοντας διά το κύρος του Συναγματος.

Ένα μεσημέρι τέλος έρχεται ένας της υπηρεσίας του Διοικητηρίου και μάς καλεί στο Ήγεμονείο.

Εμείς εκείνη τη στιγμή είμεθα στο περιβόλι της μακαρίτισσας ποιητριάς Έλένης Σβορώνου, της Σαφούς αυτής της Σάμου, όμιλοδιντες γιά ποιήματα και γιά φιλολογία.

Δεν ήταν μάλιστα πολλή ώρα που άνοιξε μία πόρτα και είδα να προβάλλη ένας φίλος άναπάντεχος εκεί: ο Μήτσης της Θεσσαλονίκης, της «Νέας Αληθείας», ο έκκολλαπτός σήμερα τους νεαρούς λογίους της συμπατριευθάς.

Γιά να μάς έκτιλήση περισσότερο, στεκόταν και μάς κυττούσε με τὰ άπρόσγυλά του τὰ γυαλιά, το εύρύ του μέτωπο και το σφηνειδές του υπογένητο, που τώρα το θυσίασε στον έωμό της μόδας.

Δεν κουνιόταν καθόλου.

— Βγαίνουν και φατάρματα στο σπίτι σας; είπα στη Σβορώνου.

— Στο σπίτι μάς ποιητριάς, μοι άπάντησε, φατάρτες όσες θές!... Φαντάσματα όμως δεν πιστεύω!

— Τότε τί είναι εκείνο εκεί κάτω, που όμοιάζει καταπλη...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

— Όλοι αυτοί οι κύριοι «πρώην»...

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

Οι χωροφύλακες φορούσαν ένα περιέργο έθνικόν ένδυμα.

ΤΑ... ΜΑΘΗΜΑΤΑ-ΠΑΘΗΜΑΤΑ I

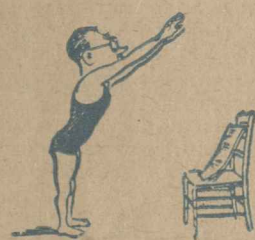
«...μάθω μπάνιο! είπε ο Ντιντής.
Ζητώ! Εδώ! Εδών!»
Και μια μοντέρνα αγόρασε
«Τέχνη του Κολυμβάν!»

Πήρε κι' ένα κομψό μαγιό
για τὰ γυμνά του κάλλη
και στη μελέτη ρίχτηκε
με προσοχή μεγάλη.

Με τὸ μαγιό του ύστερα —
δὲς ὡμορφία και χάρι! —
Κυττιέται στὸν καθρέφτη του,
ὅλος κρυφὸ καμάρι...

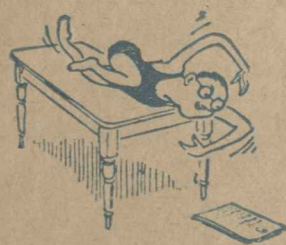
Κατόπιν ἐφαρμόζοντας
στην πράξι τὰ μαθήματα,
ἀσκεῖται καὶ γυμνάζεται
γιὰ ν' ἀψηφᾷ τὰ κύματα!

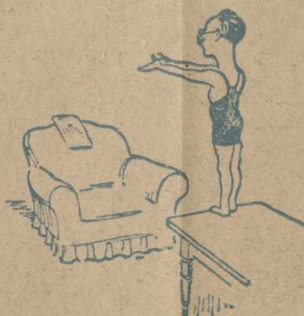
Κάνει ἀπλωτὲς θαυμάσιες
εἰς τὸ τραπέζι ἐπάνω,
θαρρεῖ πῶς σχίζει τὰ νερά
γοργὰ ὡς τὸ... χάνο!

Μαθαίνει και ἀνασκελα —
πάντ' ἀπὸ τὸ βιβλίο —
κουνιέται χειροπόδαρα,
θαύμα και μεγαλείο!

«Ὅλα τὰ κόλπα στη σειρά
καὶ ὅλα τὰ κουνήματα,
ἐστὶ ὁ Ντιντὴς τὰ ἔμαθε
σὲ λιγοστὰ μαθήματα.

«Ἔμαθε ἀκόμα καὶ θουτιές
νὰ παίρνῃ ἀπ' τὸ... τραπέζι
καὶ σὰν δελφῖνι ὁ φίλος μᾶς
μὲ τὰ νερά νὰ παίξει».

Κι' ἀφοῦ γίνηκε τέλειος,
παίει στη Γλυφάδα μόνος
γιὰ ν' ἀψηφήσῃ τὴν ὀργή
τοῦ θεοῦ Ποσειδῶνος!

Στὸ νερό πεφτει, μα ἐκεῖ,
μπρός στ' ἀφρισμένα κύματα
μεσὰ σὲ μιὰ στιγμή ξεχνᾷ
ὅλα τοῦ τὰ μαθήματα...

Τὰ κύματα τὸν παίρνουνε,
τὸν ρίχνουν ἀπὸ κάτω
καὶ σὰν μολύβι ὁ Ντιντὴς
τραβάει γιὰ τὸν πάτο.

Ἰὴν ἄλλη μέρα γραφανε
τὰ φύλλα στὴν ἀράδα:
«Εἰς νέος ἀνεσθάρη χθὲς,
πνιγμένος στὴ Γλυφάδα!»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ὅλο μεροδοῦλι του, ἀκούμπησε στὸ παραθύρι γιὰ λίγο,
καὶ κυττάζοντας ἀπὸ κεῖ τὰ βουνὰ ἀπάνου ντυμένα με τὴ
δασιλική τους πορφύρα, ξεχάστηκε ἀγάλια-ἀγάλια.

Ξάφνου γροικαίει στὴν αὐλὴ φωνή:

— Μάννα... ποῦνε ὁ Λάμπρος;

Ἦτον ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ του, μισοκομένη φωνή, βγαλ-
μένη ἀπ' τ' ἀλαφιασμένα στήθια.

— Τ' ἔπαθες μωρὲ Φῶτο;

Ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς μάννας, ὁπῶδ' ἐνε τ' ἄλογο στὸν
ταβλά. Καὶ σύνωρα, πατήματα βιαστικά ἀνεβαίνουν τὰ
σκαλοπάτια τοῦ ἀπάνου σπιτιοῦ.

Ὁ Λάμπρος χάνει μὲ μιὰς ὅλες τὲς προτερινὲς σκέψεις
του, τραβιέται ἀλλαξοπρόσωπος ἀπὸ τὸ παραθύρι καὶ
πάει κατὰ τὴν πόρτα. Μὲς τὸ πρῶτο σκαλοπάτι ἀπαντᾷ
τὸ γιό του ἀνεσθάρμενον. Εἶχε ἀγριεμένα τὰ μαλλιά, δίχως
σκούφια, φλογισμένα τὰ μάτια, πρόσωπο ἰδρωμένο κατὰ-
μαυρο ἀπὸ τὸν κορνιαχτό. Καὶ κράταε στὰ χέρια του ἓνα
τουφέκι μαρτινὶ καὶ μιὰν ἀρμάθα φουσέκια.

— Τ' ἔπαθες, μωρὲ Φῶτο; Τὸ ρώτησε κι' ὁ Λάμπρος.

— Σκότωσα!... σκότωσα τὸ Μπεϊλούλαγα, Λάμπρο!

Εἶπε βροντερὰ κι' ἀφοῦ τὸ δεκάοχτώχρονο παλληκάρι,
κι' ἐμπήκε μ' ὀρμὴ μὲς τὸ σπίτι. Ἐρριέ' ἐδῶ κατὰ τῆς τ'
ἄρματα κι' ἔπεσε ξάπλα σ' ἓνα προσκέφαλο ἀπάνου σφυγι-
γίζοντας τὸν ἴδρω του. Ὁ πατέρας κι' ἡ μάννα του, σμί-
λητοι, σὰ βουβὺι, τὸν ἀκολούθησαν ὡς μεσὰ, κι' ἐδῶ στὰ-
θηκαν ὀλόρθοι καὶ τὸν τηροῦσαν μοναχὰ ἐσθνασμένοι κι'
ἀνάσθητοι.

— Τί μὲ τηράτε; Σκότωσα σὰς λέω τὸν Μπεϊλούλαγα,
σκότῃτε νὰ φύγουμε!

Φώναξε πάλι σ' ὀλίγο ὁ Φῶτος.

— Σκότωσες τὸ Μπεϊλούλαγα!

Εἶπε ὁ Λάμπρος, πηδώντας ἀπὸ τὸν τόπο του, σὰν τὴν
νὰ τὸν προτάκουσε, σὰν νὰ μὴ τὸ' χε ἀκούσει ἀπὸ τὴν πόρ-
τα ἀκόμα. Ἡ μάννα δὲν ἐμύλησε μὴδὲ τώρα, κατέβασε
μοναχὰ τὰ φρέδια. Ὁ Λάμπρος κράταε ἀκόμα τὸ ρώτη-
μά του.

— Σκότωσες τὸ Μπεϊλούλαγα! Καὶ πῶς ἔκαμες, μπε-
παιδί μου;

— Στὴ Σκάλα τῆς Παραμυθιάς, μὲς τὸν ἀνήφορο, π' ἀ-
νεβαίνα με τὰ φορτωμένα μου, τὸν μὴ-
ρα μπροστὰ μου τὸ θρυκόλακα. Πά-
αινε καβῶλα στὰ λόγ' του γιὰ τὰ Γιάν-
νινα κι' αὐτὸς. Εἶχε πᾶ' ἡ κάψα. Εἶχε
γῆρε ὁ ἥλιος. Γεῖά σου Μπεϊλούλαγα,
τὸν χαρετάω. «Καλὸς τὸ Φῶτο», μοῦ
λέει. «Πᾶ' ποῦ ἔρα καλὴ.» «Γιὰ τὰ
Γιάννινα». «Κ' ἐγὼ γιὰ τὰ Γιάννινα ἐί-
μαι». «Ἐ, μαζί θὰ λάβῃμε, καλὴ συν-
τροφία θάμεστε». «Υστερὰ μ' ὁ ρώτησε
γιὰ τ' ἐσένα. Κατόπι μοῦ γύρεψε κα-
πὸ ἀπὸ τὸ μεσακὸ χωράφι. Τῶδεκα
καπνὸ καὶ πασινάμ' ἔτα' κομμενιάζον-
τας τὸ δρόμο δρόμο, αὐτὸς μπροστὰ
κι' ἐγὼ παραπίσω. Δὲν περπάταγε γλή-
γορα τ' ἄλογό του καὶ κοιτεύαμε νὰ
νυχτώσουμε κατὰστρατα. «Βάρτο, τοῦ
λέω, αὐτὸ τὸ παλιάλογο γιὰτὶ μᾶς πῆ-
ρε ἡ νύχτα». Αὐτὸς θάμωσε γιὰτὶ γὰ

του πω παληάλογο τὸ ψόφιο του κι' ἀρχινάει νὰ μὲ θρίζη. «Μὴ βρίζης, ἀγῶ, τοῦ κάνω, γιατί δε σοῦ εἶπα καὶ κάνω βαρὺ λόγο». Ἐκεῖνος τίποτα, δὲ σταμάταε τὰ βρισίδια του. Φοῦσκωσα τότενες, Λάμπρο. «Τοῦπα, μωρὲ θρωμόσκυλλε, τοῦ κρένω, γιατί σοῦ τρώω τὸ κεφάλι». Ὁ ἀγῶς πιάστηκε ἀπὸ τὸ μαρτίνι του. Ἐγὼ ἀρματα δὲν εἶχ' ἀπάνου μου ἄλλ' ἀπὸ τὸ σουγιά καὶ τὰ καληγοσφύρια τῶν ἀλόγων. Χύνουμαι ἴσ' ἀπάνου του, τ' ἀρπάζω τὸ τουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια καὶ φωτιά τώχω. Μὲς τὸ ριζάφτι τὸν πήρε. Ἐμπή-ξε μιὰ δυνατὴ φωνὴ κ' ἔγυρε κάτου ἀπὸ τ' ἄλογο. Τοῦ παίρνω τότες καὶ τὰ φουσεκλίκια κ' ἐκεῖ πού ξεψύχασε γυρίζω καὶ τοῦ λέω: «Ἐ, ὦρὲ ἀγῶ, πάρτα τώρα ἐσὺ καὶ τὰ ρύζια καὶ τ' ἄλογα κι' αἰε κατὰ διαδού». Καὶ τ' ἀπα-ριάζω ὅλα οὐδ' ἐκεῖ στήν ἐρημιὰ καὶ κάνω μοναχός μου ἐστὶ τὸν κατήφορο γλήγορος.

— Καὶ τώρα;
— Τώρα νὰ σκωθῶμε καὶ νὰ φύγουμε. Θὰ μᾶς γνωρί-σουν τ' ἄλογα καὶ θὰ λὰ μᾶς πιάσουν.

— Νὰ φύγουμε! Ποῦ νὰ φύγουμε καὶ ποῦ νὰ πᾶμε; Τ' ἦταν αὐτὸ πού μᾶς ἔκαμες, μπρὲ παιδί μου; Ἀμ' ἐγὼ δὲν ἔχω τρεῖς μῆνους πού βγῆκ' ἀπὸ τὰ σίδερα καὶ τώρα πάλε γιὰ τὰ μπουτρούμια μὲ ξεκινᾷς, μωρὲ Φῶτο;

Κι' ὁ δόλιος ὁ πατέρας ἐκρυψε στὰ δύο του χέρια τὸ πρόσωπο σὰ νὰ κλαίγει.

Τότε ἡ μάνα τίναξε περήφανα, σάν τὴ λιόντισσα, τὸ κεφάλι κατ' αὐτὸν καὶ τοῦ λέει μὲ καταφρονητικὸ πικρό-γελο:

— Κλαῖς, ὦρὲ χαντακωμένε Λάμπρο, κλαῖς; Δὲς εἰς' ἐσὺ, πῶχεις φάει δέκα Τούρκους μὲ τὰ χέρια σου ὡς τὰ τώρα, ὦρὲ Λάμπρο, καὶ γιατί πάει κι' ὁ Μπεϊλούλαγας σήμερα κλαῖς σάν τὸ μικρὸ παιδί καὶ μαλώνεις τὸ Φῶτο; Ἄν μᾶς τὸ σκότωνε τὸ παιδί ὁ σκύλλαρος, τί θὰ γενόμεσαν ἐμεῖς τότες, ὦρὲ καῦμένε; Ἄιντε νὰ φύγουμε γλή-γορ' ἀπόψε. Εἰδεμὴ ξεντύσου τὴ φουστανέλα κ' ἔλα νὰ σοῦ δέσω τὸ μαντήλι μου στὸ κεφάλι, νὰ σοῦ βάλω καὶ τὰ σιγγούνια μου, καὶ κάτσε ἐσὺ ἐδῶ νὰ φυλάξης τὸ ρη-μαδικὸ μᾶς. Γιὰ γυναῖκα σοῦ πρέ-πει ἐσένα σήμερα κι' ὄχι γι' ἄ-τρας. Ἐγὼ σηκώνομαι μὲ τὸ Φῶτο καὶ φεύγουμε. Γιὰ τὸ πού 'νε τὸ ρωμέικο, οὐδ' ἐδῶ, στήν Ἀρτα.

Τὰ λόγι' αὐτὰ τ' ἀντρωμένα τῆς Βασιλῶς τὸν ἐξεμάτισαν τὸν Λάμ-προ, κι' ἀνατινάχτηκε ἀδάκρυτος ἀ-πὸ τὸν τόπο του, σὰ λαθωμένο λάφι.

— Νὰ φύγουμε, εἶπε, νὰ φύγου-με. Δὲν εἶν' ἄλλη προκοπὴ, δὲν εἶν' ἄλλο σελιαμέτι. Νὰ νυ-χτώσῃ καὶ νὰ φύγουμε. Τοῖμασε, Βασιλῶ, νὰ φορτώσουμε.

Ὅ, τι νὰ φορτώσουμε στὸ ντουρί καὶ νὰ φύγουμε.
Νύχτωσε. Χαμηλά, τὰ βάθη τοῦ κάμπου τὰ πλάκωνε μιὰ σκοτεινὰ ἀρία καὶ κάπου κάπου μόλις ξε-χώριζαν ἀνάμεσα στὰ χωράφια τὰ σπιτάκια τῶν ζευγά-δων Σουλιωτῶν, ἀλαργεμένα τὴν' ἀπ' τ' ἄλλο. Φιδωτὸ τὸ ποτάμι στὰ λιβάδια, σέρνονταν πρὸς τὸ πέλαγο σιγαλινὰ κι' ἀργὰ πολὺ, σάν πεζοδρομὸς, ὁποῦ διαβαίνοντας γλήγο-ρος κακοτράχυλα καὶ δυσκολοπάτητα βουνά, πέφτει στερ-νὰ στὸν ἀπλωτὸ κάμπο, ὅθι ἐξαγναντίζει τὸ καλύδι του, καὶ κοντοκρατάει τὴν περπατησιά του καὶ πάει σιγὰ σιγὰ, ἔαποσταίνοντας καὶ ἐξιδρώνοντας. Ὁ οὐρανὸς ἀπάνου γιό-μιζε ἀπ' ἀμέτρητ' ἀστερία. Τὸ σπῆτι τοῦ Λάμπρου Ζάρμπας, σὰ νάνοιθε — τὸ δόλιο! — τὴ σφοδρά πού τοῦ μέλλονταν, τὴ μοναξιά, τὴν κλεισμάρα καὶ τὴν ἐρήμωση πού θὰ τὸ δέχονταν, ἔστεκε μὲς τὸ ριζοθῶνι, ὀρθό, ἀτάραγο, σκυ-θραπτό, παραπονεμένο, σὰ χαροκαμένος ἥρωας, ὅπ' ἄν τοῦ στέρφεψαν ἡ πολλὰς σφοδρὲς τὰ δάκρυα, νοιώθει ὁ-μως τ' ἀνεμόχολο νὰ φουσκῶνι στὰ στήθια του μέσα καὶ τὸ χαλασμὸ νὰ τοῦ πλακώνῃ θανάτη τὴν καρδιά. Ὀλόδυ-ρά του καὶ μέσα του βασιλεῦσε νεκρὰ καὶ σιωπὴ. Μοναχὰ τὸ ποτάμι μούγγριζε δίπλα του, σὰ νὰ τοῦλεγε ὅτι τὸ μούγγρισι' αὐτὸ θὰ νάχη ἀπὸ δῶ καὶ πέρα συντροφία καὶ κουβέντα του, ὡς πού ὁ καιρὸς κ' ἡ θροχὲς θὰ λὰ τὸ σω-ριάσουν στὰ ρέματά του.

Ὁ Φῶτος εἶχε τραβήξει μὲ τάλωγο φορτωμένο κατὰ τὸ δρόμο τῆς Λάκκας. Ὁ Λάμπρος κ' ἡ γυναῖκα του καθόν-ταν στὰ πεζούλια τῆς αὐλῆς σιωπηλοί, καρτερῶντας νὰ σφίξῃ καλὰ τὸ σκοτάδι γιὰ νὰ κινήσουν κι' αὐτοί.

Πέρασεν ἀρκετὴ ὥρα. Ὑστερα δυὸ τρεῖς ἡμέρες, καὶ τοὶ καὶ λίγες πατημασιὲς τάραξαν γιὰ τελευτεῖα βολὰ τὴν ἐρημιὰ τούτη. Ἦταν τὰ στριφογυρίσματα τοῦ κλειδο-τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ πατήματα τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Βασιλῶς, ὁπώφυγαν ἀπὸ τὰ χρώματά τους δίχως μ-λιά, δίχως δάκρυα.

Ὁ δρόμος, λιθοστρωμένος κάπου κάπου ἀπὸ τὸν καιρὸ τ' Ἀλήπας' ἀκόμα, ἀκολουθεῖ τὴν ποταμιά κι' ἀνεβα-νοντας κατὰ τὴ Λάκκα πέφτει μέσα στὰ βάθη τῶν Στενῶν τοῦ Σουλιῶ. Ἐδῶ βογγάει ὁ ποταμὸς σὰ στοιχίῃ καὶ πα-πάει ἀπὸ 'να θράχο σ' ἄλλον τ' ἀφρισμένα νερά του. Λιγὲς λευκὲς χιλιόχρονης στολίζουν τοὺς ὄχτους του. Δεξιά καὶ ζερβιά τὰ βουνὰ σηκώνονται μεσορραγῆς καὶ κατάκα-μνα, ὅλο-στεφάνια καὶ ζωάντρια σπαρμένα μὲ ἀγριόπα-ναρα. Ζερβιά μεριά στάθηκε ὁ Φῶτος μὲ τάλωγο γιὰ π-καρτερέση. Μὲς ἐκεῖ πού ὀλομόναχο, στενὸ καὶ δυσέβα-τονόπατι φέρνει, ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς παλληκαρι-καὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τὸ ποτάμι στὸ Κακοσούλι ἀπάνου, ὁποῦ τ' ἀνέβαιναν τότες ἡ Σουλιώτισσες ζαλικωμένες μ-βαρέλες νερό καὶ τραγουδώντας.

Τὸ σκοτάδι πῖσσα περιγύρα. Κάτι λίγο ἐξαγριέει μ-στά του τ' ἄσπρο ρέμα τοῦ ποταμοῦ πού μούγγριζε σάν τὸν φοβέριζε νὰ τὸν καταπιῇ. Καὶ ψηλά ψηλά, μὲς τὰ κα-κουρα, ἐξαοίγονταν ἀπάν' ἀπὸ τὰ βουνὰ στενὴ μακροῦ-λουριδὰ ἀστερωμένον οὐρανοῦ. Ἐδεσε τ' ἄλογο σὲ μα-λεύκα ὁ Φῶτος κι' ἀκούμπησε κι' αὐτὸς σ' ἕνα κοντὶ κ' ἐ-θυθίστηκε σὲ συλλοή. Οὐτ' ἐφαίνονταν ἂν ζῶσε χαμένο μέσα στὸν ἀδὴ τοῦτο τ' ἀπάνου κ-σμου.

Σὲ λίγην ὥρα ὅμως, ἐξάφιν, πε-τιέται ὀρθὸς σὰ μαχαιρωμένος, ἐν-καλιάζει τ' ἄλόγου του τὸ λαμ-καὶ τοῦ καταφιλεῖ τὸ μέτωπο μ-δάκρυα καὶ μὲ τέτοια θλιβερά γ-για, μισοκομὲν' ἀπὸ λυγμούς:

— Κακὸτύχέ μου ντουρί, δὲ θ-λὰ ἰδῆς ἄλλη βολὰ τώρα τὴν ἰ-δὲμὴ πάλι τὴ χιούτη σου μὲ τ-μαρμαρένια τῆς χέρια, δὲ θὰ λ-σὲ ταγίσῃ ἄλλη βολὰ τὸ δ-στην πλουμισμένη τῆς ποδιά. Π-ἀπ' ἀπόψε ἡ Χάιδω μᾶς χάνει. Π-θὰ λὰ τὸν φτουρίσουμε αὐτὸν π-μισμὸ. Κακὸτύχέ μου ντουρί, κα-κότύχέ μου ντουρί...

Τώρα καὶ πέντε χρόνια πέραν-ἀπὸ τὴν Ἀρτα.

Μέσα στὸ περιαῦλι τῆς Πυργιοῦσσας μοῦ δεῖξαν τὸ τάφο τοῦ κακὸτύχου Φῶτου. Καὶ κλαίοντας ὁ πατέρας τοῦ ὁ ἴδιος, ὁ Λάμπρος Ζάρμπας, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστο-ρία του.

— Δὲν θὰ λὰ τὸν λησμονήσω ποτὲς τὸ Φῶτο μου, μούλε-τί μῶχει κάψει τοῦ μαύρου τὴν καρδιά μὲ τὸ θάνατό του. Καὶ κατὰ τὴν παραγολὴ πού μ' ἄφινε σὲ ψυχολογία του, θὰ λὰ ξεθάψω μιὰ μέρα τὰ κοκκαλάκια του καὶ θ-λὰ τὰ πάω στὸ Σοῦλι, γιατί' ὁ καῦμός τοῦ Σουλιῶ ἐστ-θηκε θάνατός του.

— Κι' ὁ καῦμός τῆς Χάιδως. Εἶπα γὰ μὲ τὸ νοῦ μου.

(1892)

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΣΥΜΦΩΝΟΙ

Ὁ ἀφέντης τοῦ Ἰορδάνη ἔχει συχνὰ κατὰ παραίε-φαντασιοπληξίες. Ἐνα βράδυ πού εἶχε τραπέζι στὸ σπι-του σὲ μερικοὺς φίλους του, φωνάζει τὸν ὑπρέτη καὶ τοῦ λέει:

— Ἀκουσε, Ἰορδάνη, ἀπόψε στὸ τραπέζι θὰ σὲ φωνά-ζω Ναουχοδονόσσορα.

— Πολὺ καλὰ, κύριε, μὰ ἐγὼ πῶς θὰ σὰς φωνά-ζω;

— Βλάκα!

— Πολὺ καλὰ, κύριε, εἴμαστε σύμφωνοι!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο "ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ", ΤΗΣ ΕΘΕΛ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΑΦΙΟ

ΣΤΟ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου «Ἀστόρια» τὴν ὥρα πού μπήκε ὁ Πάολο Ἀρμάνι καθόντουσαν τρεῖς παρέες χωρὶς ἐνδιαφέρον. Στὴν πρώτη ἦσαν δυὸ ἡλικιωμέ-νες Ἀγγλίδες, ἕνας κοντὸς καὶ χοντρός «μπόνσε-μαν» καὶ μιὰ ἀδύνατη νέα, σάν ὀδοντογλυφίδα. Στὴν δεύ-τερη δυὸ ὁμορφες γυναῖκες μὲ ὑποπτο παρελθόν, πού μά-τα ἀγωνιζόντουσαν νὰ τὸ κρύψουν μὲ τίς σοβαρὲς τουα-λέττες τους καὶ στήν τρίτη μερικοὶ γέροι, ἔνοικοι τοῦ ξενο-δοχείου, πού διηγόντουσαν γιὰ χιλιοστὴ φορά τὸ «καρρὲ» τῆς περασμένης θραυδῆς καὶ τὴν διαβολικὴν τύχη ἐνὸς φίλου τους. Ὁ Πάολο Ἀρμάνι κάθισε λοιπὸν ἡσυχος σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἦπιε ἀργὰ τὸ λικέρ πού τοῦ ἔφερε μὲ κάθε ἐπισημότητα ἕνα λευκοφορεμένο γκαρσόνι κ' ὕστερα ἀφο-σώθηκε στὴ μελέτῃ τῆς ἐφημερίδας του. Ὁ Ἀρμάνι ἀπολάμ-βανε ὅλες τίς εἰδήσεις καὶ χαίρταν γι' αὐτὴ τὴ μακάρια ἡ-συχία τοῦ σαλονιοῦ. Γιὰ νὰ τὸν δικαιολογήσετε, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχατε κάνει καὶ σεις ἕνα ταξίδι μιᾶς ἐβδομάδας μὲ τραῖνο στὴν τρίτῃ θέσι, νὰ πονοκεφαλιάζετε, νὰ εἶχατε πα-ρακολουθεῖ μιὰ ἀτέλειωτη συζήτηση ζωεμπόρων καὶ τέλος νὰ θρικόσαστε σ' ἕνα ἀναπαυτικὸ ξενοδοχεῖο,

νὰ τρώγετε καλὰ καὶ νὰ κοιμώσαστε περιήρ-μα. Τότε θὰ καταλαβαίνετε πόσο ὁμορφο εἶνε νὰ εἶνε χαμένος κανεὶς σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολ-υθρόνα καὶ νὰ διαβάξῃ τὴν ἐφημερίδα του, χωρὶς φασαρία, χωρὶς στενοχώριες, χωρὶς τί-ποτα.

Ὁ Πάολο Ἀρμάνι, πράγματι, ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶχε ἀφήσει στήν ἀποθάρρα τοῦ σταθμοῦ τῆς στιγμῇ πού ἐγκατέλειπε τὴ γρηῃ θεία του καὶ τίς ἡλικιωμένες κόρες τῆς. Αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἂν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν, ὡστόσο μὲ τίς γκρί-νιες τους καὶ τίς παραξενιές τους, τοῦ εἶχαν μαρᾶξοῦσε τὴ ζωὴ. Κόντευε κι' αὐτὸς νὰ γε-ράσῃ, νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶχαν ἀσπρίσει τὰ μαλ-λιά του κ' ὅτι δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ ἕνα πιτσὸ ζεστό φαί, τὰ νέα τοῦ γαριού, τοὺς ρευματισμούς τῆς θείας Μάρθας, καὶ τὸ ἀτέλειωτο ρομάντο: «Ὁ ἱππότης Ρο-δρίγος τοῦ Γκροτταφερράτα», πού διάβαζε κά-θε βράδυ σ' ὅλους ἡ σινιριόνα Βαλερία. Ὁ Ἀρμάνι ἴσως νὰ χάνονταν σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ γαριό, πού ἦταν χτισμένο σὺς πρόποδες τοῦ βελουθίου, ἂν ἡ ἀγαθὴ τύχη του δὲν τὸν θυ-μόταν καὶ δὲν τὸν ἐξέβαθε ἀπ' αὐτὸν τὸν τάφο. Ἐνας παλιὸς φίλος του τὸν εἶχε προσκαλέσει στὴ Μαδρίτη γιὰ νὰ τοῦ ἀναθεῖ μιὰ σοβαρὴ δουλειά. Ὁ καῦμένος ὁ Ἀρμάνι εἶχε σπεύσει νὰ τὸν συναντήσῃ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ τὴ φορά τοῦλάχιστον θὰ ἔκανε κάτι στὴ ζωὴ του κ' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὅλες τίς μελέτες του καὶ τίς σπουδὲς πού εἶχε κάνει τόσα χρόνια.

Ὁ Πάολο, μὰ τὴν ὀλὴθεια, ἦταν καλὸς μηχανικός, μὰ δὲν εἶχε λεφτὰ καὶ γνωριμίες. Ἐταῖ ὅταν πῆρε τὸ δίπλωμά του, ἀφοῦ μάταια ἀγωνίσθηκε νὰ κἀνὴ κάτι, πεινασμένος τέλος ἀξιολύπητος, γύρισε πάλι στὸ σπῆτι τῆς θείας του, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἐξεγραφτὴ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ὁ Πάολο εἶχε θα-φτὴ ζωντανὸς σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, βέβαιος πεῖα ὅτι τοῦ ἦταν γραμμένο νὰ ζήσῃ ἔτσι. Καὶ νὰ, ἐξαφιν, πού αὐτὸ τὸ γράμ-μα τὸν ἐξανάφερνε πάλι στὸν κόσμο.

Ὁ Ἀρμάνι καθὼς καθόταν σ' ἐκεῖνο τὸ σαλόνι τοῦ «Ἀ-στόρια», ἐνοίωθε μιὰ εὐχαρίστησι κ' εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι ζαναγεννιόταν. Τόση δὲ ἦταν ἡ ἀφοσίωσι του στὶς σκέψεις του, ὥστε δὲν πρόσεξε μιὰ νεαρή κι' ὁμορφὴ γυναῖκα πού ἦρθε καὶ κάθισε στὸ διπλάνο τραπέζι του. Ὡστόσο ἐκεῖνη τὸν περιεργαζόταν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα του. Ὅταν τὸ κατάφερε, ἕνα ἀγγελικό χαμόγελο φάτισε τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ μάτια της πῆραν μιὰ ἀνέκφραστη γλυκύτητα.

Ὁ Πάολο ὅμως ταράχτηκε. Κοκκίνισε σάν νὰ εἶχε κάνει μιὰ κακὴ πράξι. Χαμήλωσε τὰ μάτια του καὶ προσπάθησε πάλι νὰ διαβάσῃ. Μὰ ἐνοίωθε τὸ βλέμμα τῆς ἀγνώστου καρ-φωμένο στὸ πρόσωπό του. Ὅσο περνοῦσε μάλιστα ἡ ὥρα, τόσο νομισε ὅτι γινόταν πῶς γελοῖος μὲ τὴ στάσι του.

— Μοῦ φαίνεται, σκέφτηκε, ὅτι τὸ καλύτερο πού ἔχω νὰ κάνω εἶνε νὰ τὴ χαιρετήσω.

Μὰ ἡ δευλία του τὸν ἐμπόδισε. Φοβόταν μήπως παρεξηγη-θῇ. Ἐπειτα δὲν ἦταν πιασμένος γιὰ περιπέτειες. Ἰαὶ τὸ σπουδαιότερο, στὴν τσέπη του δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστες λι-ρέττες. Ὁ φίλος του τοῦ εἶχε πληρώσει τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τὴν τροφὴν του, μὰ δὲν εἶχε φροντίσει καὶ γιὰ τὸ χαρτζιλίκι του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ζάρωσε περισσότερο στὴν πολυθρόνα του καὶ θάληθε νὰ διαβάξῃ μὲ λύσσα γιὰ τρίτῃ φορά τὸ κύριο ἄρθρο τῆς ἐφημερίδας. Καταρτώταν μάλιστα τὴ στιγ-μὴ πού εἶχε σκεφθῇ νὰ κατεβῇ στὸ σαλόνι μιὰ ὥρα πρὶν τοῦ ραντεβού του.

Ὅταν τέλος σήκωσε πάλι τὰ μάτια του, ἡ νέα γυναῖκα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ὁ Πάολο ἐβγαλε ἕναν στεναγμὸ σάν νὰ εἶχε φύγῃ ἕνα μεγάλο θάρος ἀπὸ τὴν καρδιά του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὸν πλησίασε ἕνας γκροῦμ καὶ τοῦ ἔδωσε μέσα σ' ἕνα δίσκο ἕνα γράμμα.

— Ἐκ μέρους, του εἶπε, τῆς ξανθῆς κυρίας πού καθόταν δίπλα σας.

Ὁ Πάολο πῆρε τὸ γράμμα, τ' ἀνοίξε καὶ διάβασε:

«Σὰς περιμένω στὸ διαμέρισμά μου. Πρῶτος ὁ-ροσ, ἀριθμὸς 18».

Αὐτὸ ὁ Ἀρμάνι δὲν τὸ περίμενε. Μ' ὅλο πού δὲν εἶχε αἰσθηματικές ἱστορίες στὴ ζωὴ του, καταλάβαινε ὅτι ἡ ἀγνώστη ἡθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ. Τόλμησε λοιπὸν νὰ ρωτήσῃ τὸν ὑ-πάλληλο:

— Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία;

— Εἶνε μιὰ Ἀμερικανίδα, ἡ μίσσες Ἐθελ Μόργκαν, τοῦ ἐξήγησε ὁ γκροῦμ. Ἐχει ἕνα μῆνα στὸ «Ἀστόρια».

Ὁ μηχανικός σκανδαλισμένος πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ, περισσότερο ἀπο εὐγένεια παρὰ γιὰ ἐπιθυμοῦσε μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια. Στὴ ζάλη του μάλιστα εἶχε ξεχάσει νὰ εἰδοποιήσῃ γιὰ τὸ φίλο του.

Ἡ μίσσες Μόργκαν τὸν δέχθηκε μ' ἕνα εὐ-θυμο χαμόγελο, τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ δῆλωσε ἀνοιχτὰ καὶ πρόσχαρα:

— Μ' ἀρέσετε, χαρίστε μου τ' ὄνομά σας. Ἐχω ἀνάγκη ἐνὸς νέου καὶ δυνατοῦ ἀνθρώ-που σάν ἐσᾶς. Μοῦ χρειάζεται λίγες ἐρώς. Θὰ σὰς ἀποζημιώσω φυσικά γιὰ τὸν κόπο σας. Σὰς προσλαμβάνω μὲ πενήντα δολλάρια τὴν ἡ-μέρα. Ξέρω πῶς εἰσάστε καὶ τι ἤρθατε νὰ κάνετε στὴ Μαδρίτη. Ὁ Τζούλιο Βαλόνε εἶχε δικη. Εἰσάστε ὅτι μοῦ χρειάζεται.

— Πῶς; ἀπόρησε ὁ Πάολο. Ξέρετε τὸν φίλο μου; Ἐορῆς εἰσάστε ἡ σπουδαία δουλειά πού θὰ μοῦ ἀνέθετε;

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀμερικανίδα. Ὁ Τζούλιο εἶχε μιὰ φωτογραφία σας στὸ σπῆτι του. Σὰς εἶδα, μ' ἀρέσατε καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ σὰς γράψῃ νὰ ρηθῇ στὴ Μα-δρίτη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔκανε ὁ Ἀρμάνι, νόμιζα ὅμως ὅτι θὰ χρησιμοποιούσα τίς γνώσεις μου, ὅτι θὰ ἐργαζόμουν ὡς μη-χανικός...

— Δὲν πειράζει. Ἀλλοτε τὸ νὰ μὲ συνοδεύετε, εἶνε πού φαίνεται πῶς εὐχαρίστησ' ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀσχολία. Καὶ τώρα ἂς κάνουμε μιὰ δοκιμὴ νὰ δῶ τί ξέρετε...

Ὁ Πάολο ὅταν ἐφυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Μόργκαν ἦταν ζαλισμένος ἀπὸ τὸ οὐτοκὶ κι' ὅλο του τὸ σῶμα ἦταν τακσιωμένο καὶ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ τὰ πόδια του. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα τὸν εἶχε ξεθεώσει στὸ χορὸ, στὴ φλυαρία καὶ στὸ μεθύσι. Γύρισε κι' ἔπεσε σάν ψόφος στὸ δωμάτιό του. Ὡ-στόσο ἂν συναντοῦσε τὸν Βαλόνε θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νὰ τὸν πνίξῃ, γιὰ τὸν εἶχε ἀπογοητεῦσει τόσο πολὺ καὶ γιὰ τὸν εἶχε ἐξευτελίσει.

Τὸ πρωὶ ὅταν ἐύτηνος σκέφθηκε πᾶρα πολὺ αὐτὴ τὴν πε-ριπέτεια του. Καὶ θυμώσε γιὰ τὸν εἶχαν μεταχειριστῇ σάν ἕνα ἐμπόρευμα. Ὅλα του τὰ δνεῖρα, ὅλη ἡ χαρά του, εἶχαν διαλυθῇ. Ἐπρεπε ἢ νὰ γυρίσῃ πάλι σ' ἐκεῖνο τὸ πένθιμο χω-

ριό της θείας Μάρθας ή να ζήση κοντά στην 'Αμερικανίδα σαν παληγάτος της. Προτίμησε το δεύτερο, δελεασμένος από τα πενήντα δολάρια και κάνοντας τη σκέψη ότι αν έπευρε στο σπίτι του θα γελοιοποιώταν. Κανείς δεν θα πίστευε στο παραμύθι του και θαρχίζαν πάλι να του γκρινιάζουν ότι δεν κάνει τίποτε. Ωστόσο είχε πάρει την απόφαση να έκδικηθι τόν Βαλόνε.

Η 'Αμερικανίδα και το δεύτερο θράδυ τόν ξενύχτησε. Τόν έβουρε μαζί της σ' όλα τα κέντρα της Μαδρίτης, τόν μέθυσε πάλι και τόν εγκατέλειψε ζωντανό πτώμα στο διαμέρισμά του. Κι' αυτή ή ιστορία εξακολούθησε σωστές δέκα μέρες. Σ' αυτό το διάστημα όμως ο Πάολο 'Αρμάνι έχασε όλη την επαρχιώτικη αγαθότητα του και ξύπνησε. Σκέφτηκε λοιπόν ότι έπρεπε κι' αυτός να φερθή στην «κυρία» του με την ίδια άσυνειδησία και να την εκμεταλλευθί όπως αυτή του δολοφονούσε την νεότητά του. Άρχισε να της λήψι ψέματα, να την εκδιάζει, να την αναγκάζει να του πληρώνη ψεύτικους λογαριασμούς και να την θασανίζει. Η Μόργκαν ήταν πειά ξετρελλαμένη μαζί του.

— Αυτός, έλεγε μ' ικανοποίησι, είναι ένας πραγματικός άνδρας. Μ' αναγκάζει να κάνω ό,τι περάση από το μυαλό του και δεν με λογαριάζει.

Και μιά μέρα του πρότεινε να την παντρευθί. Ο Πάολο 'Αρμάνι της άρνήθηκε. Ξέρετε δέ γιατί; Γιατί ένας σύζυγος δεν ενδιαφέρει ποτέ τη γυναίκα του. Μά ένας φίλος σαν τόν Πάολο ξέρει να κρατάει κοντά του μιά γυναίκα σαν την Έθελ.

Ωστόσο ο Πάολο 'Αρμάνι δεν παραλείπει να γράφει ένα γράμμα στη γρηά θεία του κάθε εβδομάδα. Της λέει ότι ή δουλειές του πάνε καλά, ότι έχει αποκτήσει άφθονα χρήματα κι' ότι μιά μέρα θα γυρίσει πάλι κοντά τους. Η θεία Μάρθα κ' ή κόρες της είναι ή τελευταία του έλπίδα. Σκέφεται ότι όταν θαρθή να κάνει τόν «παληγάτο», θα επιστρέψι σ' εκείνο το χωριό για να εξαγνίση την ψυχή του. Κι' σ'αυτή τότε θ' άκουγε μ' ευχαρίστησι την άτυχη Βαλερία να διαβάζει την ιστορία του αγαπημένου ιππότη της. Έχει καταλάβει πειά ότι καμιά ζωή δεν είναι τόσο όμορφη όπως ή οικογενειακή κι' ότι κανείς άλλος δεν αξίζει την αγάπη μας παρά μονάχα οί γονείς μας. Κι' ο Πάολο 'Αρμάνι κρύβει στο βάθος της καρδιάς του μιά απογοήτευσι. Η άσυνειδητή εκείνη γυναίκα του δολοφόνησε όλη την δραστηριότητά του, τόν κατάντησε έναν χαμένο άνθρωπο, και δεν τόν αφήνει να φύγει από κοντά της. Μά ο 'Αρμάνι έλπίζει ότι μιά μέρα θα την στραγγαλίσει και θα τόν σκάσει κρυφά για τόν χωριό του. Κι' αυτή ή σκέψη είναι ή μόνη του παρηγοριά σ' αυτήν την παρόδοξη έρωτική ζωή που κάνει. Τό χωριό, ή γαλήνη του πνεύματος και της ψυχής. Μακριά από τόν κόσμο, τόν χυδαίο και τόν μάταιο.

ΡΟΜΠΕΡΤΟ ΜΑΦΙΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΜΕΡΙ Κ' ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Ο Μερι, ο γνωστός μυθιστοριογράφος και χιουμοριστής, έγευματίζε κάποτε σέ κάποιο ξενοδοχείο. Μεταξύ τών συνδαιτυμόνων υπήρχον πολλοί υπάλληλοι έμπορικών οίκων, ταξιδεύοντες για έμπορικές υποθέσεις, οί οποίοι άρχισαν να λένε πόσους ληστές είχε σκοτώσει ο καθένας τους στα διάφορα ταξίδια που είχαν κάνει.

— Και σέ μένα συνέθι κάτι περιεργότερο ακόμη, έπενε ο Μερι.

— Διηγηθήτε το! διηγηθήτε το, του φώναξαν από παντού. — Κάποτε, που λέτε, άρχισε να διηγείται ο Μερι, εκεί που όδοιπορούσα στην Καλαθρία, έρέθηκα σέ ένα τρομερό στενό. Ο οδηγός μου, καταληφθείς από έξαφνικό πανικό, μ' εγκατέλειψε και έφυγε τρέχοντας, εγώ δέ έμεινα μόνος. Έξαφνα έλέπω να όρμουν κατ' άπάνω μου ένας, δυο, τρεις ληστές.

— Τρεις; έφώναξε κάποιος απ' τούς υπαλλήλους.

— Ναι τρεις! μου άρέσει ή αλήθεια και δεν θέλω να σάς γελάσω, λέγοντας ότι ήσαν περισσότεροι.

— Και, λοιπόν, τότε;

— Όρμώ, που λέτε, κατ' έπάνω των, τινάζω τά μυαλά του ένός στον άέρα, θυθίζω τόν σιλέτο μου στην καρδιά του άλλου, άλλ' όσο για τόν τρίτο...

— Τι έκανε ο τρίτος;

— Άλλοίμονο! μ' έσκότωσε!...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» συνεπές πρὸς τὰς υποσχέσεις του, ακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, ἕνα ἐκλεκτὸν αἰσθηματικὸν ρομάντζο μηνιαίως.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸν μας κοινὸν θὰ ἐτιμῇσιν καὶ θὰ υποστηρίξῃ τὴν προσπάθειάν μας αὐτήν. Καὶ αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν ἤδη τὰς μηνιαίας ἐκδόσεις τῶν. Μόνον τὸ «Μπουκέτο» τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ τὰς ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὸ μέλλον κομψάς, ἐπὶ ἐκλεκτῷ γάρτῳ, χαρίζοντας τοιοῦτοτρόπως εἰς τοὺς φίλους του εἰς αἰρετικές φιλολογικὰς ἀπολαύσεις.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι ἐκλεκτὰ ἔργα:

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ΄ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλαφόνου Κάρο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ)
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀ. Δουμά (πατρὸς).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρὸς)
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Έννι σέλ
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος ντὲ Σεμουᾶ.
- 12) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὀκτ. Φενέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.

Όσοι δὲν ἐπρόλαβαν νὰ προμηθευθῇ τὰ ἀνωτέρω βιβλία, δύνασθε νὰ τὰ πάρετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ὅπου Λέκα ἀριθ. 7, μὲ δραχμὰς 8 καὶ χωρὶς δελτία.

Απὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδοῦνται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας χωρὶς δελτία καὶ μὲ δραχμὰς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σελίμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκρεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Έντγκαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, ἕκαστος δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶς τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Παράσχω ἔαφνιασμένη ἀπ' τὸ θόρυβο αὐτὸν, πεταχτήκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, καὶ σαστισμένη καθὼς ἦταν, ἄρχισε νὰ κινή τὰ χέρια της, νομίζουσα ὅτι κρατᾷ ἀκόμα τὸν Γουλάκη:

Νάνι, νάνι, νάνι του...

— Πῶς ἐπese, μουρ' σκύλα, τὸ πιδὶ;... Φόνισσα!... Κακούργα!...

Τῆς φώναζεν ἡ Ρουφουλίνα, χυμώντας σάν θηρίο ἀπάνω της. Τὴν ἄρπαξε τέλος ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποὺ ἦσαν δεμένα σὲ μιά κοτσιδίτσα σάν ποντικοσουρά, μὲ κόκκινη κλωστή, τὴν ἐτράνταξε καὶ τὴν ἐθρόντηξε καταγής, σὺν πάτῳ.

Τὸ δύστυχο τὸ πλάσμα ἔπεσε σάν ὄγκος ἄψυχος, ὅπως γυναικὸς.

— Ὦχ, ὦχ, κυρούλα μ', ὦχ, ἡ μαύρη, ὦχ!...

Μὰ ἐκείνη ἔπεσε ἀπάνω του, σάν λυσσασμένη, τὸ χτύπησε σὲ μοῦτρα, τοῦσκισε τ' αὐτιά καὶ τοῦδωκε τσιμπιές στρίφτες, ποὺ μελανιάσανε τὰ κρέατά του... Αὐτὸ, μισσαναίσθητο, ἐμοῦγκριζε, χωρὶς νὰ προστατεύεται διόλου. Εἶχε ξεφυγῇ, θὰ νόμιζε κανεὶς, σὺν πάτῳ, ἐσπλωμένο, μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια καὶ σηκωμένη τὴν ποδίτσα του.

— Ἄμα τὸ εἶδεν αὐτὸ ἡ Ρουφουλίνα, ἐξέμάνη περισσότερο: — Κοντὶζά μου, γυναίκα, ἡ θρῶμα ἔγινε καὶ μυαλό δὲν ἔχει!... Μὰς τὶς ἀρίδες σου, μουρὶ!

Καὶ ἐσηκώθηκεν ἑπάνω, πὺ ἀναμαλλιάρα καὶ πὺ φοβερή.

— Τώρα θὰ σὲ κάψω ἐγώ, λυσσοκόφιδο!... Ἀτιμο θηλυκό! Κι' ἐπῆρε τὸ δαυλὶ σὺν χέρι.

Ἡ συμπεθέρα ἀκούσε τὸν θόρυβο καὶ ἔτρεξε γρήγορη-γρήγορη ἀπάνω, τοποθετοῦσα καλύτερα τὴν σκαλσοδε-λῶνα της, νὰ μὴν τῆς πέση, καὶ θάζοντας τὸ κουβάρι σὺν τοσπῇ της θαθείας:

— Χριστὸς καὶ Παναγία σου, κυρά Παναγίνα!

— Θὰ τὴν ψῶ νὰ τὴ φάω!... Πῆγε νὰ μοῦ σκοτώσῃ τὸ παιδί... ἀλάλιασε, ὅπου νὰ γίνῃ στάχτη.

— Δὲν εἶν' κορίτσια αὐτὴνα σήμερα, εἶπε καὶ ἡ συμπεθέ-ρα... Ἀς το νὰ πάη νὰ χαθῇ, μαζεύτηκεν ὁ κόσμος. Μάζεψε τὸ παιδάκι σου, ποὺ τρώμαζε κ'εἰ πέρα... Δῶσε του λίγο νερό νὰ πιῇ, μὴν ἀρρωστήσῃ, κακομοῖρα!... Νὰ δὲν ἔξη τιποτα!... Νὰ, μποῦ! Πῆδησεν ὁ Γούλης!...

Καὶ κατόπιν ἔσκυψε σὺν Παράσχω, ποὺ ὅγογούσε κάτω.

— Ἐλα ἐδῶ κουρούνικο, τῆς εἶπε... Ἐλα ἐδῶ, ποὺ νὰ γίνῃς στάχτη!... Γιατὶ δὲν τὴν ἀκούς τὴν κυρά σου, μουρὶ!... Ἐτοῖο νοικοκυρόσπιτο δὲν τὸ τιμᾷς διόλου!... Τί σοῦ λεί-πεται, μουρὶ!... Πῶς τῶκαμες καὶ πῆγες νὰ πάρῃς σὺν λαί-μῳ σου τὸ παιδί;

— Δὲν τῶρριζα ἐγώ, ἔπεσε μοναχὸ του...

ΧΑΙΡΕ, Ω ΧΑΙΡΕ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!...

Ἔτσι μιά ἡμέρα καὶ ἡ Παράσχω, ποὺ μαύρισε τὸ μάτι της, ἐπῆρε ἀπόφασι νὰ φύγῃ... Ἀφῆσε σὺν θρῶσιν τὸ γκουβᾶ καὶ ἔτρεξε νὰ πάη σὺν χωριῷ της. Τὸ δρόμο δὲν τὸν ἦξερε καλά, μὰ πῆρε ὅποιον ἔρηκε, ἐκείνον ποὺ εἶχε ἀκούσει πῶς πάει σὺν χωριῷ της. Ἐτρεχεν ἔτσι ξυπόλητη, σάν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν καὶ ἐκύτταξε καὶ πίσω της μὴν ἔρχεται κανεὶς. Κανένας ὅμως δὲν ἔρχόταν. Ἦταν μεσημέρι, ὁ κόσμος ἀνε-παύστο καὶ ἔκαιε καὶ τὸ φῶς ὁ ἥλιος... Καθὼς προχωροῦσε, ὁ δρόμος γυρίζε καὶ κορδελλια-ζότανε. Ἐπειτα ἀλλὰ μονοπάτια θγαίναν ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν φαρδύ καὶ ἐτραβοῦσαν ἀπά-να, κατὰ τὰ βουνά...

Λόφοι καὶ θράχοι σχισμένοι καὶ ἀπότομοι, ἀρχίσανε νὰ ξεπροβάλλουνε μπροστὰ της... Σὲ κάθε στροφή τοῦ δρό-μου γελοιοῦταν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὶς θουνοκορφές κι' ἐ-νόμιζε πῶς φτάνει σὺν χωριῷ της. Λαχταρισμένη ἔτρεχε, μὰ πάλι ἐρημιά μπροστὰ της, ἀμπελία, ἀγριοπούρναρα, χωρά-φια, βᾶτα, σχίνα καὶ ἀσφάκες.

— Ποῦ πᾶς, μουρὶ; ἀκούστηκε ἄξαφνα μιά φωνή.

Τὸ κοριτσάκι, τρομαγμένο, στάθηκε.

— Ποῦ γυρίζεις ἔτσι καταμόναχο, τὸ ντάλα-μεσημέρι;

Ἡ Παράσχω γύρισε καὶ κύτταξε.

Σὲ μιά ἐλῆ ἀπὸ κάτω εἶχεν ἀκουμπήσει, ἀγκομαχών-τας, ἡ Ζήση ἡ γρηά, ποὺ ἔρχόταν φορτωμένη ἕνα φόρτωμα θεόρατο ἀπὸ προσανάμματα σὺν πλάτῃ.

— Πᾶ νὰ μᾶσω φύλλα γιὰ σαρμάδες, εἶπε ἡ Παράσχω σὺν τύχῃ.

— Τώρα φύλλα γιὰ σαρμάδες;

Καὶ τὴν κύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα ποὺ ἦτανε καὶ πόνος καὶ μᾶλωμα μαζί.

— Ἀχ, ζαλισμένο, τὸ καταμεσήμερο, τὸ ντάλα-μεσημέρι, σ' ἔστειλαν νὰ πᾶς!... Σκληρύνανε τὰ φύλλα, ποῦ θὰ ἔρῃς, οὐρ' παλαθό;

Βαθυπράσινο ἦταν τὸ φύλλωμα τῶν ἀμπελιῶν καὶ φρέσκο. Ἡ ἀγουρίδες ἐπῆραν καὶ κοκκίνιζαν σὺν ἥλιῳ σάν ρουμ-πίνια.

Ἡ πράσινες γυαλίζανε σάν ἀρμάδες ἀπὸ σμαράγδια... Ἐντομα βουίζαν σὺν κλαριά καὶ κατὰ χρυσοπράσινα μπουρ-μπουλά ἀστραφταν σὺν ἥλιῳ τὶς ἀχτίνες... Φραχτοπούλια, κορζακάκια καὶ ἀτσάραντοι, τσιθίζανε μέσα σὶς πατουλιές καὶ μαῦρα, σάν πηγμένο αἷμα, ἐξεῖχαν σὺν κλωνάρια τὰ θατόμουρα...

Ἡ Παράσχω πλησίασε σιγά-σιγά, γιὰ νὰ μὴν ἀγκυλωθῇ, σὺν κίτρινα ἀγκάθια τὰ ξερά. Ἐνα τραγοῦδι τοῦ σχολείου ἔρχότανε σὺν στόμα της. Πόσον καιρὸ, σκέφθηκε, εἶχε νὰ τραγοῦδῇ! Ἡ καρδιά της ἔχτυποῦσε σάν πουλάκι, σάν ξεπεταροῦδι ποὺ ἀνοίγει τὰ φτερά του γιὰ πρώτη φορὰ, ἀ-πάνω σὺν γαλάζιῳ οὐρανῷ:

Μαῦρα μαῦρα—κόκκινα
χελιδνὰ κατακόκκινα...
ἀπὸ τὴν ὀργὰ γυναικός,
τῆς τῆς ἐλπίδος...

— Οὐφ, κακὸ χρόνο νάχῃς!

Κι' ἔσκυψε κάθε τόσο θογγάζοντας μὲ πόνος τὶς ἀγκίδες ποὺ μπαίνανε σὺν γυνά της πόδια.

Ἐφαγε μοῦρα καὶ ἀλείφθηκε σὺν δάχτυλα, σὺν στόμα. Τὸ θάτο τὴν ἔπανε ἀπὸ τὴν ποδίτσα της, καὶ τότε θυμήθηκε ἕνα παραμῦθι γιὰ τὴν θατουλιά, ποὺ μικρὸ κοριτσάκι, ἡ γρηά ἡ βᾶτα της, τῆς ἔλεγε γιὰ νὰ τὴν ἀποκοιμίσῃ:

«Μιά φορὰ κι' ἕναν καιρὸ,
καὶ ἕνα παλιὸ ζαϊνῆ,
κάναν οἱ Τοῦρκοι Ρουμάνα
σ' ἕνα τοῦτο καὶ ἄλλο...»

...Ἡ θατουλιά ἦταν νύφη μιά φορὰ εἶπαμε κι' ἕναν καιρὸ καὶ τῆς κλέψαν τὰ προικιά της... Ἀλλά ἡ Παράσχω δὲν τὸ θυμότανε καλά; μὰ οὔτε εἶχε καὶ καιρὸ γιὰ νὰ τὴ θυμηθῇ... Μιά ἀγαδιά μὲ κίτρινα, κεχρημαρμένα βερύ-πιδά, ὅπου μοσχρόλοισαν, τὴν ἔκαλοῦσε παρακάτω, κου-νώντας τοὺς ἐθωιαστούς της καρπούς, σάν νὰ τὴν φώναζε:

— Ἐλα, Παρασχοῦ-λα, καὶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώ-σω κατὰ τί.

Τὸ κοριτσάκι ἔτρεξε, ἔκοιπε ἕνα ἀλλάδι καὶ ἐθύθισε θαθεῖα—θαθεῖα τὰ ἄσπρα της τὰ δον-τια.

Μοσχοδόλησε τὸ στό-

μα της, μοσχοδόλησε και η ψυχή της.

— Χμ! αναστένουνε τὰ ἔρμα!...

Τὰ λημονήσε τότε ὅλα. Λημονήσε και τὸ χωριό, λημονήσε και τὴν κυρά της, λημονήσε τὸν Γούλη, πού την ἔβα-σαναίε, λημονήσε και τὸν φόβο πού εἶχε μὴ τὴν πιάσουν... Ὅλα τὰ λημονήσε κι' ἀφέθηκε σαν πεταλούδα νὰ χαρῇ τὴν ἐξοχή. Παρακάτω, λίγο παραπέρα — πῶς δὲν τὴν εἶδε ἀπὸ τὴν ἀρχή — μιὰ θυσσινιά, κοντούλα, γελαστή, τρεμοκι-νοῦσε τὰ κεράσια της, σὰν νάπαιζε μαζὺ της.

Ἡ μικρούλα τὴν ἐχάρηκε. Τῆς φαινόταν σὰν φιλεναδίτσα στολισμένη, πού τὴν ἐκύτταζε καὶ μειδιούσε, μὲ τὰ χίλια-δυὸ κατακόκκινα τῶν κερασιῶν τῆς χεῖλῃ.

Ἐσκασεν ἡ Παράσχω τρώγοντας.

— Ἀχ, τί καλὰ πού εἶνε ἐδὼ πέρα!

Καὶ κάθισε, κυττάζοντας μιὰ ἄσπρη πεταλούδα πού ἐπῆ-γαινε ἀπὸ λουλουδι σὲ λουλουδι, σὰν ἐρωτικός χαιρετισμός διαμέσου τῶν ἀνθέων... Εἶχε κάτι κεντρίδια στὰ φτερά, πού γαργάλισαν τὴ μικρούλα.

— Νὰ εἶχα ἕνα τέτοιο φόρεμα... σκέφθηκε.

Καὶ ἐσηκώθηκε γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ. Ἐνα παλαιοῦ δὲμος, καθὼς ἦταν ἐξεστηλωτῇ, τῆς ἐξέσχισε τὸ στήθος καὶ τῆς ἀ-νοιξε μιὰ μεγάλη γραμμὴ στὸν ἄσπρο τῆς λαιμοῦ.

Κόκκινες χανδρίτσες αἵματος τρέξανε τότε σὰν περιδέ-ραιο ἀπὸ κοράλλια...

Ἐσφούγγισε τὰ αἵματα μὲ τὴν ράχη τῆς γροθιάς της κι' ἐτράβηξεν ἀδιάφορῃ πάλι κατὰ τὴν πεταλούδα... Αὐτὴ ἐκά-θισε καὶ ἐλκνίζετο σ' ἕνα πράσι-νο, φρέσκο καὶ ὑδροχαρές φυτὸ, πού ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ ρυάκι... Μ' ἕνα πῆδημα ἡ Παράσχω, θὰ τὴν ἔπιανε, μὰ μιὰ χοντρή φωνὴ τὴν κράτησε στὸν τόπο.

— Μουρή! Τί θέλεις σὺ ἐδῶ, μουρή; Στάσου καὶ νὰ σοῦ δείξω...

Ἡ Παράσχω γύρισε γιὰ νὰ ἰδῇ καὶ ἔμεινε ξερῇ, στὸν τόπο της. Ἐνα σύγκρου μωμῆκισαν ὅλο τὸ κορμὶ της...

Εἶδε ἄγριον τὸν ἀγροφύλακα, τὸν Καραγούλα, μὲ τὶς λερὲς τὶς φουσανέλλες του, νὰ δρασκελᾷ τὰ κλήματα καὶ νάρχεται ἀπάνω της, μὲ τὸ ὄπλο του θροντοχτυ-πώντας τὸ σὲ κάθε του πῆδημα...

Ἡ Παράσχω, τρομαγμένη, κον-τοκάθησε, συνέπλεξε τὸ δάχτυλά της καὶ ἔβγαλε μιὰ συρτῇ φωνή.

— Ἀ!... Ἀ!... Ἀ!... Ἀ!... Ἀ!...

Μὲ μιὰ πῆδημα ἡ Παράσχω, ὁ Καραγούλας, πού ἔκαμε νὰ πι-τσιτανίσουν ὡς ἐπάνω τὰ νερά, τὴν ἔφτασε, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ τὴν σήκωσε ὡς γατάκι ψηλά...

— Τί θές, μουρή; Ὁ δὲ πέρα;

Κι' ἔπειτα κυττάζοντας τὰ χέρια καὶ τὴ μούρη της, πού ἦσαν μαύρα ἀπὸ τὰ μούρα καὶ τὰ θύσινα, τῆς εἶπε, τρίζ-τας τὰ ἄσπρα δόντια του:

— Τὰ ρήμαξες, κλεφτούδικο, τὰ φρούτα...

Καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τὴν «ἀλεπουτίνανε» ἐ-πάνω καὶ τὴν ἄφησε ὑστερα καταγῆς, καταφέροντάς της μὲ τὴν χοντρή χερουκλα του ἕνα μπάτσο τρομερό.

— Φρούτα μοῦ ἦρθες γιὰ νὰ κλέψης, ἔ; Νὰ φρούτα νὰ χορτάσης!...

Ἐκεῖν μαζεύτηκε στὰ πόδια του σὰν ἕνα σάρκινο κου-θαράκι τρομαγμένο, παρακαλώντας τον νὰ τὴν λυπηθῇ.

— Δὲν φταίω ἐγώ, μπαρμπούλη μου. Δὲν τὸ ξανακάνω...

— Ἐχασα τὸ δρόμο, ὡς ἐδῶ...

— Ποῦ πηγαίνεις, μουρή;

— Πηγαίνω σὸ χωριό μου.

— Τίνος εἶσαι, οὐρή; σὺ;

— Τοῦ Ρούφουλα εἰμαι δούλα.

Στὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ρούφουλα, ὁ Καραγού-λας ἐτινάχθη... Δούλα τοῦ κύρ-Παναγι, πού ἦταν γαμπρός τοῦ κύρ-Δημάρχου!... Πῶ, πῶ, μωρὲ τί ἔπαθα!... Δούλα τοῦ γαμπροῦ τοῦ Δημάρχου καὶ νὰ τὴν κἀνῃ ἔτσι!... Πῶς θὰ τὸ πάρῃ τώρα αὐτὸ ὁ Δημάρχος, καὶ πῶς ὁ Ρούφουλας ὁ Κρατημένος;

— Τί χάλειες ἀπάνω σὸ χωριό, μουρή; τὴ ρώτησε.

— Τώρα πῆγαινα σὰ κεί...

Κι' ἐσηκώθη-
κε γιὰ νὰ τὴν
πιάσῃ.

— Γιατί;

— Πόνεσα καὶ ἤθελα νὰ φύγω.

Ὁ Καραγούλας χάρηκε. Νὰ μιὰ περίστασις δι μόνον νὰ μὴν παρεξηγηθῇ, μὰ νὰ προσφέρῃ καὶ ὑπηρεσία. Τὴν πῆρε ἀπὸ τοῦ χεριοῦ τὴν καρπὸ καὶ τὴν ἔσπρωξε μπρός.

— Τράβα μπροστά, τῆς εἶπε.

Κι' ἐμπρός αὐτῇ, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, καὶ πίσω αὐτὸς, ἀγέρωχος κι' ἀγριεμένος, τραβῆξε κατὰ τὴν πο-λίχνη.

Ἡ μεσημέρι πέρασε κι' ἔπαιρνε νὰ δροσιζῇ... Οἱ μπακα-λῆδες καὶ οἱ καφετζῆδες, καταβρέχανε τὸν δρόμο καὶ τὸ πε-ζοδρόμιο, ἐμπρός στὰ μαγαζιά τους καὶ ἐσπλωμένοι ἔπειτα, χωρίς σασκάκι στὶς καρέκλες, ἀπολαμβάνανε τὴ δροσιά. Διπλά θαυσιτικοί, φρεσκοπλυμένοι ἀπὸ τὸ πότισμα, φούτω-ναν καὶ μύριζαν κοντὰ σὲ καρυοφύλλια, τοιςτέκια καὶ γα-ρούφαλλα. Μερικοὶ μπεκρήδες, καθισμένοι ἀπὸ τὸν πε-θέρνες, κόβανε ἀγγούρια δροσερά, τὰ θουτουσίανε μέσα σ' ἀλάτι καὶ πίνανε κρασί. Ἐδῆκε κι' ὁ χασάπης μὲ μιὰ σουβλά κοκορετσιοῦ, διαλαλώντας γαργαριστὰ τὸ μεζέλι του:

— Ἀλλόδοξ. Ζεστὸ κοκορετσακί!... Νὰ τρώῃ ἡ μάνα καὶ νὰ μὴ δίνῃ τοῦ παιδιοῦ!

Ἐκεῖν τότε τὴ στιγμή, ξεκούμπωτος, μ' ἔξω τὸ ἄσπρο του πουκάμισο, φουδώντας ἀπὸ τὴ ζέση, ὕγρος ἀκόμα ἀπὸ τὸ νίψιμο, μὲ μιὰ κοκκινίλα στὰ μάγουλα ἀπὸ τὸν ὄπλο, ὄγῃκε καὶ ὁ ἀστυνόμος, ἀργὸς καὶ κουνατός καὶ τράβηξε πρὸς τὸ καφενεῖο.

— Ἐναν θαρὺ γλυκὺ τοῦ κῶ ἀστυνόμου, φώναξε μόλις τὸν εἶδε τὸ γκαρσόνι.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ καλοκα-θήσῃ.

— Χά!... χά!... χά!... Μωρὲ φουρνός ἦτανε σήμερα ἡ ἔρμη! ζέση!...

Μὰ ἄξαφνα εἶδε τὸν Καραγού-λα νὰ προβαίνει, σεινάμενον-κα-νόμενον, στρίθοντας τὸ μoustaki καὶ σοῦρνοντας πίσω του ἀπὸ τὸ χέρι τὴν Παράσχω.

— Ἐ... καλὰ χαμπέρια!... Τὶ συμβαίνει; ρώτησε.

— Πολλά τὰ ἔτη σου, εἶπεν ὁ Καραγούλας, χαιρετώντας. Αὐτὸ τὸ ζαλίμι τὸ ὄρηκα ἔξω σ' ἀμπε-λία. Εἶνε ἡ ὑπηρεσία τοῦ κυρίου Ρούφουλα καὶ τὸσκαε ἀπὸ τὸ σπῆτι.

— Βρὲ τὴ θράμα! εἶπεν ὁ ἀ-στυνόμος καὶ ἐξεδίπλωσε μισογε-λώντας τὸ θουρδούλα... Τὸν ἔλε-πεις τοῦτον ἐδῶ, θρὲ κακομοίρα!

Ἡ Παράσχω ἐταράχθηκε καὶ ἔ-φερε τὰ χέρια της στὰ μάτια, σὰν

νὰ ἤθελε νὰ σκουπίσῃ τὰ δακρύα της μ' αὐτά.

Ἀρκετοὶ περιέργοι καὶ χασομέρηδες τῶν ἐπαρχιακῶν κα-φενέδων, ἄρχισαν νὰ μαζεῦνται τριγύρω.

— Ρέχτηκε, ὀλέπεις, τὴ μομπότα... ἀρχίσανε νὰ σχολι-ζου.

— Γιατί ἔφυγες, μωρή; ρώτησε θυμωμένος τώρα ὁ ἀ-στυνόμος. Ποῦ κίνησες καὶ πῆγαινες, ἕνα θηλυκὸ μοναχο;

Κι' ἐσηκώθηκεν ἐπάνω, πατώντας θαρεῖα-θαρεῖα τὶς μο-τες του.

— Φερέτε τὴν ἐδῶ πέρα καὶ σῦρε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν κύρ-Ρούφουλα.

— Ἀσπηνε καὶ θὰ τὴν διορθώσω ἐγώ, εἶπεν ὁ Ρούφουλας, σὰν τὴν παρέλασε. Θὰ τὴν στείλω ἐκεῖ πού θέλει γιὰ νὰ πᾶ... Τὸ ψωμί μας δὲν τὸ ἐκτιμάει... Τὴν κάνανε ἀνθρώπο καὶ δὲν μᾶς τὸ γνωρίζει...

— Μὴ ξαναφύγεις γιατί θὰ σοῦ τὰ σπᾶσω τὰ πλευρά, ἀ-γρίψεν ὁ ἀστυνόμος καὶ κρότησε τὸ θουρδούλα του, δυνατὰ, χτυπώντας καὶ τὴν μπότα του σὸ πάτωμα τοῦ καφενείου, πού ἔκανε ὅλα τὰ γυαλικά νὰ συγκρουσθοῦν καὶ τὰ ἐπ-πλα νὰ τριέουν μέσα σὸ δωμάτιο.

Ὁ Ρούφουλας τὴν πῆρε ἀπὸ τ' αὐτὶ, σκουφτῇ, κουβαρι-σμένη, καὶ τὴν πῆγαινε σὸ σπῆτι, ἐνὸς πληθὸς μορταλῶν πῆγαινε ἐμπόλητο ἀπὸ πίσω, γελώντας, κοροιδεύοντας, φω-ναζοντας, μὲ τὴν κατάστασί της:

— Τὸν πιάσαν τὸ Νταβέλη!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

ΤΟΥ Ε. GLUCK

Ἡ Βέρθα ἔρριψε μιὰ ὀργισμένη ματιά στὴ μητέρα της κ' εἶπε μ' αὐθάδεια:

— Μὰ ἐπὶ τέλους, θὰ μοῦ πῆς μιὰ πιὸ εὐλογο-οικαιολογία τῆς ἀρνήσεώς σου; Λες ὅτι εἰμαι πολὺ νέα γιὰ νὰ παντρευθῶ. Εἰμαι πάνω ἀπὸ δεκαοχτὼ χρονῶν καὶ φαίνομαι τοῦλάχιστον εἰκοσί. Ἐχῶ σιδερένια ὕγια. Λοι-πὸν: Ὁμολογεῖς ὅτι ὁ κ. Λαβερντόν εἶνε ἠθικός ἀνθρω-πος. Κατάγεται ἀπὸ μιὰ ἐντιμὴ οἰκογένεια. Κατέχει μιὰ ἡλεuthῇ θέσι. Μ' ἀγαπάει καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Λοιπὸν;

Πολὺ ἡσυχῇ μ' ὅλα ταῦτα ἡ κ. Μερὰν ἀπάντησε:

— Σημείωσε, σὲ παρακαλῶ, ὅτι δὲν εἶπα ὅχι. Εἶπα ἄ-πῶς ὅτι δὲν μ' ἀρέσει ἕνας γάμος γρήγορος, βιαστικός.

— Γιατὶ νὰ περιμένουμε; Ὁ Ἑρρίκος κ' ἐγὼ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὰ αἰσθηματά μας. Κάθε μέρα ἀναμονῆς εἶνε χαμένη εὐτυχία.

Μιὰ μεγάλη λύπη πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς μητέρας.

— Εἶσαι δυστυχῆς μαζὺ μου;

— Ὅχι... ἔως τώρα, ἀλλὰ ἀσφαλῶς θὰ γίνω ἂν ἐπιμέ-ης...

— Ἐ! λοιπὸν θὰ γίνης... ἐπὶ ἕνα χρόνο.

Ἡ Βέρθα ἀναπήδησε ὠχρὴ ἀπὸ θυμό.

— Ἐνα χρόνο; Γιατί; Ἰατὶ ἕνα χρόνο;

— Διότι, ἀπάντησε ἀργὰ-ἀργὰ ἡ κ. Μερὰν, εἶνε το δια-σπμα πού κρίνω ἀναγκαῖο γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ κατα-λάβετε σὺ κ' ὁ κ. Λαβερντόν ἂν εἴσατε φτειαγμένοι ὁ ἕ-νας γιὰ τὸν ἄλλο.

— Εἰμαι τρελλὴ νὰ ζητῶ νὰ σὲ πείσω! φώναξε θυμω-μένη ἡ δεσποινὴς Μερὰν. Δὲν μὲ καταλαβαίνει καὶ ποτὲ δὲν θὰ μὲ καταλάβῃς...

— Αὐτὸ δὲ σημαίνει;

— Αὐτὸ σημαίνει, φώναξε ἡ Βέρθα μὲ ἔχθρα, ὅτι ποτὲ σου δὲν γνώρισε τί εἶνε ἀγάπη. Μοῦ ἀπαγορεύεις νὰ παν-τρευθῶ δεκαοχτὼ χρονῶν;

— Ἀλλὰ σὺ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία παντρεύτηκες. Μόνο πού ὁ γάμος σου τελείωσε σὲ λίγες μέρες...

Ἦρθε ἡ σειρά τῆς κ. Με-ράν νὰ ἀκριάσῃ τώρα. Τὸ ὄ-ρατο τῆς πρόσωπο γιόμισε ἀ-πὸ μιὰ μεγάλη λύπη. Ἐπὶ λί-γα δευτερόλεπτα κύτταξε ἀ-πὸ πάνω ὡς κάτω τὴν θυμω-μένη κόρη της, πού τὴν εἶχε βάλει, ἔπειτα πιέζοντας τὴ συγκίνησί της καὶ ὑψώνοντας τὸ κεφάλι της, σὰν γιὰ νὰ βε-βαιώσῃ ὅτι δὲν τὴν πείραξε ἡ προσβολή, εἶπε μὲ ὕψος πολὺ γλυκὺ:

— Γελίσαί, μικρὴ μου Βέρθα. Δὲν χρειάστηκαν με-ρικές μέρες γιὰ νὰ τελειώσῃ ὁ γάμος μου. Μιὰ ὥρα μοῦ ἔφτασε... ναι, μόλις μιὰ ὥ-ρα... γιὰ ν' ἀρνηθῶ τὸ πιὸ γλυκὸ δνερὸ, πού ἔχει ποτὲ σχεδιάσει μιὰ κόρη.

Συγκινημένη ἡ Βέρθα ἄ-νοιξε τὰ μεγάλα μάτια της καὶ φιδύρισε μερικές λέξεις συγγνώμης. Ἡ μητέρα της δ-μας δὲν τῆς ἔδωσε καιρὸ νὰ ἐκφράσῃ τὴν λύπη της.

— Ἀκουσε, τῆς εἶπε.

Καὶ ἀφοῦ τὴν ἔβαλε νὰ κα-θήσῃ διπλὰ της, ἄρχισε νὰ δι-ηγῆται:

— Ἦμουν στὴν ἡλικία σου, ὅταν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γο-νέων μου εἶχα συνδεθῇ μὲ τὸν κ. Γεράρδον Ντόρκ, πού τὸν εἶχα συναντήσῃ σ' ἕνα φιλι-

κὸ σπῆτι καὶ τὸν ὁποῖο ἀπ' τὴν πρώτη στιγμή τὸν ἀγά-πησα τρελλά. Ἐπειδὴ ὅμως ἐγὼ ἤμουν πλουσία κ' αὐ-τὸς δὲν κατεῖχε παρὰ μιὰ μικρὴ θέσι, ἀμέσως ἐνόησα ὅτι γιὰ νὰ τὸν παντρευθῶ θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπερπηθῶ πολλὰ ἐμπόδια. Εἶχα λάθος. Ὁ πατέρας μου — ἕνας ἀντρας κα-λὸς, εὐαίσθητος καὶ λίγο ρωμαντικός — δὲν ἔφερε καμμία ἀντίρρηση καὶ ὥρισε μάλιστα μόνος του τὴν ἡμέρα τῶν ἐ-πισήμων ἀρραβόνων μου. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες μιὰ μεγάλη δυστυχία μᾶς χτύπησε. Ὁ πατέρας πού ἦταν δι-ευθυντὴς ἐνὸς μεγάλου ἐργοστασίου, βρέθηκε ξαφνικά στὶς παραμονὲς χρεωκοπίας καὶ μὲς' στὴν ἀπελπισία του δὲν ἔβλεπε ἄλλη διέξοδο παρὰ τὴν αὐτοκτονία.

Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀκόμα τὴ μητέρα μου νὰ πε-τάῃ, τρέμοντας, στὴ λίμνη τοῦ κήπου ἕνα ρεθόλθερ πού τοῦ εἶχε πάρει ἀπ' τὰ χέρια. Τότε φάνηκε ἕνας σωτήρ: ὁ κ. Μερὰν. Ἦταν εἰκοσιτρία χρονία μεγαλύτερός μου. Δὲν εἶχε καμμία ὁμορφιά. Ἦταν ὅμως πάρα πολὺ καλὸς καὶ πάρα πολὺ πλούσιος. Ζήτησε τὸ χέρι μου. Γιὰ νὰ σώσω τοὺς δικούς μου ἀπ' τὴν καταστροφὴ δέχθηκα σχεδὸν χω-ρίς διαταγμὴ... Ἡ καρδιά μου ὅμως κουρελιάστηκε.

Ἀν καὶ ὁ πατέρας σου ἔχη πεθάνει πρὸ ἔξι χρονῶν, θὰ θυμάσαι ἀρκετὰ καλὰ τί ἦταν ἡ ἐνωσίς μας. Δὲν ἦταν διόλου εὐτυχής. Ὁ σύζυγός μου ἤξερε ὑπὸ ποιὲς συνθη-κες τὸν εἶχα πάρει καὶ ὑπέφερε πολὺ ἐπειδὴ δὲν μπορούσε ν' ἀγαπηθῇ. Γιατὶ ἤμουν ὅπως διόλου ἀνίκανη νὰ τὸν ἐν-θαρρύνω μ' ἕνα ψέμα. Δὲν αἰσθανόμουν γι' αὐτὸν παρὰ μιὰ εὐγνωμοσύνη, κ' ὅταν σκεπτόμουν τὴ ζωὴ πού πέρ-ναγα μαζὺ του, εὕρισκα ὅτι δὲν τοῦ χρωστοῦσα πειὰ τί-ποτε. Ἐφόσον τηροῦσα τοὺς ὁρκους πού τοῦ εἶχα δώσει, νόμιζα ὅτι εἶχα ξεφύγει μα-ζὺ του.

Τὴ δυστυχισμένη ζωὴ πού πέρασα!... Ἀ! σὲ βεβαιῶνω ὅτι εἶνε σκληρὸ μαρτύριο νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς τὴν ἀγάπη ἐ-νὸς ὄντος πού δὲν τὸ ἀγαπᾷ, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ καρδιά εἶνε γεμάτη ἀπ' τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἄλλου.

Γιατὶ δὲν εἶχα πάψει ν' ἀ-γαπᾷ τὸν κ. Ντόρκ, κ' αὐ-τὸς ἐπίσης ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ σκέπτεται. Δὲν παντρευό-τανε μάλιστα, σὰν κάποια προαίθεσις νὰ τοῦ ἔλεγε νὰ περιμένῃ.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου, ὁ παλῆς μου μνηστὴρ μοῦ ἐγνωστοποίησε ὅτι τὸ αἰ-σθηματὸν δὲν εἶχε διόλου ἀλ-λάξει. Καὶ τὸ δικό μου τὸ ἴ-διο. Ἀρχίσα λοιπὸν νὰ πι-στεύω πάλι στὴν εὐτυχία, ὅ-ταν ἕνα ἀπροσδόκητο ἐμπό-διο μοῦ παρουσιάστηκε. Ὁ Ντόρκ εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο μῆκος ἐναντίον τοῦ Μερὰν, πού φαινομενικὰς ὁπάρχε ἀντίηλος του, ἀπὸ ἕ-να μῆκος ἀκατανίκητο πού κατόπιν ἐξέσπασε σὲ σένα. Μοῦ δήλωσε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν σὲ ἤθελε σπῆτι μας.

Ἐπρεπε νὰ διαλέξω: αὐτὸν ἢ ἐσένα. Μοῦκανε μιὰ τρομε-ρὴ σκηνή. Καὶ τότε... Διάλε-ξα ἀμέσως ἐσένα! Καὶ γιὰ δεύτερη φορά ἡ καρδιά μου ράγισε...

— Μητέρα!

— Βέρθα, σὺ πού ἀγαπᾷς, καταλαβαίνεις τὴν τρομερὴ λύπη, τὸ φοβερὸ κενὸ μῆος ὁ-πάρχεως χωρὶς ἔρωτα. Ἐ!

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Μοῦκανε μιὰ τρομερὴ σκηνή...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

IV

Όπως είπαμε και στο προηγούμενο φύλλο, συντελεί πολύ, σύμφωνα με τις δοξασίες διαφόρων λαών, στην αποκατάσταση ενός νεκρού στον άλλο κόσμο και ο τρόπος με τον οποίο πεθάνει.

Έτσι, οι περισσότεροι πρωτόγονοι λαοί πιστεύουν ότι όσοι πέθαναν από φυσικό θάνατο και δεν κηδεύθηκαν σύμφωνα με τις παραδόσεις της φυλής, αποκλείονται από τον άλλο κόσμο και περιορίζονται σε μια ιδιαίτερη περιοχή της χώρας των πνευμάτων.

Οι Γιαμπίν της Νέας Ιουίνεας, π.χ., έχουν, στη χώρα των πνευμάτων τους, ειδικές περιφέρειες, στις οποίες πηγαίνουν ή ψυχές δσων απαγχονίζονται και δσων καταβροχθίζονται από καρχαρίες και κροκοδείλους.

Επίσης και οι γείτονές τους, οι Ιθαγενείς Καί, έχουν στον παράδεισό τους ξεχωριστές θέσεις για δσους δολοφονούνται και για δσους πεθαίνουν από μάγια.

Οι Καγιάν της Βόρνεο, πάλι, φαντάζονται πως υπάρχει στον παράδεισό τους ένα ξεχωριστό διαμέρισμα για τους πνιγμένους κι' ένα άλλο για τις γυναίκες που πέθαναν άπανα στον τοκετό τους. Εκεί, και οι μὲν και οι δὲ, χαίρονται κάθε απόλαυσι και περνούν μια ζωή μακαρία.

Επίσης κι' οι Έσκιμωδοί του κέντρου και οι άρχαιοι Μεξικανοί είχαν την ωραιότερη περιοχή του παραδείσου τους για τις ίδιες γυναίκες. Οι Έσκιμωδοί μάλιστα πίστευαν πως πηγαίνουν εκεί και δσοι δολοφονούνται και αυτοκτονούν.

Οι Μεξικανοί είχαν ξεχωριστόν παράδεισο για τους πνιγμένους και γι' αυτούς που πέθαιναν από κεραυνό, δσους δὲ πεθάναν από αρρώστιες ή από γηρατειά τους έστελναν να ζήσουν μετά θάνατον σ' έναν υπόγειο κόσμο πένθιμο και σκοτεινό.

Έν' άλλο κριτήριο για την τοποθέτησι μιάς ψυχής στον άλλο κόσμο είναι και η δοκιμασία που υφίσταται μετά θάνατον. Η δοκιμασία αυτής τους επιβάλλονται κατά κανόνα κατά την διάρκεια του ταξιδιού τους προς τον άλλο κόσμο, και από τον τρόπο με τον οποίο θ' αντιδράσει σ' αυτές, εξαρτάται συχνά το μέρος στο οποίο θα πάει και η τύχη που της επιφυλάσσεται.

Ένας τύπος δοκιμασίας πολύ συνηθισμένος, είναι να βλέπει ή ψυχή ένα τρομερό φύλακα που της φράζει το δρόμο και τον οποίο πρέπει να ξευμενίση. Σύμφωνα με την πεποίθησι των Γιουρούμπας της Αφρικής και πολλών άλλων πρωτόγονων λαών, ο φύλακας αυτός αγρυπνάει στις πύλες του βασιλείου των πνευμάτων και δεν τις ανοίγει παρά μόνο όταν λάβει ένα γενναίο φιλοδώρημα.

Οι κάτοικοι της Ίνδονησίας, πάλι, φαντάζονται ότι ο φύλακας αυτός εξαγοράζεται με τις προσφορές που γίνονται κατά την κηδεία του νεκρού. Οι Άρωναοί Ίνδοι φανταζόντουσαν ότι μια γρήα στρίγγλα φύλαγε στις πόρτες του παραδείσου κι' εκεί σταματούσε τις ψυχές για να εισπράξει τα διόδια. Έβγαζε δὲ τὰ μάτια αυτών που δυσανασχετοῦσαν να πληρώσουν.

Οι Πουμόν της Βόρνεο πιστεύουν ότι την είσοδο του άλλου κόσμου την φυλάει ένα τερατώδες πουλί, ο «καλάσ», που έχει ένα τεράστιο κέρατο στο ράμφος του και του οποίου ή κραυγὲς τρομάζουν τόσο τους πεθαμένους, ώστε τους

κανουν να πέφτουν σε μια βαθειά λίμνη, όπου τους καταβροχθίζει ένας πελώριος καρχαρίας. Μόνον δὲ δσοι βρομαίζουν περνάνε στον άλλο κόσμο.

Πρὶν φτάσουν στον υπόγειο κόσμο, όπου πηγαίνουν οι ψυχές μετά θάνατον σύμφωνα με την πεποίθησι των Ιθαγενών της Νέας Καληδονίας, είναι αναγκασμένες ν' αναμνησθούν μ' έναν άγριο ψαρά, που τις αϊχμαλωτίζει στα δίχτυα του κι' ο οποίος δεν αφήνει να περάσουν παρά μόνο αυτές που άντ. τέκονται στη λύσσα του.

Οι Ιθαγενείς της Άνγκιλας, τέλος, πιστεύουν ότι δυο πελάματα φυλάει την είσοδο του άλλου κόσμου. Εκεί σταματούν τις ψυχές και τους απαευθύνουν διάφορες έρωτήσεις. Όταν λοιπόν ή ψυχή λέει την αλήθεια, την αφήνουν να περάσει, όταν όμως λει ψέμας, την ρίχνουν σε μία σκοτεινή καταπακτή, όπου πεθαίνει για δεύτερη φορά.

Πολλοί λαοί τοποθετούν ως φύλακα της είσοδου του άλλου κόσμου ένα πελώριο σκύλο. Έτσι, οι Έρυνθόδεροι Ίνδοι Ούρου κι' οι Ίροκουά φανταζόντουσαν ότι φυλάει στην αρχή του ποταμιού του θανάτου ένα πελώριος άρσεν σκύλος που ωστόσο μπορούσε να ξεγελαστή αν ή ψυχή του πετοῦσαν ένα μεγάλο κομμάτι κρέας και τον περνούσαν την ώρα που θά ήταν άπασχολημένος να τρώει.

Σύμφωνα με τὰ Ινδικά κείμενα, τους πιο ψηλούς ανθρώδων των Ίνδων τους φύλαγαν οι δυο σκύλοι Γάμα, οι οποίοι απομάκρυναν απ' αυτούς τις ανάξιες ψυχές.

Μά ο πιο περίφημος κι' ο πιο άσχημος συγγραφέας όλων των εποχών, ο Κέρβερος, τον Κέρβερο τον αναφέρει για πρώτη φορά μ' αυτό το όνομα ο Ήσιόδος, ο οποίος μας τον παρουσιάζει ως τον «σκύλο του Άδη με την μπροστινή φωνή». Ο Κέρβερος επέτρεπε σ' όλους να μπαίνουν στον Άδη, μὰ δὲν άφήνε κανένα να βγί απ' αυτόν. Μπορούσε ωστόσο να τον ξεγελάσει κανείς πετώντας του ένα γλάρο, σμα από μέλι, για το οποίο ήταν πολύ λαίμαργος.

Ο Άπολλόδωρος, στην περιγραφή που κάνει του Κέρβερου, λέει πως είχε τρία κεφάλια και ούρα δράκοντος.

Και ο Βιργίλιος μὰς τον παρουσιάζει ξαπλωμένο σε όλο του το τεράστιο μέγεθος, ενώ όλο τον τόπο γύρω τον γεμίζει ή ήχώ των τρομερών γαυγισμάτων που έβγαίναν απ' τον τριπλό του λαιμό. Ο τράχηλός του είχε δόλωμα αντί για τρίγωνο φαρμακέρυ έπειτα και όταν ή Σίσυλλα του πετούσε κανένα γλύκυσμα, άνοιγε και τὰ τρία συγχρόνως πελώρια στόματά του για να το άρπάξει στον αέρα.

Και σήμερα ακόμα, ή λαογραφία της Ελλάδος και της Αλβανίας διατηρεί την άνάμνησι του τρομερού αυτού σκύλου, τον οποίο και ο ίδιος άκόμη ο βασιλεύς του Άδου, ο Πλούτων, φοβάται για την κακία του.

Υπάρχουν όμως και άλλου είδους κίνδυνοι στο ταξίδι της ψυχής για τον άλλο κόσμο. Οι κίνδυνοι αυτοί δεν προέρχονται από φύλακες που έχουν αναμνησθεί ή ανθρώπων ή ζώων, μὰ από την ίδια τη φυσική διασκευή του εδάφους.

Στις Νέες Έθριδες πιστεύουν ότι ή ψυχή πρέπει να διασχίση τρέποντας μια άπότομη όροσειρά κι' έπειτα να περάση πάνω από μια βαθειά άβυσσος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η Συνέχεια

ΑΠ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο πιο παράξενος κι' ο πιο άνεπιθύμητος χορός του κόσμου είναι, άσφαλώς, ο «βιλαθιλαίρεθ», λέξις ή όποια σημαίνει «χορός της φωτιάς».

Ο «βιλαθιλαίρεθ» είναι ο έθνικός χορός των Ιθαγενών της νήσου Φίτζι. Χορεύεται μια φορά κάθε χρόνο, σε ώρισμένη ήμέρα, και γίνονται γι' αυτόν ή έξις άλλες προετοιμασίες. Κατά την παραμονή της χορευτικής αυτής έορτής, οι Ιθαγενείς σκάθουν έναν μεγάλον άλλα άδασή λάκκο.

Τὸν λάκκο αυτόν τον γεμίζουν με ξερά ξύλα κι' άγκάθια, κι' άπάνω τους σωριάζουν πέτρες σε στρώμα κανονικό κι' ισοπαχο παντού. Έπειτα, ο ιερεύς της φυλής ψιθυρίζει μερικά έξορκια, προσεύχεται κι' εύλογεί κατόπιν τον γεμάτο με ξύλα και πέτρες λάκκο.

Έντωμεταξύ, έχει βασιλέψει ο ήλιος. Ο ιερεύς κι' οι Ιθαγενείς άποσύρονται στις καλύδες τους, άφου πρώτα τοποθετήσουν γύρω απ' τον λάκκο τιμητική φρουρά από νεαρούς πολεμιστάς, οι όποιοι πρέπει ν' άγρυπνήσουν εκεί όλονυχτίς.

Κατά τη χαραυγή, δόκκληρο το χωριό σηκώνεται στο πόδι, με χαρμόδυνες τυμπανοκρουσίες. Οι Ιθαγενείς προχωρούν με πομπή προς τον λάκκο και βάζουν φωτιά στα ξύλα και στα έεροχόρταρα. Η στραμένης άπάνω τους πέτρες, άσπροπυρώνονται τότε απ' τις φλόγες της φωτιάς. Κι' ένας ένας κατόπιν οι Ιθαγενείς, προχωρούν ευπρόλητοι πάνω σ' αυτές τις πέτρες, χοροπηδούν ρυθμικά κι' άποσύρονται κατόπιν απ' το αντίθετο μέρος του φλογουρωμένου λάκκου, δίχως τὰ πέλματα των ποδών τους να κακοπάθουν!!

Πώς άρα γε το καταφέρνουν αυτό;... Είναι εύκολο να το νοιώσετε, αν σὰς πούμε ότι είναι τόσο σκληρό το πέλμα των ποδιών τους, απ' την διαρκή «ευπολησία» τους, ώστε νομίζει κανένας ότι φορούν δίσολα και τρίσολα παπούτσι! Διαλέγουν έπίσης και στρώνουν άπάνω στα ξύλα του λάκκου πέτρες τόσο πολύ γεμάτες από πόρους, ώστε μοιάζουν με όλοτρύπητα σφουγγάρια. Αιτέ ή πέτρες δὲν συκρατούν ούτε το μισό μέρος της θερμότητας των φλογών. Μία τέτοια πέτρα, λοιπόν, όσο πολύ και να φλογουρωθή, χάνει την θερμότητά της σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα, μόλις σβύση ή φωτιά!

Καιρός είναι τώρα να σὰς παρουσιάσουμε έναν απ' τους πιο φημισμένους... μεγαλομπεκρήδες της οικουμένης, τον Ρωμαιο Νοβέλλιους Τορκουάτο ή «Τριγάλλονο», όπως τον έλεγαν έπειδή μπορούσε κι' έπιανε τρία δόκκληρα γαλλόνια κρασιού κυριαλεκτικώς «μονορροφι», χωρίς να πάρη καθόλου άναμνηή!

Ο αυτοκράτωρ της Ρώμης Τιθέριος, τρισάθλιος τύπος άμμου κι' έκφυλου μονάρχου, έκτιμούσε —φυσικά!— πολύ τον «Τριγάλλονο» Τορκουάτο. Και σιγά, κατά τὰ δολονήχτια γλέντια των άνακτόρων, ο φοβερός αυτός μπεκρής άδειάζε στο άπύθμενο στομάχι του πολλούς τέτοιους κρατήρας κρασιού, χωρητικότητας τριών γαλλονιών, χωρίς να μεθάη...

Μπάγκρο, ο βασιλιάς των Ισιγγανών

Στη Βοημία, κι' ειδικώς στην άγροτική περιφέρεια της Βοττάθας, επικρατεί ένα άλλόκοτο έθιμο, το οποίο μὰς θυμίζει τὰ θρυλικά κατορθώματα των Ίνδων φακιρών, αν και βρισκόμαστε καταμεσής στην κεντρική Ευρώπη.

Το έθιμο αυτό, το οποίο τηρούν άποκλειστικώς οι πολυπληθείς Άτσιγγανοί της περιφέρειας εκείνης, είναι το έξις: Σε ώρισμένη ήμέρα, κάθε χρόνο, μαζεύονται γύρω απ' την κατασκήνωσι του «πατριάρχου-άρχηγού» των τὰ καλύτερα παλληκάρια των Άτσιγγανών και μπροστά στον σεβαστό αυτόν φύλαρχό των, κάτω απ' τὰ έκθαμβά θλέμματα των νεαρών γυναικών της φυλής, έκτελούν όδυνηρές επιδείξεις άνδρείας και ψυχικής άντοχής, μπηγόντας στο δεξιό τους μπράτσο άναρίθμητες καρφίτσες!

Όποιος κατορθώσει να μπηξει τις περισσότερες καρφίτσες και στο μικρότερο χρονικό διάστημα —άδιαφορώντας για τους τρομερούς πόνους που παίρνει τον ζηλευτό τίτλο του «βασιλιά της φυλής» για ένα χρόνο και —φυσικά!— κερδίζει και την καρδιά της άγαπημένης του...

Σημερινός «βασιλιάς της φυλής» των Άτσιγγανών της Βοττάθας, είναι ο Μπάγκρο, ένας θαυμάσιος τύπος άνδρικής κυλλονής, σιθαρός και γιγαντώσωμος. Κρατάει τον τίτλο του αυτόν, τον ζηλευτό, απ' το έτος 1928, χωρίς ως τώρα να μπόρεση κανένας άλλος να του πάρη το άπίστευτο σχεδόν, έλά κι' όδυνηρό ρεκόρ: Τρείς χιλιάδες διακόσιες καρφίτσες κατόρθωσε, τότε, να μπηξει παντού στο δεξιό του χέρι ο Μπάγκρο και σε διάστημα τριανταδύο ώρών!!

Κι' άφου μπηκάμε στον κατήφορο των... παρουσιάσεων, σὰς παρουσιάζουμε άκόμα έναν απ' τους πιο έακουστούς... μεγαλομπεκρήδες του κόσμου, τον μίστερ Φράνκ Τ. Κέλλογκ!

Ο άπερίγραπτος αυτός τύπος, ύπηρετούσε ως γκαρδόνι σε κάποιο μπάρ της πόλεως Σάν-Κουεντίν της Καλιφόρνιας. Νέγρος στη φυλή κι' άγανακτισμένος απ' τα συχνά πειράγματα των μεθυσμένων λευκών πελατών του μπάρ, σκότωσε έναν από δαύτους και καταδικάστηκε σε πρόσκαιρα δεσμά δεκατεσσάρων ετών.

Δέκα χρόνια κύλησαν από τότε. Ο Κέλλογκ τόσο σιγήθισε στην τεμπελιά και στο διαρκές ξάπλωμα της φυλής της, ώστε άρχισε να βλέπει με τρόπο την κοινή πείσι στιγμή της άποφυλακίσεώς του. Σκέφθηκε λοιπόν να παραπετήν όσο μπορούσε περισσότερο την μακαριότητα και το «τεμπελίκι» του. Και με μία έπισημη άγωγή του στο Άνώτατο Δικαστήριο της Καλιφόρνιας, κατήγγειλε τους δικαστές της πόλεως Σάν-Κουεντίν για έπαράβασι καθήκοντος, με το αίτιολογικό ότι... τον έκριναν πολύ έπεικώς κι' ότι τον καταδικάσαν μονάχα σε δεκατεσσάρων χρόνων φυλάκισι, ενώ το έγκλημά του ήταν ήτορ τουλάχιστον για... ισόβια δεσμά! Συγχρόνως και στο τέλος της πρωτοφανούς αυτής άγωγής του, ο Κέλλογκ έητούσε... άναθεώρησι της όίκης του, για να του επιδοηή ή άνάλογος με το έγκλημά του ποινή. Δηλαδή τὰ ισόβια δεσμά!

Έτυχε να έανακούσετε ποτέ σὰς παρόμοιους έξωφρενισμούς;

Ο μεγαλομπεκρής «Τριγάλλονος»...

ΕΝΑΣ ΓΥΡΟΣ ΣΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΟΠΕΡΕΤΤΩΝ

(Στό «Ακροπόλ», στο «Καζινό», στο «Αθήναιον».)

“Επειτα από την επιθεώρηση των... επιθεωρησιακών θιάσων, αξίζει τον κόπο να επεκτείνουμε την έρευνά μας και στους οπερεττικούς. “Εχουν κι αυτοί τα ταγκό, που συγκινούν τους... χορομανείς αναγνώστας μας και τις ρομάνς, που συναρπάζουν τους έρωτευμένους Νεοέλληνες.

“Αλλά τί σατανική σύμπτωση είναι αυτή; Τρεις μόνον επιθεωρήσεις επί σκηνής όταν ήρχισεν η έρευνά μας και τρεις μόνον οπερεττικοί θιάσοι εν δράσει, τώρα που κλείνει. Εύτυχώς που οι θεαταί και των μόν και των δέ δεν είναι... τρεις και ο κουκκος. Και έρχομεθα εις το προκείμενον.

ΠΑΛΗΝΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΘΗΝΑ

“Η πρώτη οπερέττα που είδαμε διά πολλοστήν όμως φοράν, είναι η «Παληά και Νέα Αθήνα», με την οποίαν εγκαίνιας τις παραστάσεις του, στο παρά τον σταθμόν Πελοποννήσου κομψό θεατράκι «Ακροπόλ» ο θιάσος του κ. Β. Μύληρ, στόν οποίον συμπτύττει ως πρωταγωνίστρια η κ. Ειρήνη Βασιλάκη.

Πρόκειται περί της καλής ήθογραφικής οπερέττας του μουσικοσυνθέτου κ. Ν. Χατζηαποστόλου, της γνωστής με τον τίτλο «Παληά και Νέα Χρόνια», και η οποία χάρις στη γλυκειά μουσική της και το ωραίο λιμπρέττο της, άκουεται πάντοτε ευχαρίστως απ’ το κοινόν.

Πρέπει να ομολογηθῇ όμως ότι και η αναθίβασις και η απόδοσις του έργου από το θίασο που περιλαμβάνει πλείστα δσα καλά στοιχεία, έγινετο με απόλυτη αρτιότητα.

Τό τραγουδάκι, που στο έργο αυτό μιμνάζεται αγρίως απ’ το κοινό, που ασφυκτικώς κατακλύζει τό θέατρο, χάρις και στο εύθητό του είσιτηρίου: 15 — 10 και 7 δρχ., είναι τό κά-
τωθι:

ΕΛΑ ΜΑΖΥ ΜΟΥ

“Ελα μαζί μου τη ζωή να νοιώσης
και μέσ’ σ’ όλόκληρες, τρελλές, λαχτάρες,
αχ, έλ’ αγάπη μου για να μου δώσεις
της αγαλιάς σου τις ούράνες χάρες.

“Ελα και δόσ’ μου τα θερμά φιλά σου
και μέσ’ τ’ αχίλη σου, στην αγαλιά σου
και μέσ’ σ’ ατέλειωτης χαράς μεθύσι
κι’ αυτή η στενή μου η πνοή ως σόηση.

Τραγουδί, όπως βλέπετε, γεμάτο από έρωτα μέχρι... θανάτου, κατάλληλο να τραγουδιέται τις φεγγαρόλουστες καλοκαιριάτικες νύχτες κάτω απ’ τα παράθυρα της... άρνου-
μένης να ένδωξη σκληρόκαρδης Δουλοισέας.

«Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΕΤΑΙ»

Μετά την επίσκεψιν του «Ακροπόλ», ανερχόμεθα εις τό επί της πλατείας Κανιγγος γνωστό θερινό θέατρο «Καζινό», όπου παίζει ο κ. Πέτρος Κυριακός με τόν γνωστόν άρτιον θιάσόν του, ένισχυμένον έφέτος και με τόν τεχνόν κ. Έπιτροπάκη, την οπερεττοποιηθείσαν κωμωδίαν του κ. Σπύρου Μελά: «Ο Μπαμπάς Εκπαιδεύεται».

Διά τό έργον αυτό, που τά τραγουδία του έτόνισεν ο κ.

Χατζηαποστόλου, έγράφη από τούς κριτικούς ότι η οπερεττοποίησης τό κατέστρεψε και ότι ο κ. Κυριακός δεν είνε ο ιδεώδης... Κολαούζος. “Ημείς, χωρίς να θέλωμεν να κάμωμεν κριτικήν, θα πούμε άπλώς ότι τό έργο θα κρητήση όλη σχεδόν τη σαιζόν — χωριό που φαίνεται κολαούζο δε θέλει — και ότι τά τραγουδία του έχουν έκλαίκευθί τόσο, ώστε να... σφυρίζονται από όλους τούς ‘Αθηναίους. “Ιδού μερικά απ’ αυτά:

ΝΤΟΥΕΤΤΟ ΛΕΝΑΣ (ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ)
— ΑΛΕΞ (Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ)

ΑΛΕΞ: Μέσ’ τ’ αααχίνικα τ’ αμάτια
βρήκα τό πείσμα, τ’ αινάτια
και της αγάπης την ψευτιά
σε μ’ α μαγεύτρα πλάνα ματιά.

ΛΕΝΑ: Στά παιχνιδιάρικα τ’ αμάτια
χτίζεις τού έρωτα παλάτια,
σ’ ανάβει στην καρδιά φωτιά
μ’ α σαγηνεύτρα λάγνα ματιά.

(Ρ ε φ ρ α ι ν)

Ματία τρελλά, γλυκά,
ερωτικά ματία αχ! αχ!
τις καρδιές μουστια,
που τις κάνουν κοιμιάτια, αχ! αχ!

Ματία τρελλά, γλυκά,
είν’ μεγάλες μεγέλες
και λαχταράς μεθυτικά
να τ’ α φιλάς.

“Ιδού τώρα και ένα ντουέττο, όπου η γυναίκες ψελούν όλα τά... προτερήματα του άσχήμου φύλου, που τό έρ-
σκουν... κορόιδο:

ΛΕΝΑ: Οι άντρες είν’ κορόιδα
καλά σε όλους τ’ αειδα,
κάθε γυναίκα
με άντρες δέκα
σαν παίζη και γελά.

ΡΙΡΗ: Οι άντρες είν’ κορόιδα
γι’ αυτό είδα κι’ απόειδα
και τούς ταράζω
ξεπαρδιάζω
που χάνουν τ’ α μυαλά.

ΛΕΝΑ: “Αχ! άντρες κουτοί
για γάμπα χυτή
και στήθια λαχταρών.

ΡΙΡΗ: Και σαν παντρευθούν
αυτές που ποθούν
τό κέρας τούς φορούν.
Οι άντρες είν’ κορόιδα,
καλά σε όλους τ’ αειδα.

Να τώρα και τό τραγουδί του κ. Έπιτροπάκη, που τό πήραν σε δίσκους γραμμοφώνων, λατερνών και... όργανέ-
των και που σε λίγο θα μάς πάρη τ’ αυτιά:

ΓΕΛΑΣΤΗΚΑ

Στό φίλημά της,
στό μιλημά της
σε δοκούς, δάκρυα είχα πιστέψει.
Σύντροφον μόνο, βρήκα στόν πόνο
κι’ ήταν για μέ παντοεινή μου σκέψη.

Αυτή ποθοόσα
κι’ εύθες μεθύοσα
στ’ αντίκρισμά της και δεν μπόρεσα να ιδώ
που άγάπες σβύνει
καρδιές προδίνει
γι’ αυτό με κλάμα θα της τραγουδώ:

(Ρ ε φ ρ α ι ν)

Γελάστηκα απ’ την πλάνα ματιά σου,
φαντάστηκα πως θα νάσαι πιστή.
Γελάστηκα στη μαγεύτρα ψευτιά σου,
σου δόδηκα,
προδόθηκα,
κι’ έχω σκλάβος πιστή.

«ΑΠΕΡΓΙΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ»

Είπαμε πολλά όμως για την εκπαίδευσι του μπαμπά. Τόν αφήνουμε, λοιπόν, και σπεύδουμε προς τούς μη... εκπαιδευο-
μένους — καθ’ ό έχοντας απεργίαν — φοιτητάς, τη μουσική
αυτή φάρσα που παίζεται από μηνών ήδη υπό του θιασού
Μακέδου, ο οποίος εγκατεστάθη τελευταίως εις τό «Αθη-
ναίον».

Διά τό λιμπρέττο της φάρσας αυτής λέγεται ότι συνειρ-
γασθσαν όκτώ πνευματώδεις νέοι συγγραφείς, πράγμα που
δεν υπάρχει λόγος να άμφισβητήσουμε. Τό ότι άλλωστε έ-
στάθη εις την σκηνήν επί τούτον διάστημα, είνε άρκετό πει-
στήριον ότι έστηρίχθη από πολλούς... κεφαλάς. “Ηδη η «Α-
περγία φοιτητών» διακόπτει τάς παραστάσεις της, συνεπεία
παραστάσεως των ήθοποιών ότι έκουράσθησαν να παίζουν
τό ίδιο έργο μήνες και μήνες. Τη θέσι της παίρνει η επιθεώ-
ρησις του κ. Πώλ-Νόρ «Ρωμής». “Ετσι η επιθεωρήσις γί-
νεται 4 και η οπερέττες θα μείνουν δύο, αλλά προς στιγμήν
μόνον.

“Ο κ. Τιμος Μωραϊτίνης, βλέπετε, ζηλώσας την δόξαν του
κ. Μελά, οπερεττοποίησε μίαν παλαιάν πνευματώδη κωμωδι-
αν του, η οποία με μουσικήν του κ. Σακελλαρίδη, θα παι-
χθῇ προσεχέστατα εις τό νέον θέατρον του κ. Μακέδου, Θε-
μοτοκλέους 4.

“Ιδού τώρα και τό λαοφιλέστερο τραγουδάκι της «Απερ-
γίας Φοιτητών»:

ΛΕΝ ΦΤΑΙΣ ΕΣΥ

“Ελα μη γίνεσαι παιδί.
Κόττα, κανείς δεν θα μάς δῇ
σ’ αυτή την άκρη,
κι’ άκου δυό λέξεις φιλικές
δίχως φωνές ύστερικές
και δίχως δάκρυα...

Τάμαθα τώρα όλα πιά...
Τόσο μεγάλη άδιαντροπιά
δεν την περίμενα, σ’ όρκίζομαι, ποτέ μου.
Παρ’ όλο πούχες δοκιστή,
τόσες φορές έχεις πιστή
σ’ άλλον να δίνης τις νυχτιές πούνε δικές μου.

(Ρ ε φ ρ α ι ν)

Δεν φταίς εσύ!...
να σε ξεχάσω είχα πῇ,
άλλα δεν μπόρεσα.
Δεν φταίς εσύ,
φταίω μονάχα ‘γώ, που τότε σε συνήρεσα.
Δεν φταίς εσύ αν πάλι τώρα θα ξεχάσω
τά δσα μουκάνες, τις τρέλλες σου αυτές.
Φταίω εγώ, που τόσο τρέωμ μη σε χάσω,
φταίω μονάχα ‘γώ, εσύ δεν φταίς.

Σάπα, γιατί όλες η σαχλές
δικαιολογίες που μου λες
πάνε τού κάκου...
Δεν σ’ άφελόντε οι λυγμοί

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΡΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Σ’ έχασα: μαύρο ήταν τό βράδυ
που μούφυγες από κοντά μου
μά ήτανε μαύρη κι’ η καρδιά μου.

“Εφυγες δίχως ένα χάδι:
κι’ εγώ βουβός απ’ τόν καυμό μου
κλαίω τό πλάνο τ’ όνειρό μου...

(Μαρμαρί),

ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

“Όταν πεθάνω θέλω τ’ α στήθη μου να σκίσουν
Και την καρδί’ από μέσα να βγάλουν τη θερμή
Κι’ άφοῦ με τ’ α λουλούδια θα με νεκροστολίσουν.
“Ας θάψουνε τό κρύο κι’ άψυχο πεία κορμί.
Την άνοιξι λουλούδια θ’ άνθούνε μαγεμένα,
θα κελιάδῃ τ’ αηδόνι κι’ η φύσι θ’ αγαπά,
Μές την καρδιά μου οι πόθοι, τ’ α όνειράτα κρυμμένα
Γιά σένα θα την κάνουν μ’ αγάπη να χτυπά.
“Ας είμαι πεθαμένος, κοντά σου εγώ θα ζήσω
Και μέσ’ τό καλοκαίρι, στοῦ γήλιου τη φωτιά
“Εγώ με την καρδιά μου πάλι θα σε δροσίσω
Λέγοντας λόγι’ αγάπης μ’ αφάνταστη γητεία.
Κι’ όταν του χιονώρου τ’ α σύννεφα γεμίζουν
Τόν ούρανό, τ’ α δέντρα από φύλλωμα γυμνά
Δεχτούν τ’ α πρωτοβρόχια, γλυκά θα σε κοιμίζουν
Οι χτύποι της καρδιάς μου κι’ η θλίψη θα περνά.
Και την καρδιά, νεράιδα, κοντά σου θα κρατήσης.
Κι’ όταν θα χειμωνιάζῃ κι’ άκούγης τό θορή, θ’ άνάθῃ, θα πυρώνῃ (στη ζέστα της θα ζήσης).
Και θάνε συντροφιά σου, γλυκειά παρηγοριά...
(Πειραιεύς)

ΑΓΙΣ ΠΑΛΜΟΣ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Την ώρα που χωρίζαμε τού Μάη τό στερνό δειλί
με τη λαχτάρα του φιλιού σου πήρα εγώ απ’ τ’ α χείλη
τ’ αγνό σου χαμογέλιο τό δειλό
μαζύ με την ύπόσχεσι, πως θα ξαναυρίσῃς
μιάν άνοιξιτικήν αύγή. Προτού με χαρετήσης
μου πήρες σὺ τό δάκρυ τό θολό.

Κι’ έτσι είδα με χαμόγελο να σβύνουν ένα-ένα
τά βράδια του καλοκαιριού κι’ δσα είχα μαζεμένα
όνειράτα — παλιές μου ζωγραφίες
κι’ άπειρους τό φθινόπωρο με γέλιο είδα θανάτους
στην πλάσι την όλόκληρη γ’ απλώνουν τ’ α φτερά τους
και μύριες να νεκράνουν όμορφίες.

Με χαμογέλιο δέχτηκα θορήδες, χιόνια, μπόρες
και τις ατέλειωτες νυχτιές και τις θλιμμένες ώρες
με γέλια τις έπέρασα κι’ αυτές.
Τό Μάρτη έλα σε πρόσμενα και τόν ‘Απρίλη άκόμα
κι’ δσα πικρά παράπονα κι’ αν βγήκαν απ’ τό στόμα
τό γέλιο μου δεν τ’ α σβύσαν ποτές.

Και νά! τό στερνό απόβραδο τού Μάη πάλι άγνοούνα
κι’ άφθαρτο τό χαμόγελο στα χείλη μου έχει μείνει,
τό χαμογέλιο μου της προσμονής,
μά ο χρόνος κλεί και ξεχάσῃς νάρθη, άγαπημένη,
μάταια άγανατεύα απ’ την αύγή μια στράτα ρημαγμένη
— άλλοίμονο! — δεν φαίνεται κανείς...
(Κηφισιά)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

σε θέλω άκόμα μ’ α στιγμή
σάπασε κι’ άκου.

Τάχα γιατί να σὺ κοιμῶ;
Σε αγαπῶ κι’ ίσως γι’ αυτό
δεν σὺ ἐκράτησα καμία οὔτε λῆξι,
Και τώρα πάλι δεν μπορῶ
σε ξαναγάμησα θαρρῶ
κι’ από τ’ α δίχτυα σου ποτέ δεν θ’ α ξεφύγω.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

David
ΚΟΠΕΡΦΙΛΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— 'Ο Δαυίδ Κόπερφιλντ περνάει ευτυχισμένα τα πρώτα παιδικά του χρόνια κοντά στην νεαρή μητέρα του και στην αφοσιωμένη τους υπηρέτρια Πέγκοττ, στο όμορφο σπίτι τους, στο Μπλουντρεσσόν της Άγγλιας. Μά ή ευτυχία αυτή δεν κρατάει πολύ. 'Η κ. Κόπερφιλντ, νέα και άπειρη καθώς είναι, ξεγελιέται και παντρεύεται τον κ. Μύρστον, ένα σκληρό κι' υποκριτικό άνθρωπο. 'Ο Μύρστον, από την επομένη κιόλας του γάμου του, γίνεται ένας άπαισιος τύραννος για τον μικρό Δαυίδ, βοηθούμενος σ' αυτό κι' από την γεροντοκόρη αδελφή του. Τόν δέρνει και τόν βασανίζει αλύπητα. Στο τέλος, για ν' απομακρύνει τον Δαυίδ από τη μητέρα του, τόν στέλνει εξωτερικό σ' ένα λύκειο, στα περικοίρια του Λονδίνου, όπου ή ζωή του περνάει κάπως καλύτερα απ' τό σπίτι του, χωρίς στη φιλία που τόν συνδέει με διαφόρους συμμαθητάς του και προπάντων με τόν Στήρφορθ. Μά, μιά μέρα, τόν καλεί ή ούζυγος του λυκειάρχου και τού αναγγέλλει ότι ή μητέρα του πέθανε. 'Ο Δαυίδ ξαναγυρίζει στο σπίτι του για νά παρακολουθήσει την κηδεία της συντετριμμένης και περίλυπης. Μετά την κηδεία, οι Μύρστον απολύουν την Πέγκοττ από την υπηρεσία τους κι' έπειτα από λίγο καιρό στέλνουν τόν Δαυίδ σ' ο Λονδίνο, για νά εργαστή χειρωνακτικά σέ μιά αποθήκη κρασιών. 'Εκεί, ο Δαυίδ νοιάζει μιά καμορούλα στο σπίτι του κ. Μικκούμπερ, ενός περιέργου τύπου, τόν οποίο καταδιώκουν από τό πρωί ως τό θρόνυ οι δανειστές του. Μά έπειτα από λίγο καιρό ο Δαυίδ, μη μπορώντας πια νά υποφέρει την ταπεινή κι' εξευτελισμένη ζωή του, φεύγει από τό Λονδίνο και πηγαίνει νά ζητήσει άσυλο στο σπίτι μιας θείας του, της μίς Μπέτου Τρότγουντ, στο Ντουβ. Στο ταξίδι του που τό κάνει με τά πόδια, υποφέρει και βασανίζεται τρομερά.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Η όπτασία της μητέρας που μου έδινε θάρρος, δεν μ' άφησε καθόλου σ' όλο τό ταξίδι μου, ως τη στιγμή που πάτησα τό πόδι μου στο Ντουβέρ, την έκτη μέρα της φυγής μου. Μά τότε, πράγμα παράδοξο, ή όπτασία αυτή διαλύθηκε σάν ένα όνειρο, αφήνοντάς με μόνο κι' έρημο, μισοντυμένο, χωρίς παπούτσια σχεδόν, ψημένο απ' τόν ήλιο και γεμάτο σκόνη.

Στην αρχή ζήτησα πληροφορίες για τη θεία μου από μερικούς θαρκάρηδες κι' έλαβα τις πιο διαφορετικές απαντήσεις. 'Ολοι με κορόιδευαν. 'Ο ένας μούλεγε ότι κατοικούσε σέ κάποιο φάρο κι' ότι είχε κόκκινα μουστάκια, ο άλλος ότι ήταν στη φυλακή γιατί έκλεβε παιδιά κι' ένας τρίτος μου έπτε ότι την είδαν στον τελευταίο άνεμοστρόφιλο, καθάλα σ' ένα σκουπόξυλο νά παίρνει τη διεύθυνση του Καλαί!

Οι άμαξάδες, στους οποίους απευθύνθηκα κατόπιν, μου άπάντησαν με τόν ίδιο κοροϊδευτικό τρόπο κι' οι έμποροι, στους οποίους τό έξωτερικό μου δεν άρεσε καθόλου, μου αποκρίθηκαν, χωρίς ν' άκούσουν καν τί τους έλεγα, ότι δεν είχαν τό πράγμα που τούς ζητούσα.

Σέ κτιμμία άλλη στιγμή της φυγής μου, δεν είχα νοιώσει τόν εαυτό μου πιο άθλιο και πιο εγκαταλελειμένο. Είχα ξοδέψει τά χρήματά μου ως την τελευταία πεντάρα, πεινούσα, διψούσα, ήμουν εξαντλημένος και νόμιζα πως θρискόμουν τόσο μακριά από τό σκοπό μου, όσο κι' άν είχα μείνει στο Λονδίνο.

Κουρασμένος από τις άγόνες αυτές άναζητήσεις μου, είχα καθήσει στο σκαλοπατι κάποιου κλειστού μαγαζιού, όταν, από κάποιο άμαξι που περνούσε, έπεσε ένα σκέπασμα του άλόγου. Τό πήρα και τό έδωσα στον άμαξά κι' έπειδή αυτός μου χαμογέλασε με καλωσύνη, τόλμησα νά τόν ρωτήσω μήπως ήξερε που κατοικούσε ή μίς Μπέτου Τρότγουντ.

— Τρότγουντ; έκανε ο άμαξάς. Μου φαίνεται πως ξέρω αυτό τό όνομα. Μήπως είναι μιά ηλικιωμένη κυρία;

— Μάλλον ναι, τού άπάντησα.

— Πού στέκεται ίσια σάν στέκα;

— Ναι, έτσι πρέπει νάνε...

— Πού γυρίζει με μιά τσάντα, εξακολουθήσε ο άμαξάς, μιά μεγάλη τσάντα, που χωράει πολλά πράγματα; 'Ω! άν είν' αυτή ή γυναίκα που ζητάς, δεν είναι καθόλου βολική...

"Έχει ένα παρουσιαστικό τόσο άγριο!...

— 'Η καρδιά μου σφίχτηκε καθώς άκούσα τά λόγια αυτά. — "Ε, λοιπόν, τράβα κατά κεί! Πρόσθεσε ο άμαξάς, χοντάς μου ένα λόφο τών περιχώρων. Θα συντήσης μερικά σπίτια που βλέπουν προς τη θάλασσα... Σ' ένα απ' τά κάθεται και ή μίς Τρότγουντ... Μά φοβάμαι πολύ ότι δεν θα σου δώση τίποτα... Γι' αυτό πάρε από μέσα μου πέννα...

Δέχτηκα τό δώρο του μ' ευγνωμοσύνη. Άγόρασα ένα μακί και, τρώγοντάς το, πήρα τη διεύθυνση που μου έδειξε ο καλός άμαξάς. Περιπάτησα αρκετή ώρα ως όπου φτάσω στα σπίτια για τά όποια μου είχε μιλήσει. Μήπως τότε σ' ένα μαγαζί όπου πουλούσαν λιγ' άπ' όλα, και ρά τρια άν είχαν την καλωσύνη νά μου πουν που κάθεται ή μίς Τρότγουντ.

Είχα απευθυνθί στον έμπορο, ο όποιος, πίσω απ' τόν πάγκο του, ζύγιζε ρύζι για μιά νεαρή πελάτισσα του. Μά έκείνη, νομίζοντας πως απευθυνόμουν σ' αυτήν, γύρισε χωρίς τό κεφάλι της προς έμένα και με ρώτησε:

— Την κυρία μου ζητάς; Τί την θέλεις, παιδί μου;
— Θάθελα νά της μιλήσω.
— Νά της ζητήσεις έλεημοσύνη; είπε ή νέα κόρη.
— "Οχι... τραύλισα.

Μά, καθώς θυμήθηκα ότι κατά θάθος αυτός ήταν ο σπός μου, στάθηκα σαστισμένος κι' έγινε κατακόκκινος.

'Η υπηρέτρια της θείας μου — γιατί αυτή ήταν ή νεαρή κοπέλλα — έβαλε τό ρύζι της σ' ένα μικρό καλάθι και θύκε από τό μαγαζί, λέγοντάς μου ότι δεν είχα παρα νά ακολουθήσω άν ήθελα νά μάθω που κάθεται ή μίς Τρότγουντ.

Δέν περίμενα νά μου τό πη αυτό δυο φορές, άν και ή τσαρχή κι' ο τρόμος μου ήταν τέτοιος, ώστε τά γονάτα μου χτυπούσαν μεταξύ τους.

Ακολουθήσα λοιπόν την υπηρέτρια και φτάσαμε σέ λίγο μπροστά σ' ένα γοητευτικό έξοχικό σπιτάκι. Τό σπίτι αυτό είχε την πρόσοψή του στολισμένη με μιά όμορφη τζαμαρία κι' όλόγυρα έναν κήπο γεμάτο λουλούδια εξαιρετικά ποιημένα, που σκόρπιζαν γύρω μεθυστικές ευωδιές.

— Νά τό σπίτι της μίς Τρότγουντ, είπε ή νεαρή υπηρέτρια. Τώρα ξέρεις πια που κάθεται και δεν πιστεύω νά έλεις τίποτε άλλο από μένα.

Κι' άμέσως μπήκε θιαστικά στο σπίτι, σάν νά ήθελε ν' άπαλλαχθί απ' την ευθύνη γιατί μ' είχε πάει ως εκεί. Ένα άπόμεινα μπροστά στην καγκελλόπορτα του κήπου, κοιτώντας θλιβερά τό παράθυρο του σαλονιού, όπου μιά κορμίνη από μουσελίνα μισοτραβηγμένη, ένα μικρό τραπέζι και μιά μεγάλη καρέκλα, μ' έκαναν νά σκέπτωμαι ότι ή θεία μου θρискόταν ίσως τη στιγμή εκείνη θρonicμένη εκεί σέ όλη της τη μεγαλοπρέπεια.

Τά παπούτσια μου ήσαν πια σ' άξιοθρήνητη κατάσταση. 'Η μεντζοσόλες τους είχαν φύγει και τό άπάνω μέρος τους είχε άνοιξει κι' είχε σκιστή τόσο, ώστε είχαν χάσει έντελώς τό σχήμα τους. Τό καπέλλο μου — που μου είχε χρησιμεύσει και για νυχτερινός σκούφος — είχε τσαλακωθεί τόσο που μοιαζε με παλιά κατσαρόλα χωρίς χερούλια. Τό πουκάμισό μου και τό παντελόνι μου, λερωμένα απ' τόν ιδρώτα της δροσιά, τη χλόη και τό χρώμα, άπάνω στα όποια είχα κοιμηθί, και κατακουρελιασμένα, θα χρησίμευαν περίφημα για νά ντύσουν ένα σκιάχτρο τών πουλιών σόν κήπο της θείας μου. Τά μαλλιά μου είχα νά τά χτενίσω από τότε που έφυγα από τό Λονδίνο. Τό πρόσωπό μου, ο λαιμός μου, τα χέρια μου ήσαν καμένα από τόν ήλιο. 'Από τό κεφάλι ως τά πόδια ήμουν κάτασπρος απ' τη σκόνη. Και σ' αυτήν την κατάστασι θα παρουσιαζόμουν στην τρομερή θεία μου και μ' αυτήν θα της έδινα την πρώτη έντύπωσι.

'Επειδή τίποτε δεν σάλευε στο παράθυρο του σαλονιού, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ίσως ή θεία μου δεν θρискό-

Θεία μου... Είμ' ο άνηψιός σας!

ταν εκεί. Καθώς όμως ύψωσα τὰ μάτια μου πρὸς ἕνα ἄλλο παράθυρο, πού ἦταν ἀκριβῶς πάνω ἀπ' αὐτό, εἶδα ἕναν κύριο μὲ γκριζὰ μαλλιά, μὲ πρόσωπο ἀξιαγάπητο καὶ γελαστό πού μοῦκλεινε τὸ μάτι μ' ἕνα περίεργο τρόπο, σάν νὰ μὲ προσκαλοῦσε καὶ νὰ μ' ἀπέτρεπε συγχρόνως νὰ μὲ πιάσει. Στὸ τέλος ἔσκασε στὰ γέλια κι' ἐξαφανίστηκε.

Ἦμουν κιόλας ἀρκετὰ παραγμένος κι' αὐτὴ ἡ παράδοξη συμπεριφορά του μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω ἐντελῶς. Συλλογίζομαι μάλιστα νὰ φύγω γιὰ νὰ ξαναγυρίσω σὲ μιὰ πιὸ κατάλληλη στιγμή, ὅταν μιὰ κυρία θύηκε ἀπ' τὸ σπῆτι, φορῶντας ἕνα σκούφο, γάντια τῆς κηπουρικής κι' ἕνα σκαλιστῆρι.

Ἀναγνώρισα ἀμέσως σ' αὐτὴν τὴ μὲς Μπέτου, γιατί ἔβγαίνε ἀπ' τὸ σπῆτι μ' αὐτὴ τὴν μεγαλοπρέπεια πού τόσες φορές μοῦ εἶχε περιγράψει ἡ φτώχῃ μου μαμά, ὅταν μοῦ διηγόταν τὴν ἀφίξι τῆς στὸ σπῆτι μας, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου.

— Φύγε ἀπὸ δῶ! μοῦ φώναξε ἡ μὲς Μπέτου, σαλεύοντας ἀπειλητικὰ τὸ σκαλιστῆρι τῆς. Φύγε ἀπὸ δῶ! Τὰ χαμίνια δὲν ἔχουν καμμιά δουλειὰ ἐδῶ!...

Τὴν κύτταξα τρέμοντας σύγκορμος, ἐνῶ ἐκείνη μὲ θῆμα σταθερὰ διευθύνθηκε πρὸς μιὰ γωνία τοῦ κήπου τῆς κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ θυγαλὴ κάποια ρίζα. Τότε, χωρίς τὴν παραμικρὴ ἐμπιστοσύνη, μὰ μὲ τὸ θάρρος τῆς ἀπελπισίας, τρύπωσα μέσα στὸν κήπο, προχώρησα ἀθόρυβα ὡς αὐτὴν καὶ τὴν ἀγγίζω μὲ τὸ δάχτυλό.

— Κυρία... τραύλισα.

Ἐκείνη ἀνασείρησε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς.

— Θεία μου... τραύλισα πάλι.

— "Εἰ φώναξε ἡ μὲς Μπέτου μ' ἕναν τόνο καταπλήξεως, πού μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψω.

— Θεία μου... Εἶμαι ὁ ἀνεψιὸς σας!

— Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ! φώναξε ἡ θεία μου.

Καὶ κάθισε καταγῆς στὴ μέση τῆς δειδροστοιχίας.

— Εἶμαι ὁ Δαυὶδ Κόπερφιλντ, ἀπὸ τὸ Μπλουντρεστον, ὅπου ἤρθατε τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μου γιὰ νὰ δῆτε τὴ φτώχῃ μου μαμά. Εἶμαι πολὺ δυστυχισμένος ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πέθανε ἐκείνη... Μ' ἔγκατέλειψαν, μ' ἄφησαν χωρίς μόρφωσι κι' ἔπειτα μ' ἔβαλαν σὲ μιὰ σκληρὴ δουλειὰ πού δὲν ἦταν γιὰ μένα... Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔφυγα γιὰ νάρθω νὰ σὰς θρῶ. Μόλις ὅμως ἔφυγα, μ' ἔκλειψαν κι' ἀναγκάστηκα νὰ κάνω ὅλο τὸ δρόμο ἀπ' τὸ Λονδῖνο ὡς ἐδῶ πεζός, καὶ δὲν κοιμήθηκα ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες οὔτε μιὰ νύχτα σὲ κρεβάτι.

Ἐδῶ, ὅλες ἡ δυνάμεις μου μ' ἔγκατέλειψαν μονομιᾶς. Δείχνοντας μὲ τὸ χέρι μου τὰ κουρέλια μου, ξέσπασα σὲ λυγμούς κι' ἄφησα νὰ τρέξουν ὅλα τὰ δάκρυα πού εἶχαν μαζεῦτῃ στὰ μάτια μου μιὰ δομοῦδα τώρα.

Ἡ θεία μου, τῆς ὁποίας ἡ φυσιογνωμία φανέρωνε μόνο κατὰπληξι, εἶχε ἀπομείνει καθισμένη κάτω καὶ μὲ κύτταζε. Μὰ, ὅταν ἄρχισα νὰ κλαίω, σηκώθηκε γρήγορα - γρήγορα, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ γαϊδάκι καὶ μὲ τράβηξε στὴν τραπέζια. Ἐκεῖ, ἡ πρώτη τῆς φροντίδα, ἦταν ν' ἀνοίξῃ ἕνα μεγάλο ντουλάπι, νὰ θυγαλὴ ἕνα σωρὸ μπουκάλια ἀπὸ μέσα καὶ νὰ ρίξῃ λίγο ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῆς καθεμιᾶς στὸ στόμα μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὲς τὶς μπουκάλια τὶς εἶχε πάρει στὴν τύχη, γιατί εἶμαι βέβαιος πὼς ἦπια διαδοχικὰ ξύδι, τριανταφυλλόνηρο καὶ σιρόπι!

Ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε αὐτὰ τὰ φάρμακα, ἐπειδὴ ἐξακολουθοῦσα νὰ κλαίω σπασμωδικὰ χωρίς νὰ μπορῶ νὰ σταματήσω, μὲ ἐξάπλωσε σ' ἕνα σοφᾶ, θάζοντας ἕνα σάλι κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι μου καὶ τὸ μαντιλὶ τῆς κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου γιὰ νὰ μὴ τὸν λερώσω, κι' ἔπειτα κάθισε κι' αὐτὴ, λέγοντας κάθε τόσο: «Θεὲ μου! Θεὲ μου!» Σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ χτύπησε ἕνα κουδούνι.

— Ζανέττα, εἶπε ἡ θεία μου ὅταν ἡ ὑπηρετρία παρουσιάστηκε, ἀνέβη στὸν κ. Ντίκ, δὸς του τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ πές του ὅτι θέλω νὰ τοῦ μιλήσω ἀμέσως.

Ἡ Ζανέττα φάνηκε κάπως ἐξαφανισμένη, καθὼς μὲ εἶδε ἐξαπλωμένο ἀπάνω στὸ σοφᾶ ὅπου δὲν τολμοῦσα νὰ κάνω τὴν παραμικρὴ κίνηση ἀπὸ φόβου μήπως δυσανεστήσω τὴ θεία μου, μὰ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ κάνῃ τὴν παραγγελία τῆς.

Ἡ θεία μου ἄρχισε νὰ κόβῃ θόλτες ὡς τῆς στιγμῇ πού ὁ κύριος τὸν ὁποῖο εἶχα δὴ προηγουμένως νὰ μοῦ γνέφῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ ἀπάνω πατώματος, μπῆκε γελώντας μέσα στὸ δωμάτιο.

— Κύριε Ντίκ, εἶπε ἡ θεία μου, μὴν κάνῃς τὸν κουτό, γιατί κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε πιὸ εὐαίσθητος ἀπὸ σένα, ὅταν θέλῃς. Λοιπὸν, ἂν ἔχῃς τὴν καλωσύνη, μὴν κάνῃς τὸν κουτό.

Στὴ στιγμή, ἡ Ζανέττα ἀνέθηκε ἀπ' τὸ ὑπόγειο τρέχοντας, σάν νὰ εἶχε πιάσει φωτιά τὸ σπῆτι. Ὁρμησε κατόπιν πρὸς τὸ χλοισμένο κομμάτι τῆς γῆς πού περιέβαλε ἀπ' ἔξω τὸν κήπο κι' ἐδίωξε οὐδὲ γαϊδάρους πού τοὺς ἵππευαν δυὸ κυρίες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τολμήσει νὰ πατήσουν ἐκεῖ τὰ πόδια τους. Σχεδὸν συγχρόνως ἡ θεία μου ὤρμησε κι' αὐτὴ ἔξω, ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χαλινάρι κι' ἐδίωξε ἕνα τρίτο γαϊδάρο πού τὸν καθάλλοιτο ἕνα παιδί, στὸ ὁποῖο κατάφερε ἕνα μπᾶ-τσο γιατί εἶχε τὸ θράσος νὰ βεηλωσῇ τὸ ἱερὸ αὐτὸ μέρος.

Καὶ σήμερα ἀκόμα ἀγνωστὸν ἂν ἡ θεία μου εἶχε θετικὰ δικαιώματα στὸ χλοισμένο αὐτὸ κομμάτι τῆς γῆς, μὰ ἐκείνη νόμιζε πὼς εἶχε καὶ θεωροῦσε τὸ πέρασμα ἑνὸς γαϊδάρου ἀπὸ κεῖ ὡς τὴν ἔσχατη τῶν προσβολῶν. Μ' ὅποια δουλειὰ κι' ἂν ἦταν καταπισμένη, ὅποια κουθέντα κι' ἂν εἶχε, ἔφτανε νὰ περάσῃ ἕνας γαϊδάρος ἀπ' ἔξω γιὰ νὰ παρατήσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ φρέξῃ ἐναντίον σου. Κουθάρδες καὶ ποτιστήρια γεμάτα νερὸ ἦσαν ἔτοιμα στὶς γωνίες τοῦ κήπου γιὰ νὰ καταφύξουν τοὺς αὐθάδεις γαϊδουροκαθαλλάρηδες, καὶ ραβδία ἦσαν τοποθετημένα πίσω ἀπ' τὴν πόρτα γιὰ τὴν ράχη τους. Μὲ δυὸ λόγια, αὐτὸ ἦταν ἕνας συνεχὴς πόλεμος! Ἦσως μάλιστα, οἱ γαϊδουροκαθαλλάρηδες νὰ εὕρισκαν κάποια εὐχαρίστησι περνώντας ἀπὸ κεῖ κι' ἐρεθίζοντας τὴ θεία μου. Πάντως, τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἔγιναν τρεῖς «συναγερμένοι» ἐξ αἰτίας τῶν γαϊδουριῶν ὡς ὅτου νὰ ἔτοιμαστῇ τὸ μπάνιο μου.

Αὐτὲς ἡ διακοπὲς ἐρχόντουσαν σὲ πολὺ ἀσχημὴ ὥρα, γιατί ἐντωμεταξύ, ἡ θεία μου μὲ τάξιζε μὲ ζουμί, κουταλιά πρὸς κουταλιά — ἐπειδὴ ἦταν ἐπικίνδυνον μὲ τὴν πείνα πού εἶχα νὰ φάω ἀμέσως ἄφθονη καὶ στερεὴ τροφή — καὶ κάθε σχεδὸν φορὰ πού ἀνοίγα τὸ στόμα μου γιὰ ν' ἀδείασῃ σ' αὐτὸ τὸ κουτάλι τῆς, ἐκείνη τὸ ἀπόθετε πάλι στὴ σουπιέρα, φωνάζοντας: «Ζανέττα! Γαϊδούρια!» καὶ ὥρμουσε ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ!

Τὸ μπάνιο μοῦ ἔκανε μεγάλο καλὸ, γιατί εἶχα ἀρχίσει νὰ αἰσθάνομαι διαπεραστικούς πόνους σ' ὅλα μου τὰ μέλη — πράγμα πού ἦταν φυσικὴ συνέπεια τῶν προηγουμένων νυγμάτων, τὶς ὁποῖες εἶχα περάσει στὸ ὑπαιθρο — κι' ἐνοιώθα τὸν ἑαυτὸ μου τόσο κουρασμένο κι' ἐξαντλημένο ὥστε μὲ δυσκολία μποροῦσα νὰ σταθῶ ὀρθιος.

Μετά τὸ μπάνιο, ἡ θεία μου κι' ἡ Ζανέττα μοῦ πέρασαν ἕνα ποικάμισο κι' ἕνα παντελόνι πού ἀνῆκαν στὸν κ. Ντίκ καὶ μὲ τύλιξαν σὲ δυὸ-τρεῖς μεγάλες πελερίνες. Ἐμοιάζα ἔτσι μὲ πτόγιο κι' ἐνοιώθα τρομερὴ ζέστη. Μὰ ἐπειδὴ ἦ-μουν ἐξαντλημένος καὶ νύσταξα πολὺ, ἐξαπλώθηκα πάλι στὸ σοφᾶ καὶ δὲν ἄργησα νὰ ἀποκοιμηθῶ.

Ἦσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἕνα ὄνειρο, μὰ ζύπνησα μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου μου, ἡ θεία μου ἦρθε κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μου, παραμέρισε τὰ μαλλιά μου ἀπ' τὸ πρόσωπό μου καὶ μὲ κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Μοῦ φάνηκε ἀκόμα πὼς τὴν ἄκουσα νὰ ψιθυρίξῃ: «Ὁραῖο παιδάκι!» ἢ: «Φτωχὴ μικρούλα». Μὰ, ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶχε προφέρει ἡ θεία μου, ἡ ὁποία καθόταν μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὴ θάλασσα.

Λίγο μετὰ τὸ ζύπνημά μου ἡ Ζανέττα σεργιάνισε τὸ δειπνο, κοττόπουλο ψητὸ καὶ ποτινίγκα. Ἦμουν ὅμως ἔτσι τυλιγμένος στὶς πελερίνες, ὥστε μὲ δυσκολία σάλευα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ φάω. Μὰ ἐπειδὴ ἡ θεία μου μ' εἶχε φασκιάσει ἔτσι, δὲν παραπονοῖομαι καθόλου γι' αὐτό. Ἦμουν σὲ μεγάλη ἀγωνία νὰ μάθω τί θὰ μ' ἔκανε, μὰ ἐκείνη ἔτρωγε σιω-

σα τὴν διήγησί μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὴ φαντασθῶ!...

— Ἦσως νὰ ἐρωτεύθηκε τὸν δεύτερο σύζυγό τῆς, ἀπάντησε δειλὰ ὁ κ. Ντίκ.

— Νὰ τὸν ἐρωτεύθηκε; φώναξε ἡ θεία μου. Τὶ ἐννοεῖς μ' αὐτό; Ποιὸς λογος ὑπῆρχε νὰ ἐρωτευθῇ ἕναν ἄντρα;

— Ἦσως, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ντίκ μὲ ὕφος κάπως ἀνόητο, ἀφοῦ σκεφτήκε λίγο, ἴσως αὐτὸ νὰ τὴν εὐχαριστοῦσε.

— Νὰ τὴν εὐχαριστοῦσε! ἔκανε ἡ θεία μου. Ὁραῖα εὐχαρίστησις, μὰ τὴν ἀλήθεια, γιὰ μιὰ φτωχὴ κι' ἀθώα μικρούλα, νὰ δώσῃ τὴν ἀδολὴ καρδιά τῆς σ' ἕναν ὁποιοδήποτε παληοάντρα, σίγουρη ὅτι θὰ τὴν κάνῃ δυστυχισμένη... Σὲ ρωτᾶω, τί ἔλπιζε ἀπὸ τὸ γάμο αὐτό; Εἶχε ἕνα σύζυγο καὶ τὸν ἔχασε... Εἶχε τὸ παιδάκι τῆς... Τὶ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμῇ περισσότερο;

— Ὁ κ. Ντίκ μ' ἐκύτταξε κουνώντας τὸ κεφάλι του σάν νὰ θελε νὰ πῇ ὅτι δὲν εἶχε ν' ἀπαντήσῃ τίποτε...

— Κι' ὅμως ἐξαναπαντρεύτηκε — ἐξακολούθησε ἡ θεία μου — καὶ πῆρε τὸν χειρότερο ἄντρα τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ κάνῃ κακὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδί. Καὶ ἡ συνέπεια ὅλων αὐτῶν εἶνε ὅτι αὐτὸ τὸ παιδί κατάντησε ἕνας ἀλήτης, πού μοιάζει ὅσο εἶνε δυνατόν μ' ἕναν μικρὸ Κάλιν...

— Ὁ κ. Ντίκ μὲ κύτταξε καλὰ γιὰ νὰ δῇ ἂν ἀναποκρινόμουν σ' αὐτὴ τὴν περιγραφή.

— Καὶ ἡ ὑπηρετρία τῆς — συνέχισε ἡ θεία μου — αὐτὴ ἡ... πὼς τὴ λένε;... Πάγκουτη;... Πέγκουτυ;... παντρεύτηκε κι' ἐκείνη, σάν νὰ μὴν εἶχε δὴ ἀπὸ τόσο κοντὰ πόσες δυστυχίες φέρνει ὁ γάμος! Ἐλπίζω ὅτι ὁ ἄντρας τῆς θάναι κανένας μπεκρῆς, ἀπ' αὐτοὺς πού διαθάζουμε τὰ κατορθώματά τους στὶς ἐφημερίδες καὶ θὰ τὴ δέρῃ ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ θράδυ...

Δὲν μπόρεσα ν' ἀνεχθῶ νὰ μιλοῦν ἔτσι γιὰ τὴν καλὴ μου Πέγκουτυ κ' εἶπα στὴ θεία μου πὼς ἔκανε λάθος, πὼς ἡ Πέγκουτυ ἦταν ἡ καλύτερη, ἡ πιὸ σίγουρη, ἡ πιὸ πιστὴ κ' ἡ πιὸ ἀφωσιωμένη ἀπ' ὅλες τὶς ὑπηρετίες κι' ὅλες τὶς φιλές τοῦ κόσμου, ὅτι μ' ἀγαποῦσε πάντα τρυφερά σάν τὴν μητέρα μου, ἡ ὁποία εἶχε ξεφυγῇ μὲσα στὴν ἀγκαλιά τῆς.

Αὐτὲς ἡ ἀναμνήσεις μ' ἐπνίγαν κι' ἀναλύθηκα σὲ δάκρυα καθὼς προσπαθοῦσα νὰ πῶ ὅτι τὸ σπῆτι τῆς Πέγκουτυ ἦταν δικό μου κι' ὅτι θὰ ζητοῦσα ἐκεῖ καταφύγιο, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως, ἐπειδὴ ἦταν φτωχὴ, τὴν ἔκανα νὰ στενοχωρηθῇ.

— Καλὰ! Καλὰ! εἶπεν ἡ θεία μου. Τὸ παιδί ἔχει δίκην νὰ ὑπερασπίζεται αὐτοὺς πού τοῦ φάνηκαν καλοὶ. Ζανέττα! Γαϊδούρια!...

Νομίζω ὅτι, ἂν δὲν παρουσιαζόντουσαν πάλι τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ τετράποδα, θὰ κατάρθανε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη νὰ συνεννοηθοῦμε, γιατί ἡ θεία μου εἶχε ὅλα τὰ χέρια τῆς στὸν ὄμο μου καὶ, παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτό, ἐτοιμαζόμουν νὰ ριχθῶ στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ νὰ τὴν ἱκετεύσω νὰ μὲ προστατεύσῃ. Μὰ αὐτὴ ἡ διακοπὴ, ἡ ταραχὴ πού προκάλεσε στὴν μὲς Μπέτου καὶ ἡ μάχη πού ἐπακολούθησε ἔξω ἔδωσαν, γιὰ τὴν ὥρα, ἕνα τέλος στὶς τρυφερότητες.

Ἡ θεία μου, ἀνασκητισμένη δὴ ὡς, στὸν κ. Ντίκ ὅτι θὰ ἐπικαλεσθῇ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος τῆς κι' ὅτι θὰ σταθῇ στὰ δικαστήρια ὅλους τοὺς κατόχους γαϊδάρων τῆς περιοχῆς, κι' αὐτὴ ἡ συζήτηση θάσταξε ὡς τὴν ὥρα τοῦ σαβαντοῦ.

Μετά τὸ σαβ, καθίσαμε κοντὰ στὸ παράθυρο ὡς τὴ στιγμή πού ἡ Ζανέττα ἀνέβη τὰ φώτα, ἔβαλε ἕνα τάβλι στὸ τραπέζι καὶ χαμήλωσε τὰ πόδια.

— Τώρα, κύριε Ντίκ, εἶπε ἡ θεία μου, παίρνοντας σοβαρὸ ὕφος, θὰ σοῦ κάνω μιὰ ἐρώτησι: Κύτταξε αὐτὸ τὸ παιδί.

— Τὸ γυῖο τοῦ ἀνεψιοῦ σας Κόπερφιλντ; εἶπεν ὁ κ. Ντίκ μὲ κάποια στεναχώρια.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ θεία μου. Τί θὰ τὸν ἔκανε ἂν ἦσαν τώρα στὴ θεία μου;

— Τί θὰ ἔκανε τὸ γυῖο τοῦ ἀνεψιοῦ σας Κόπερφιλντ;

— Ναι, εἶπε ἡ θεία μου, τὸ γυῖο τοῦ ἀνεψιοῦ μου!

— Ὁ ἔκανε ὁ κ. Ντίκ. Τί θὰ τὸν ἔκανε... ὅτι τὸν ἔβαζα νὰ κοιμηθῇ!

— Ζανέττα! φώναξε ἡ θεία μου μὲ τὸ ἴδιο θριαμβικτικὸ ὕφος πού εἶχα προσέξει καὶ προηγουμένως σ' αὐτὴν. Ὁ κ. Ντίκ μοῦ ἔδωσε μιὰ περιηγητικὴ ἰδέα. Ἄν ἡ κάμωσι εἶν' ἔτοιμη, θὰ ὁδηγήσουμε ἐκεῖ τὸ Δαυὶδ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀναγνώσται μας μᾶς παρεπονήθησαν διότι ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ καταστρέψουν τὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ ἀποκόπτοντες ἐβδομαδιαίως τὸ δελτίον τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα διανέμει τὸ «Μπουκέτο», κατηγορήσαμε τὰ δελτία αὐτά.

Τὰς ἐκδόσεις μας θὰ προμηθεύσῃ πλέον ἐλευθερά, χωρίς δελτία, διὰ τῆς καταβολῆς μόνον τοῦ ἀντιτίμου τῶν.

Διὰ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδίδωμεν μνηστῶς θὰ εἰδοποιούμεν τοὺς ἀναγνώσταις μας διὰ τοῦ περιοδικοῦ.

Τὶ ἰδέα ἦρθε σ' αὐτὴ τὴν δυστυχισμένην κι' ἀθώαν μικρούλα, τὴν μητέρα σου, νὰ ἐξαναπαντρευθῇ! εἶπε ἡ θεία μου ὅταν τελειώ-

Ἦσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἕνα ὄνειρο, μὰ ζύπνησα μὲ τὴν ἐντύπωσι ὅτι, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου μου, ἡ θεία μου ἦρθε κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω μου, παραμέρισε τὰ μαλλιά μου ἀπ' τὸ πρόσωπό μου καὶ μὲ κύτταξε ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Μοῦ φάνηκε ἀκόμα πὼς τὴν ἄκουσα νὰ ψιθυρίξῃ: «Ὁραῖο παιδάκι!» ἢ: «Φτωχὴ μικρούλα». Μὰ, ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου, τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ δώσῃ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶχε προφέρει ἡ θεία μου, ἡ ὁποία καθόταν μπρὸς στὸ παράθυρο καὶ κύτταζε τὴ θάλασσα.

Λίγο μετὰ τὸ ζύπνημά μου ἡ Ζανέττα σεργιάνισε τὸ δειπνο, κοττόπουλο ψητὸ καὶ ποτινίγκα. Ἦμουν ὅμως ἔτσι τυλιγμένος στὶς πελερίνες, ὥστε μὲ δυσκολία σάλευα τὰ χέρια μου γιὰ νὰ φάω. Μὰ ἐπειδὴ ἡ θεία μου μ' εἶχε φασκιάσει ἔτσι, δὲν παραπονοῖομαι καθόλου γι' αὐτό. Ἦμουν σὲ μεγάλη ἀγωνία νὰ μάθω τί θὰ μ' ἔκανε, μὰ ἐκείνη ἔτρωγε σιω-

— Ὁ κ. Ντίκ, ὅπως ἀνέφερα ἥδη, ἦταν ἕνας ἄντρας μὲ γκριζὰ μαλλιά καὶ ροδοκόκκινα μάγουλα. Αὐτὰ θὰ ἔφταναν γιὰ νὰ τὸν περιγράψω ἂν δὲν εἶχε ἀκόμα τὸ κεφάλι τοῦ γορμένου κατὰ ἕναν περίεργο τρόπο κι' ἂν τὰ μεγάλα γκριζὰ μάτια του δὲν εἶχαν κάποια ὑγρὴ λάμψι, πράγματα πού συνδυαζόμενα μὲ τοὺς ἀφηρημένους τοῦ τρόπου, μὲ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ πρὸς τὴ θεία μου καὶ τὴν παιδιὰστικὴ χαρὰ τοῦ μ' ἔκαναν νὰ ὑποψιασθῶ πὼς δὲν εἶχε ὅλα τὰ μυστὰ πού στὸ κεφάλι του. Ἦσαν ντυμένοι σάν τζέντλεμαν, μ' ἕνα ὀνετο σασκᾶκι τοῦ σπιτιοῦ, μὲ γκριζὸ γιλέκο καὶ παντελὶ λευκὸ. Εἶχε ἕνα ρολοὶ στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου τοῦ καὶ ὀφθονα νομίσματα στὶς τσέπες τοῦ πανταλονιῦ τοῦ πού ἐνοιώθε μιὰ ἐξωριστὴ εὐχαρίστησι νὰ τὰ χτυπᾷ σάν νὰ ἦταν περήφανος γι' αὐτά.

Ἡ Ζανέττα ἦταν μιὰ ὁμορφὴ καὶ δροσερὴ κοπέλλα δεκαεννιᾶ - εἰκοσι χρόνων. Ὅπως ἔμαθα ἀργότερα, ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ ἀπὸ ἕνα σωρὸ προστατευόμενες πού ἡ θεία μου τὶς εἶχε πάρει διαδοχικὰ στὴν ὑπηρεσίαν τῆς μὲ τὸν ἀπολυτικὸ σκοπὸ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ φρίκη κατὰ τοῦ νόμου καὶ πού ὅλες στὸ τέλος παντρευόντουσαν μὲ τὸν ὑπάλληλο τοῦ χάσαπῃ ἢ τοῦ μπακάλῃ.

Τὸ δωμάτιο ἦταν περιποιημένο ὅσο κ' ἡ θεία μου κ' ἡ Ζανέττα...

Τώρα πού τὰ γράφω ὅλ' αὐτὰ, ἀφῆνω μιὰ στιγμή τὴν πέννα μου γιὰ νὰ τὸ ἐξανθυμῶ, κι' ἀμέσως μοῦ φαίνεται πὼς νοιώθω μιὰ πνοὴ θαλασσινοῦ ἀέρος ἀνακατεμένη μ' ἀρωματά λουλουδιῶν. Μοῦ φαίνεται πὼς ἐνασθλέπω τὰ παλιὰ ἐπιπλά μὲ φροντίδα γυαλισμένα καὶ ἐσοκονισμένα, τὸ πρᾶξι καὶ τὴν καρέκλα πού προωρίζονταν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ θεία μου πλὰϊ στὸ παράθυρο, τὸν τάπητα, τὰ γάτα δυὸ καναρινία, τὸ ἀνθοδοχεῖο γεμάτο ξερὰ τριαντάφυλλα, τὸ μεγάλο ντουλάπι, μέσα στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν κάθε λογῆς θάα καὶ μπουτλίτες, καὶ, τέλος, σὲ μιὰ χτυπητὴ ἀνταρσί μὲ ὅλ' αὐτὰ, τὸν ἑαυτὸ μου, ἀκάθαρτο καὶ σκοτεινόν, ἐξαπλωμένο στὸν καναπέ, ἀπ' ὅπου κύτταξα μὲ περιέργεια ὅτι μὲ περιστοιχίζει.

Ἡ Ζανέττα εἶχε πᾶσι νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ μπάνιο, ὅταν ἔφτανε ἡ θεία μου, πρὸς μεγάλη μου συγκίνησι, φάνηκε νὰ παγνίσκῃ ἀπὸ ἀγανάκτησι κι' ἀμέσως κατόπιν φώναξε μὲ ὅλη τὴν ἐνδυνάμει:

— Ζανέττα! Γαϊδούρια!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

Δ'
ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

Γι' ήταν ο Πειραιάς λίγα χρόνια πριν πάρη τη σημερινή του μορφή; "Επέρασε γι' αυτόν μία κοσμογονική πνοή κι' εθουματούργησε.

Κατά τη Φρεαττύδα από την Πηγάδα έως τη θάλασσα ήσαν μάντρες, δρόχοι, το Ζάνναιο Νοσοκομείο και τα τουρκικά λουτρά με κουμπέδες. Προς το Ξαθέρειο, την αρχαία ακτή "Αλκίμων τα καρθουνιάρικα, ένα έξοχικό μαγαζάκι, και το Βασιλικό Περίπτερο, που έκανε τακτικά τόν περίπατό της ή θασιλική οικογένεια κι' εγλυκομιλούσαν στον κόσμο, που εκυκλοφορούσε ελεύθερα μέσα στην έκτασι του κήπου, κοντά στους πρίγκηπας.

"Απ' έκει κι' έξω σιγή και έρημιά. "Η Πειραική Χερσόνησος με το χωριό του Χαραμή, με την εκκλησίτσα το «Ρόδο το "Αμάραντο», με μερικά σπιτάκια, που κατοικούσαν οι νταμαρτζήδες και μερικοί ψαράδες. "Όλη ή άλλη έκτασις με τα λιμανάκια του Τηλεγράφου, του Λουθιάρη, ήσαν για τους ρωμαντικούς και για τους χασικλήδες που έφώλιαζαν κάτω στις σπηλιές κι' έτραβούσαν το χασίς με την τσίκα. "Έκει θρέθηκε το άκεφαλο πτώμα, εκεί έγιναν πολλά μυστηριώδη εγκλήματα. "Ήταν και ο τόπος που έπροτιμούσαν οι αυτοκτονούντες. "Επεφταν από τους θράχους ή έπυροβολούτο.

Στη σημερινή Φρεαττύδα την πυκνοκατοικημένη, υπήρχε το ξωκλήσι ο "Αγος Βασιλης, ή έπαυλις του Σκουλούδη, και μία παράγκα που είχε την επιγραφή: «Ψυχής "Ιατρείον» με διευθυντή τόν Βάσο το Σοροβίγκα και με θαμνίνας του σχοινιού και του παλουκιού. "Η παράγκα έκλεισε το 1898, αφού θρέθηκε ένα πρωτό σκοτωμένος ο Σοροβίγκας.

Τα καλοκαίρια ελειτούργουν το μπάνια του Κράκαρη, με διευθυντή τόν Έναν άνθρωπο, που έθymiζε κάτι και από τόν έλέφαντα και από τόν καρχαρία και που έπρόσεχε να μη περνούν οι κολυμβηταί από το αντήρικια σά γυναικεία.

"Έκανε εκεί την εμφάνισι του και το θέατρο με τόν Χατζαϊδάτη και τούς άλλους χαρτένιους ήρωας και παρίστανε πολλά και διάφορα, και τόν Μέγαν "Αλέξανδρο, που έσκόνανε το φεϊδι, παρακαλώντας την... Παναγία να τόν βοηθήσει. Το δραματολόγιόν του είχε κατά κανόνα ξυλοκόπημα τών μελόν του θιάσου από τόν Καραγκιόζη, αλλά και αυτού από τόν Βελή-Ι κέκα. Κατά τας παραστάσεις έδινε κι' έπαιρνε ο πασσατέμπος, το ραπόσταρο και άλλα δημοια... αναψυκτικά.

Στο Πασσαλιμάνι τα φύκια έσχηματίζαν λόφους. Μ' ένα σπάγγο και ένα κομμάτι κρέας για δόλωμα, έψαρευαν καθούρια τα παιδιά και οι μεγάλοι κεφάλους. Στην πλατεία του υπήρχαν μερικά κεφενεία και μία ξύλινη εξέδρα, όπου έχορευαν αρίστες και διελύθη γρήγορα. Σε κάθε ραγδαία βροχή και ύστερα από κάθε δυνατή σφοκαδά, ήταν αδιάβαστη δλόκληρη αυτή ή έκτασις.

"Η Καστέλλα με το Τουρκολίμανο είχαν μερικά μαγαζάκια, που έπρόσφεραν κρύο νερό μόνον όταν έφυσούσε θορηγιάς. Στην κορυφή της ο προφήτης "Ηλίας και λίγο πιο χαμηλά ή Σπηλιό της "Αρετούσας. Από το σταθμό του Σ.Π.Α.Π. κι' έξω, τα εργοστάσια, και λίγο πιο πέρα, χωράφια και γρασιδια, που μερικοί νοικοκυραίοι της εποχής έκεινής έπληγαν ενως εκεί οικογενειακώς, έμάζευαν χόρτα και έθωσαν τις κατσίκες των.

Τα γλέντια τα Πειραιώτικα ήσαν ή αυστηρώς οικογενειακά

κά, πρηνιατικά γλέντια, ή της Ταθέρνας με τη ρετιόνα ή το άγιοργήτικο κοκκινέλι, που όπως έδιαλαλούσε ο κήρυκας της εποχής, ο Μπάρμα-Αργύρης, έπαλειτο 25 λεπτά την όκα.

"Ήταν χτισμένο το Δημοτικό Θέατρο, μά ήταν κλειστό έως το 1895, ότε έκαμε ο Θ. Ρετιόνας τα εγκαίνια. "Ο τότε είχε χτίσει το θερινό θέατρο προς το Τσίλλερ και ο Διονυσιάδης το «Πολυθέαμα» στο Πασσαλιμάνι, όπου εθριάνεσε εις το θέατρον ο «Απόλλων», το ρεζιλικό, όπως το έλεγαν, ο Κανέλλος με την παντομίμα και με την κωμωδία. Κάθε κωμωδία έτελείωνε με ξυλοκόπημα και κάθε παντομίμα με μονομαχίες, αίματα και πυροβολισμούς. Τόν Κανέλλο τόν αποθώνωε ο κόσμος με άλλαλαγμούς.

Τις άποκρηές απέλαμβανον οι Πειραιώτες πολλά δημόσια θεάματα. "Η γκαμήλα ήσαν ή κυριώτερα άποκρηήτη παρέλαισι. Μία κεφαλή άκαθορίστου ζώου, με δύο σιαγόνες που έχτυπούσαν τρομαχτικά, άνοιγοκλεινοντας μ' ένα σπάγγο που τόν έσυρνε ρυθμικά κάτω από το σάκκο ενός από τούς σκεπασμένους εκεί κρεμανταλάδες, που έδραματίζαν κάτι σαν ζώον, με μία ούρα στολισμένη με κουδούνι. "Ο γκαμηλιέρης με το νταούλι, ντυμένος ζειμπέκικα, χτυπούσε το νταούλι του κι' έτοαγνωδούσε:

"Από χάλα σιντουμά,
δ' ντιλιά, μά μάνα.
Γ'νέλ-γνέλ, γκελεριάν,
δ' γουστάρω ταγαμά...

Γι' έλεγε; Τι ήθελε να πη; άγνωστον. "Ο κόσμος όμως τών παιδιών, που ήκολούθει, ήταν ένθουσιασμένος και άνηχούσαν οι δρόμοι από την ίαχή:
— Γκαμήλα... γκαμήλα... Έ... έ... έ!...

"Η φωνή αυτή έτρομοκρατούσε κάθε γέρο, κάθε θρακά, κάθε φορεμένο. "Ο πρώτος χορευτής έγερνε το κεφάλι της γκαμήλας κι' έπιανε τα φέσια. Τότε ο κόσμος έχαλούσε από τις φωνές τών συνόδων και τών θεατών από μπαλκόνια και παράθυρα.

Τα ρόπαλα ήσαν το πιο μεγαλοπρεπές θέαμα. Σχοινιστάται, θαιματροποιοί, άθληταί, παλητανολάτερνα, θεατρίνες προπαρεβούσης χρήσεως, ήρωες με ζωγραφισμένες γοργόνες στα μπράτσα των. "Η παράστασις διαρκούσε ώρες δλόκληρες. "Εδημιουργούντο τότε τα μεγαλύτερα κεσάτια σά σχολεία.

Κάθε μαθητής που ετύχαινε να τα συναντήσει, άκουμπούσε τη σάκκα του και την έχρησιμοποιούσε για κάθισμα κι' έμενε έως το τέλος της παραστάσεως. Κι' ο σχετικός παλητανοός όταν άρχιζε ή παράστασις με τη λατέρνα, έθρονιφονοούσε, αφού έλεγε μερικές έξυπνάδες και έχοντας ύπ' όφιν του τούς λωποδύτας:

— Τό νού σας στίς τσέπες σας!

Τό γαϊτανάκι ήταν τό... ίπποτικό θέαμα. Με τόν ήχο της λατέρνας έμπλεκαν κι' έξέμπλεκαν το γαϊτανάκι οι ίπποτές. "Εδω ή κατάστασις ήταν πιο ήμερη. Οι ίπποταί κατά ζεύγη φανταστικά, με φιγούρες κανδρόλιας έτελείωναν την παράτασι, έμάζευαν μερικές δεκάρες κι' έρευναν. "Ο Γρίβας με τις παραστάσεις του, ο Θεοδοσίου με τα ποιήματά του, έδιναν κι' έπαιρναν πότε χωριστά και πότε συντροφεμένοι. "Επάνω σά τετράτροχα άμάξια έσκαρουν δλόκληρα δράματα ή κωμωδίες και συνεκέντρωναν κόσμο και κοσμάκη, που τούς εθαύμαζε κι' έγελούσε με δλη του την καρδιά. Πόσο εύκολα έγελούσε κι' εθαύμαζε τότε ο κόσμος!

"Επαιρναν κατόπιν τη σειρά των οι ξυλοπόδοι, τα πα-

(Συνέχεια στη σελίδα 55)

Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σαράντα τριών χρόνων, μά διατηρείται θαυμάσια. Το βλέμμα του και το χαμόγελό του έχουν μά άκατανίκητη γοητεία. Διπλωμάτης από τούς δισσημότερους, έπα γινώσι όλες τις μεγαλοπλίες του κόσμου σημειώνοντας παντού άπαιτες έρωτικές κατακτήσεις.

ΕΚΕΙΝΗ. — Είκοσι τεσσάρων χρόνων, πολύ έλκυστική με το λεπτό και χαριτωμένο πρόσωπό της, με τα χρυσά μαλλιά της και την ξεχωριστή γλίσκα τών ματιών της. "Η μεγάλη της περιουσία την έκαμε να κατορθώσει να γίνη σύζυγος Α ή τ ο υ, τού γόητος, ο οποίος έχει γεννηθή για να είνε προπάντων έρωστής.

"Ο γάμος τους έγινε από μιάς εβδομάδος κι' άποτελεί διεθνές σέσδον γεγονός. Πρώ δύο ήμερών οι νεόνυμφοι έφθασαν στο Παρίσι.

Το πρωί εκείνος μπαίνει στο διαμέρισμα της συζύγου του, ή όποια με μάτια όνειροπόλα κοιτάζει την άμμουλά του γυαλού ν' άστράψει κάτω άπ' τόν ήλιο.

ΕΚΕΙΝΗ (Στρέφοντας προς αυτόν, έδχαριστημένη). — Πώς, σεις; Και δεν έρχεστε κοντά μου;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σταματημένος στην πόρτα). — Σας κυτάζω. Είμαι ύπό τη γοητεία μιάς όπτασις. Το πρόσωπό σας, στεφανωμένο με το φώς, πλαισιωμένο άπ' το άνοιχτό παράθυρο, με φόντο τη γαλάζια θάλασσα... μοιάζει σαν όνειρο!

ΕΚΕΙΝΗ (Με κοκετταρία). — "Όστε προτιμάτε αυτό από ένα... φίλημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πλησιάζοντάς την και φιλώντάς την στα μαλλιά). — "Όλα με τη σειρά τους.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ξέρετε να συγκρατήτε τούς πειρασμούς σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Απεναντίας, τούς ίκανοποιώ όλους τόν ένα κατόπιν του άλλου... Δεν χάνω ούτε μία στιγμή ήδονής.

ΕΚΕΙΝΗ. — Ξέρω ότι κατέχετε την τέχνη να λέτε θελκτικά πράγματα... Μά ή πραγματικότητα είνε ότι είμαστε δέκα ώρες έδω και δεν σας είδα καθόλου.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεν μπορούσα να μπω στο δωμάτιό σας, χωρίς...

ΕΚΕΙΝΗ. — Χωρίς ή τουαλέττα σας να είνε ανεπίληπτος. "Ετσι δεν είνε;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί κατηγορείτε, αγαπημένη μου, αυτό το σεβασμό που θάζω μέσ' στην αγάπη μου για σας;

ΕΚΕΙΝΗ. — Και τόν όποιο όμως δεν είχατε για τις άλλες.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Ε, ναί! "Ακριδώς δεν τόν είχα! Και έπειδή τόν έχω για σας, αυτό σημαίνει πως ή αγάπη σας είνε ξεχωριστή.

ΕΚΕΙΝΗ. — "Απ' την αγάπη δεν ξέρω πολλά πράγματα. Είνε μέσα σ' αυτή τόσα και τόσα σημεία που δεν μπορώ να τα ξεδιαλύνω ακόμη. "Όστόσο όμως φαντάζομαι ότι ή συμπεριφορά σας προς τις άλλες θα ήταν καλύτερη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (Για να μη της άπαντήσει την

φιλεί στο λαιμό). — Τρελή!

ΕΚΕΙΝΗ (Τραβώντας τον με χάρη κοντά της).

— Καθήστε λίγο έκει κοντά μου για να κουβεντιάσοιμε. Μά κοντεύουν δώδεκα ώρες, που δεν σας είδα καθόλου, κύριε. Γιατί δεν θελήσατε χθές να μου παραχωρήσετε αυτό που σας έζητήσα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Για το διαμέρισμα μιλάτε;

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, για το διαμέρισμα. Είνε λογικό σύζυγοι μόλις δκτώ ήμερών νάχουν ξεχωριστά διαμερίσματα σαν τούς βασιλείς;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — "Εάν έπέβαλα στον έαυτό μου αυτή τη θυσία, σας το είπα, το έκανα προβλέποντας για το μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ. — Βέβαια, αυτό το κρίνετε εκ της πείρας σας. Μά εγώ ποτέ δεν θα θαραρωθώ να έρισκωμια διαρκώς κοντά σας, στο πλευρό σας.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πιστέψατέ με, αυτό είνε μία θαυμαστή πρόβλεψις, για να φαίνεται ο ένας στον άλλον, σε ώρισμένες στιγμές, έξαιρετικά έπιθυμητός.

ΕΚΕΙΝΗ (Στενάζοντας). — Μά, Θεέ μου! Τι προσφύλαξις! "Η αγάπη είνε κανένα είδος τόσο σπάνιο, για να το ταιγκουνεύεται κανείς μέχρις αυτού του σημείου; Είνε πολύ περιεργό, δεν το φανταζόμουνα έτσι! Φανταζόμουνα μάλιστα πως ήταν ένας άνοιξιάντικος κάμπος, γεμάτος λουλούδια όπου θα μπορούσα ν' απολαύσω ό,τι ήθελα, χωρίς υπολογισμούς και σκέψεις! Γελάτε; Ναι, βλέπω τώρα πως δεν ήταν αυτό, αφού κάθε τρυφερότητά σας την έχετε άριθμήσει και περιμένετε νάρθη ή σειρά της.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Είσοθε διασκεδαστική! Και τί θα συνέβαινε μ' αυτό τόν περίφημο κάμπο σας αν έρχότανε ένας χειμώνας να τόν καταστρέψει;

ΕΚΕΙΝΗ. — Θα συνέβαινε ό,τι γίνεται πάντα σε παρόμοιες περιπτώσεις: με τόν ήλιο και τη θερμότητα θα ξανάθιζε.

(Χιτώνά ο μάτο-νι' ότέλ, ο όποιος μπαίνει φέροντας το τσιγάροειό).

ΕΚΕΙΝΗ. — Θεέ μου, τί άλληλογραφία! (Ψάχνοντας μετ' στο σωρό τών γραμμάτων). Τιποτέ για μένα; "Α, να ένα γράμμα της μαμάς. (Ανοίγει το γράμμα). Φτώχη μου, μαμά! Θέλει να της πω τηλεγραφικώς αν είμαι ευτυχής.

(Εκείνος την φέρνει κοντά του και την φιλεί πολύ φρόνιμα).

ΕΚΕΙΝΗ. — Τι πονηρός που είστε. Την άπάντησή μου την συντάξατε με τα χείλη σας. (Ξανακυττώντας τα γράμματα). Θα ήθελα να ήξερα τι σας γράφουν... Δικάριά μου δεν είνε... "Όλο γυναικεία γραψίματα... Οι άντρες δεν θα γράφουν λοιπόν ποτέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Πολύ σπανίως.

ΕΚΕΙΝΗ. — Φακέλλοι όλων τών σχημάτων. Βουλλοκέρια όλων τών χρωμάτων, γραμματόσημα όλων τών εθνών... κι' ένα σωρό μωραδιάς.

(Μυρίζει μερικά γράμματα).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τρέφλ.

Βερθέν. "Οραντέ...

ΕΚΕΙΝΗ. (Ανοίγει ένα γράμμα και διαβάζει). — «Μερικές άσκημύσεις διαλύονται πιο εύκολα κι' από ένα σύ-

νεφο! "Ας ελπίστε όμως ελπίστε τώρα... "Υπογραφή Τ ζ ι κ α". (Κατοουφιάζοντας): Ποιά είν' αυτή;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μια μικρούλα Ρωσσία από μεγάλη οικογένεια, πού είχα γνωρίσει στην Πετρούπολι και πού φανταζότανε πως την αγαπούσα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Και στην οποία κάνατε κόρτε. ("Ανοίγει δεύτερο γράμμα). Διαβάζει: «"Ένα τελευταίο φιλή σ' ένα δειρο πού δεν θα σβύση ποτέ. Ρ. Μ. Στοκχόλμη...» Αυτή δέ φαίνεται να φανταζότανε μόνο; ("Εκείνος κάνει ένα κίνημα). "Όχι δικαιολογίες. ("Ανοίγει άλλο γράμμα). "Επ'ήγα σήμερα στην εκκλησία να προσευχηθώ για σάς και... να σάς συγχωρήσω». "Εδώ είνε σοβαρώτερα τα πράγματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά πιστεύετε σ' αυτά πού μου γράφουν; Τό γράμμα αυτό δεν έχει καν υπογραφή.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Όχι, όχι έχει... «Γ κ λ α ν τ υ ς». (Κυττώντας τον). Και ξέρετε καλά ποιά είν' αυτή. Μή μου πητέ ψέματα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τί σάς ενδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΗ.— Θέλω να ξέρω.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά "Αμερικάνη. "Η γυναίκα ενός γερούστια-στού, πού την γνώρισα στη Βασιγκτόνα. (Θέλοντας να την εμποδίσω να εξακολουθήσει το άνοιγμα των επιστολών). Μά, σάς παρακαλώ, γιατί να εξακολουθήσετε;

ΕΚΕΙΝΗ.— Διδάσκομαι... σπουδάζω... ("Ανοίγοντας ακό-μη γράμματα). "Α! Αυτό είν' ευχάριστο για μένα: «Τάς πιο ειλικρινείς μου ευχάς!» "Υπογραφή: «Μία περιπέτεια της Βενετίας». (Διαβάζοντας άλλο): Αυτό ασφαλώς είν' απ' την ίδια: «Δεν φοβάμαι τας συγκρίσεις. "Α μ α λ ί α». Κι' ένα άλλο μου φαίνεται πιο χαριτωμένο ακόμα: «"Όλα γίνονται, φίλε μου, αφού έσεις παντρευτήκατε. Ε. Μ. Βερολίνον».

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά αυτό είν' άποπο. Φτάνει πειά!

ΕΚΕΙΝΗ.— "Όχι... Νά ένας φάκελλος πράσινος, πού με σκανδαλίζει. (Κυττώντας το γραμματόσημο). Κεϋλάνη! Διά-βολε... ως την "Ασία φτάσατε! (Διαβάζοντας): «Φίλε, θυμά-στε ένα θράδυ πού περάσαμε στο γυαχτ του λόρδου Γκραϊν, όπου μου είπατε αφήνοντάς με αυτό το στίχο του Μυσσέ:

«Κί' έχω στη λήθη στην καρδιά, όπως στα μάτια δ' έπνοσε»

»Βλέπετε λοιπόν ότι δεν ήρθε στην καρδιά μου ή λήθη, αφού σάς θυμούμαι πάντα και σάς συγχαίρω για το γάμο σας». Μά αυτό είνε πολύ λεπτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δεν έπρεπε να σάς αφήσω να τ' άηθε.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν φαίνεσθε όμως και πολύ θυμωμένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ ("Εμποδίζοντας την ν' άνοίξει άλλο γράμμα).—

"Όχι, φτάνει.

ΕΚΕΙΝΗ.— Βέβαια, αφού και τ' άλλα είνε όμοια. "Ας δώ μόνο τον τόπο της προελεύσεως! (Κυττάζει τις σφραγι-δες). Βρυξέλλαι, Βιέννη, "Αθηναι, Βουκουρέστι, Κάιρο, Τύ-νις, Νέα "Υόρκη, Μοντεβιδεο!... "Ο κόσμος όλόκληρος... Τό δρομολόγιο όλων σας τών ερώτων.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είσαθε θυμωμένη;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δεν μπορώ όμως να είμαι και πολύ χαρού-μενη. "Α, να κι' ένα από το Παρίσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ ("Αφού είδε το χαρακτήρα της συστάσεως).—

Μή το διαβάσετε!

ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί; Γνωρίσατε το γράψιμο; Μά απευθύνε-ται σέ μένα. Κυττάχτε! "Ας δούμε: «Κυρία, δεν σάς γνωρι-ζω και δεν έχω κανένα λόγο να τ' άηθε αυτό, ωστόσο θα σάς δώσω μια συμβουλή. "Εκείνος πού παντρευτήκατε αγα-πά πολύ να παίξει με την καρδιά τών άλλων και σπανίως έπωχρεί σέ μια έμπνευσι του όταν την έρσκη πρωτότυπη. Θά μπορούσε να δώση στα παιδιά σας, αν αποκτήσετε, τ' άνόματα, Γιάννης ή Πέτρος άξαφνα... Μήν τ' άπαρδεχθή-τε αυτό, γιατί είνε τόσο ελαφρός ώστε να μη θυμάται άργό-τερα αν αυτά τ' άπαιδιά τ' άπέκτησε με σάς ή... με μένα». (Πολύ λυπημένη). Είχατε δίκρη! Θά έκανα καλύτερα να μη τ' άδιαβαζα αυτό!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πώς, πιστεύετε;

ΕΚΕΙΝΗ (Αυστηρά).— Μπορείτε να μου δώσετε τ'ό λόγο της τιμής σας ότι είνε ψέμα; ("Εκείνος σωπαίνει). "Όχι! Βλέπετε λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μου επιτρέπτε τουλάχιστον να σάς ξεη-γηθώ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά μου εξηγηθήτε; Σε τί; Μή μιλάτε πειά. Πάρτε όλα τ' άγράμμάτα σας. Σας όρκίζομαι ότι ποτέ πειά δεν θα τ' άζητήσω ούτε να τ' άδω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πληττοντας και θέλοντας να φανή λυπημέ-νος).— Καταλαβαίνω, αγαπημένη μου, ότι σάς έπλήγωσαν αυτά τ' άγράμματα. Μά αφήστέ με να σάς πω ότι δεν ήταν δυνατόν να ζήσω ως σήμερα μόνο για κείνη πού έπρεπε να

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

(Του "Αλφρέ ντε Μυσσέ)

Χαίρε πιστεύω πως ποτές σ' όλη μου τ' ζωή δέ θ' αντικρύσουνε ξανά τ' άμτια μου έσένα άκουσε κάποια δύναμι κοντά της σέ καλεί αφήνοντας μονάχον μου τόν άμοιρον έμένα.

Δέ θέ να κλάψω τώρα πειά, άλλως τί μ' άφελει κι' ούτε τ' ά χρόνια τ' ά παληά στο νού μου θέ να φέρε, τί μ' άφελει αν φέρνοντας στο νού μου ένα φίλ, τόν έρωτά μου, αλλοίμονο, δεν θέλω να τόν ξέρε.

Φεύγεις για τ' ά ταξίδι σου γιομάτη με χαρά και θά γυρίσης αύριο μ' ακόμα πιο μεγάλη θά κλάψουνε για σένανε πολύ λυπητέρα και σ' ά θ' άφείγης, μίλα μου θέ να γυρίσης πάλι.

Χαίρε, όπου περιήφανη άναζητάς ξανά ένα χαμένο σου όνειρο να τ' άναστήσης πάλι, τ' άστέρι πού στο δρόμο του κανέναν τ' ά κιντά τ' ά μάτια του θαμπώνουνε, σκύφοντας τ' ά κεφάλι.

Κι' όταν μια μέρα μέσα σου θ' άνοήσης την καρδιά για κάποιον πού με μακρυά σ' ά ξένα να χτυπή, τότες και σ' ά θα λογιστής πως πρέπει, τ' ά παληά χρόνια μου — πάντ' ή σκέψι σου σ' αυτόν να τριγυρίσ.

ΣΤΕΡΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

(Του Λεκόν Ντελλ)

Εύλογημένη π'όφτασες την ύστερή μου ώρα! Μαζύ σου ήρθαν τ'ής νειότης μου τ' άγαπημένα χρόνια Σ' άγάπησα! άπάνω μου άς πέση άγρια πόρτα, μου φτάνει μόνο π'όφτασες γεμάτη από συμπόνοια.

Κι' έσεις όπου μου φέρατε ματάκια λατρευμένα τ'ό πρώτο ροδοχάραμα, προτού να σάς άφήσω θέλω στο πλάι μου έδώ να σάς θωρρώ, ώμένα, και με τ' ά λάμψη σας αυτή γλυκά να ξεμυχθώ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ

(Του Πώλ Βερλάν)

Μέσα στο πάρκο τ'ό παληό πού παγωνιά κι' έρμιά τ'ό δένου, Δυό ίσκιου έαφνου φαίνονται ζευγάρι να διαβαίνουν. Τ' ά μάτια τους είνε νεκρά κι' απ' τ' άπαλό τους σμάμα. Τ' ά λόγια θγαίνουν σιγαλά πού μόλις άγροικούντα ακόμα. Μέσα στο πάρκο τ'ό παληό, τ'ό έρημικό κ' ά παγωμένο Δυό ίσκιου άναθυμίζονται κάποιον καιρό ευνυρισμένο.

— Θυμάσαι τ'άχα τ'ά παληά, τ'ά όνειρεμένα εκείνα χρόνια;

— Τώρα πρ'ός τί να με ρωτάς αν τ'ά θυμάμαι αιώνα;

— Τ'άχα ή καρδιά σου χτύπο της ακόμα τ'όνομά μου τότε;

Ζή ή ψυχή μου πάντοτε σ'ά όνειρατά σου; — "Όχι.

— "Ω, τις άξέχαστες στιγμές τ'ής θέας ευνυχίας πού τότε;

Στόμα με στόμα έσμίγαμε, θυμάσαι; — "Αλήθεια πάντ'.

Π'ός ήταν τότε ο ούρανός γαλάζιος κ' ή έλπίδα πόση!

Π'άει κ' ή έλπίδα, ο ούρανός μαύρος την έχει περιζώσει.

"Ετσι σ'ά σ'άχουα τ'ά τρελλά ή δυό σκιές περιπατούν.

Κ' ή νύχτα μόνον άκουγε τ'ά λόγια πού μιλούσαν...

(Μετάφρ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΞΗ)

παντρετώ μια μέρα. Σας όρκίζομαι όμως ότι θάχω για σάς πού είσατε ή εκλεκτή μου, τ'ά χάδια μου τ'ά πιο τρυφερά ή όλη την άφροσύιά μου. Γιατί λοιπόν να θυμώσετε; ΕΚΕΙΝΗ.— Γιατί ή καρδιά σας μπορεί να είν' ένα σπασμένο λουλούδι, αλλά τ'άχουν άγγίζει τόσα χέρια. Είνε σαν τ'ό πόρ μάρμαρο τού τάφου της "Ιερουσαλήμ, πού όλα τ'ά χέρια τών πιστών τ' άγγίζουν.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πότε τ'ά μάθατε δ' αυτό;

ΕΚΕΙΝΗ.— Σήμερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, μά για μένα ο γάμος μου άνοίγει ένα

καινούργιο όρίζοντα, ένα λαμπρό μέλλον...

ΕΚΕΙΝΗ (Μ' ένα δάκρυ σ'ά μάτια).— Κι' έγώ παντρε-

θηκα σέ σας ένα πολύ όμορφο παρελθόν.

MICHEL PROVINS

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

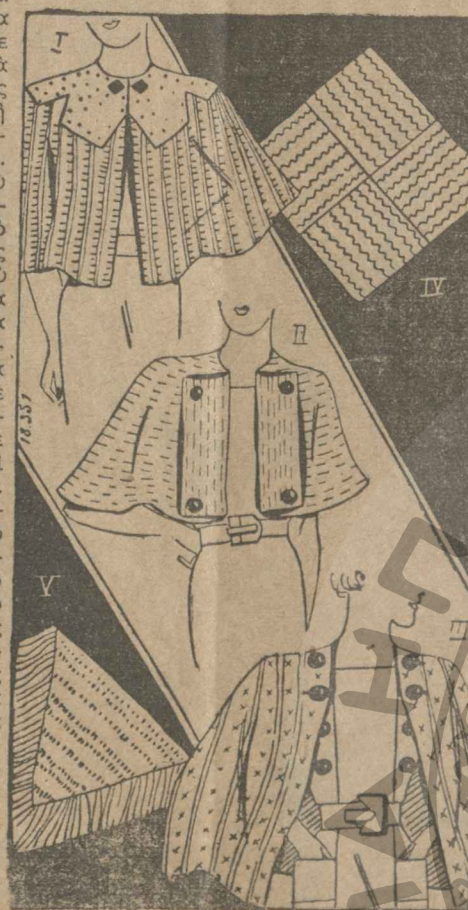
Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

"Άλλοτε ή θελόνες και τ'ό θελονάκι τού πλεξίματος, τ'ό καλοκαίρι φυλάγονταν μες στο συρτάρι και δεν έδιναν παρά μόνον με τις πρώτες φθινοπωρινές ψυχρές. Τ'ά «πλε-κτα» δεν φοριόνταν παρά μόνον τόν χειμώνα, και πάλι σέ άρισμένα είδη: μπλούζες, πολυδόερ, ζακεττάκια για τ'ό σπιτι και πλεόν ού.

Τώρα όμως οί καιροί άλλαξαν. Τ'ά πλεκτά κατέκτησαν όχι μόνον όλα τ'ά είδη τ'ής γυναικείας γκαρνταρόμπας, άλ-

ΟΤΑΝ ΚΑΝΗ ΨΥΧΡΑ

λά ακόμη και την καλοκαιρινή γκαρνταρόμπας. "Η αλήθεια είνε πως και ή άμης τους έχει τελείως αλλάξει. "Αντί για τ'ά άγρια μαλλιά και τ'ά χοντρά νήματα πού είχαμε άλλοτε, σήμερα έρσκουμε σ'ό έμποριο μαλλιά λεπτά και άπαλά σαν μετάξι και κλωστές καλοκαιρινές τού πλεξίματος, λινές, βαμβοκερές ή μεταξωτές, πού ή θέα τους μόνον σου ά-νοίγει την όρεξη να τις χρησιμοποιήσης. "Άλλωστε κ' ή θελονιές είνε τέτοιες πού δίνουν σ'ά πλεκτά την όμη ενός πολυτε-λους ύφάσματος και επιτρέπουν τις πιο πρωτότυπες διακοσμήσεις με τις θελόνες ή τ'ό θελονάκι. Βλέπουμε φορέματα πού σχηματίζουν σούρες σ'όους όμους για να έρχεται μπουφάν τ'ό στήθος και τ'ά μανίκια. Βλέπουμε μπλούζες γαρνιρι-σμένες με πλεκτά ζαμπό, τόσο λεπτά και ιτελικάτα, πού λές πως δεν τάπιασε χέρι. Βλέπουμε ταγιέρ με πούα, με ά-στράκια ή με άλλα μοτίφ πλεγμένα με χρωματιστό μαλλί μέσα από τ'ό μαλλί πού έχει πλεχθή τ'ό σώμα τού φορέματος. Βλέπουμε ακόμη και θραυνα φορέμα-τα πλεγμένα με τ'ό χέρι, από λαοή ή από λεπτό μετάξι. "Άλλα πλέκονται με θελο-νιά άζουρε και φοριούνται έπάνω από ένα φόν-ντε-ζυπ άπο ταφτά σέ αντίθετο χρώμα, άλλα πλέκονται με πολύ λεπτές θελόνες σέ πολύ άπλη θελονιά και χύ-νουν έπάνω σ'ό σώμα δείχνοντας τις γραμμές του, με μόνη γαρνιτούρα μια χρωματιστή ζώνη και μια μπουτονιέρα από χρωματιστά λουλούδια.

Περισσότερο όμως ή μόδα τών πλε-κτών έχει διαδοθή σ'ά πρωινά και σ'ά σπορ φορέματα. "Εκεί χρησιμοποιούνται κάθε είδους κλωστές. Βαμβοκεμέταξη, λινά, κοτόν-περλέ, κουκουλάρικη, μπου-κλέ. Τ'ά πλεκτά ταγιέρ, ή τ'ά φορέματα πού αποτελούνται από θέατα και φού-στα, γίνονται σέ χρώματα όχι χτυπητά, δηλαδή νατουρέ, μπέζ, μπλέ άνοικτό, γκρι, λευκό. Συχνά ή φούστα γίνεται από δύο χρώμα με τ'ή ζακέττα, αλλά σέ άλλο πλέξιμο και συχνά σέ άλλη κλω-στή. Πάντοτε ή φούστα πρέπει να είνε πιο άπλά και πιο έλαφρά πλεγμένη από τ'ή ζακέττα για να χύνη και καλύτερα.

"Όσο για τις μπλούζες, αυτές ή γίνου-ναι πολύ φίνες, σαν νταντέλλα, κ' είνε γαρνιρισμένες με βολάν, ζαμπό, γακα-φράντζα.

δάκια, έσάρπες και κάθε είδους πλεκτές γαρνιτούρες, ή γίνονται σέ φόρμα κλασική, έφαρμοστές σ'ό σώμα, με κουμ-πιά ή με νωμίτη και χωρίς άλλη γαρνιτούρα από τις ρίγες ή τ'ά μοτίφ πού θ'ά κάνη ή χρησιμοποιούμενη θελονιά. "Η μπλούζες αυτές γίνονται σέ χρώματα χτυπητά και φοριού-νται με λευκές φούστες. "Επίσης γίνονται και λευκές με μο-τίφ ή με γαρνιτούρες χρωματιστές.

Πολύ συνηθίζονται επίσης και ή άπογευματινές ζακεττού-λες ή κάπ ή τ'ά παλτουδάκια τ'ά πλεγμένα με τ'ό χέρι. "Η

χάρης τού πλεκτού διακρίνεται ιδίως σ'ίς κάπ πού πέφτουν έτοι ώραία σ'όους όμους και σχηματίζουν τόσο μαλακά ντραπέ. Μερικές δένουν ή κουμπώνουν έμπρός, άλλες έχουν κουμπότρυπες και στερεώνονται έπάνω σ'ό φορέμα.

"Άλλά και τ'ά ζακεττάκια είνε πρα-κτικώτερα και χαριτωμένα. Αυτά, κατά προτίμησιν, γίνονται μάλλινα ή μαλλο-μέταξα σέ χρώματα λευκό, μπλέ μαρίν ή κόκκινο, με μανίκια μακρυά ή κοντά ή και χωρίς μανίκια. "Άλλα ζακεττάκια γίνονται όλδίσια χωρίς κουμπιά ή ρε-θέρ, σαν μπολερό και άλλα γίνονται σέ φόρμα κλασικής ζακέττας. "Όλα όμως είνε χαριτωμένα και κομψά και πρα-κτικά για τ'ά καλοκαιριάτικα θράυα.

"Εκεί όμως πού θριαμβεύει ή μόδα τών πλεκτών είνε σ'ά μαγιό τού μπά-νιου. Δεν υπάρχει κομψή κυρία πού να μην έχη τ'ό μαγιό της πλεγμένο με τ'ό χέρι. Φυσικά χρειάζεται πρώτης ποιότη-τος μαλλί και κάποια τέχνη σ'ό πλε-ξιμο, ώστε να μην ξεχειλώση ή να μη στενεύη τ'ό τρικό μόλις μπή σ'ή θάλα-σα. Είνε όμως μια δουλειά άπλουστά-τη, όταν έχη κανείς τ'ό σχετικό πατ'όν και πολύ εύκολη, επίσης, δέ και πολύ συμφερτική, γιατί ένα καλό μαγιό, άνα-ρασμένο έτοιμο κοστίζει 250-300 δραχ-μές, ένα πλεγμένο με τ'ό χέρι δεν θ'ά κοστίζει πάνω από 150.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

"Η διατήρησις των ψαριών "Αν αγοράσετε ένα ψάρι τ'ό όποιο δεν θέλετε να χρησιμοποιήσετε την ίδια μέρα, μπορείτε και χωρίς π'άγο να τ'ό διατηρήσετε κατά τον έξης τρόπο: "Α-φού τ'ό καθαρίσετε καλά, τ'ό βάψετε με-σα σ' ένα τσουκάλι με κολλιστό νερό αλατισμένο. Τ'ό αφήνετε να πάση δυό-τρείς ώρες και βγάψετε τ'ό τσουκάλι από τ'ή φωτιά. Τ'ό βάψετε σ' ένα δροσε-ρό μέρος, γιατί, όταν κρυώση τ'ό ψάρι θ'ά πέση στον πάτο της κατασ-ρόλας και τ'ό άλας θ'ά σχηματίση ένα λεπτό στρώμα από πάνω του. "Αν μά-λιστα θέλετε να διατηρήσετε τ'ό ψάρι περισσότερο, την έπομένη τ'ό ενασάδε-τε σ'ή φωτιά, προσθέτοντας λίγο άλάτι κι' ένα σαφνόφυλλο.

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ σαγηνευτική πρωταγωνίστρια τοῦ κινηματογράφου Ροῦμπυ Κήλερ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ θεντέττα Ὑλιθια ντέ Χάβιλλαντ, ἡ ἐστάρ μέ τήν ἀγγελική ὠμορφιά, ὅπως τήν ἀποκαλοῦν στο Χόλλυγουντ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Τὸ ἴδιον τῶν ἀδελφῶν

Πῶς διατηρεῖται ἡ ἐμορφὴ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Γεῦμα καὶ ἐσπερὶς τὸ θρόνον τοῦ περασμένου Σαββάτου στὸ μέγαρον τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Δ. Μαξίμου πρὸς τιμὴν τοῦ Γερμανοῦ ὑπουργοῦ Δρος Σάχτ.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἡ κ. Μαντζαβίνου, ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομίας καὶ ἡ κ. Δεκάζου μετ' αὐτὴν ἑμπριμὲ μπλέ, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Δούσανη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσουδεροῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βρυάκου καὶ ἡ δνὶς Βρυάκου μετ' αὐτὴν τουαλέταν μπέζ, ὁ κ. Δροσόπουλος, ἡ κ. Σ. Ἀθέρωφ, ὁ κ. Βαρβαρέσσος, ἡ κ. Ι. Μπούμπουλη, ἡ κ. Μικρούλακη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσιμπούκη, ἡ κ. Ν. Σαριπόλου, ἡ κ. Μανούση μετ' αὐτὴν ἡ δνὶς Μανούση, ὁ κ. Οἰκονομολογὸς καὶ ἄλλοι.

Ἐσυνεχίσθησαν τὴν περασμένη Κυριακὴ οἱ ἱππευτικοὶ ἀγῶνες στὸ ἐν Χολαργῷ γήπεδον τοῦ Ὀμίλου ἐν μέσω συρροῆς ἐκλεκτοῦ καὶ κομποῦ κόσμου.

— Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἐτίμησαν τοὺς ἀγῶνας διὰ τῆς παρουσίας των.

— Διεκρίνανεν τὸν ὑπουργὸν καὶ τὴν κ. Δεκάζου, τὸν ὑφυπουργὸν κ. Βαλαωρίτην, τὴν κ. Μαξίμου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Ράλλη, τὸν ναύαρχον καὶ τὴν κ. Παπαρρηγοπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ι. Θεοτόκη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σ. Εὐγενίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Μάτσα, τὴν κ. Ν. Ἀπέργη, τὴν κ. Μαζαράκη, τὴν κ. Α. Ἀργυροπούλου, τὴν κ. Π. Σταθάτου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ν. Βλαγγαλή, τὴν κ. καὶ τὴν διδά Α. Μελά, τὴν κ. Ι. Ρωμάνου, τὴν κ. Καλογεροπούλου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀρνῶ, τὴν κ. Ἰατρίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κ. Μάτσα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κογεθίνα, τὴν κ. Μπαλῆ, τὰς δίδας Εὐγενίδη, Ἀνδριτάκη, Μαζαράκη, Ἀθηνογένη, Μπαλτατζῆ, Βάσου καὶ πολλοὺς ἄλλους.

— Διεκρίθησαν ἐπίσης αἱ δίδες Μπότση, Ζαρίφη, Ξύδη, Κουμαντάρου, Σταθάτου, Σκαρμαγκᾶ, Γεωργαντᾶ, Ξυφύγλου καὶ οἱ κ. κ. Βακκάς, Σταθάτος, Ὑψηλάντης, Βαλαωρίτης καὶ Γ. Θεοτόκης, δεινὸς νεαρότατος ἱππεύς.

— Μετὰ ἔλαβον μέρος εἰς διάφορα ἀγωνίσματα ὑπερπήδησας ἐμποδίων αἱ κυρίαι Ζαρίφη, Βακκά, Ραζέλου, Μελά, Θεοτόκη, αἱ δίδες Ἀνδριτάκη, Κετσέα, Παπαρρηγοπούλου, Καυταντζόγλου καὶ οἱ κ. κ. Μπαλτατζῆς, Ὑψηλάντης, Σταθάτος καὶ Βακκάς.

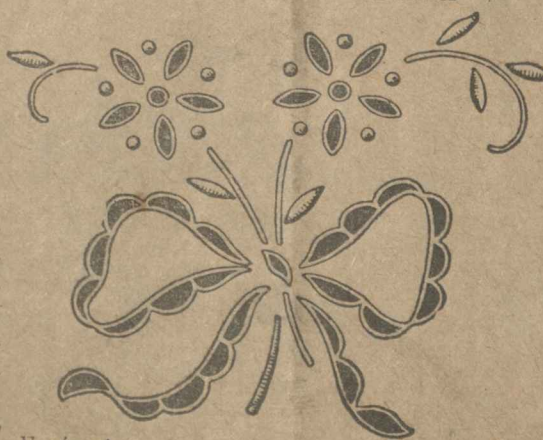
— Τέλος ἔγινε ἰδιαίτερον ἀγώνισμα ὑπερπήδησας διαφύρων ἐμποδίων ὑπὸ ἀξιωματικῶν.

— Τὴν λήξιν τῶν ἀγώνων ἐσημείωσεν ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως.

— Ἐβραβεύθησαν τὰ ἑλληνικὰ ἄλογα τῆς Κας Ζαρίφη πρῶτον, τῆς Κας Ι. Θεοτόκη δευτέρον καὶ τῆς Κας Βακκά τρίτον.

— Καὶ διὰ τοὺς ἀγῶνας μετ' ἐμποδίων, ἔλαβον κύπελλα ἡ Κα Βακκά, ὁ κ. Μπαλτατζῆς, ἡ Κα Ραζέλου καὶ ἡ δνὶς Ἀνδριτάκη.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

ΠΕΝΘΗ

Τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπεβίωσεν εἰς τὸ Κατσιμίδι πλήρης ἡμερῶν καὶ ἀφοῦ εὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα του ἀριστα ἀποκατεστημένα ὁ Θ. Θεοφίλου, πατὴρ τοῦ παγκοσμίως γνωστοῦ πρωταθλητοῦ τῆς πάλης Τζιμ Λόντου.

Εἰς τὸν συμπαθέστατον πρωταθλητὴν ἐκφράζει τὸ «Μπουκέτο» τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά του.

Γυνὴν σὲ λευκὸ ἀγγλικὸ κέντημα. Καταλληλὴ γιὰ νὰ γαονίστε μαντηλάκια, ἀσπρόρουχα, παιδικὰ φορεματάκια, μαξιλαροθήκες κ.τ.λ.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ε. Π. Σ., Ἀθήνας. — Ἄν περιποιηθῇτε συστηματικὰ τὰ πόδια σας εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς διατηρηθοῦν οἱ κάλοι. Προτίστω θὰ σᾶς συνιστοῦσα, ἐφ' ὅσον ἔχετε τόσοσιν πολλοὺς καὶ ὑποφέρετε τόσο πολὺ, νὰ θυσιάσετε μερικὰ χρήματα καὶ νὰ πάτε σ' ἓνα καλὸ κατάστημα, π. χ. στοῦ Möller ἢ τοῦ Kammer γιὰ νὰ σᾶς περιποιηθοῦν τὰ πόδια σας. Κατὰ κανόνες κάθε μέρα ποδολούτρο καὶ φροντίζετε νὰ θγάτε δλα τὰ πετσάκια. Παπούτσια φοράτε εὐρύχωρα, ἀλλ' ὅχι καὶ πολὺ πλατεῖα, γιὰτὶ καὶ αὐτὰ δημιουργοῦν κάλους.

Ἀπελπισμένην Ἀθηναίαν. — Καὶ γιὰ τὰ σπυριά ἔχω γράψει ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ τὰ δικά σας ὅπως μοῦ τὰ περιγράφετε, φαντάζομαι ὅτι δὲν εἶνε ἀκμαί, ἀλλὰ ἄλλου εἶδους καὶ ἴσως νὰ ὀφείλωνται σὲ παθολογικοὺς λόγους. Σᾶς συνιστῶ νὰ συμβουλευθῇτε ἓνα καλὸ δερματολόγο καὶ νὰ κάνετε διαίτα γιὰ ὀρισμένον διάστημα. Πίνετε πότε-πότε ἓνα ἐλαφρὸ καθαρτικὸ, πρῶτε ἀφθονα φρούτα, χόρτα, γαλακτερά, καταργήστε ἐντελῶς τ' ἀλμυρά, τὰ σάλτσες καὶ τὰ μπαχαρικά. Ἡ ἀκτίνες φαίνεται ὅτι ἀφελοῦν πραγματικὰ, ἀλλὰ δοκιμάστε πρῶτα νὰ ἐκθέσετε τὸ πρόσωπό σας στὸν ἥλιο ἐπὶ 5-10 λεπτά κάθε μέρα. Βάμναιστε, ἀλλὰ ὑπάρχει μεγάλη πιθανότης νὰ σᾶς φύγουν τὰ σπυριά. Φροντίσετε νὰ εἶνε τακτικὰ ὅλες σας ἡ καθημερινὴ καὶ περιοδικὴν σωματικὴν λειτουργίαν.

Πόπη ν. Κωνσταντινούπολιν. — Δώστε νὰ σᾶς ἐτοιμώσουν τὴν ἐξῆς κρέμα γιὰ τὸ πρόσωπό σας:

Pommade de concombres	50 gr.
Axonge benjoinée	25 gr.
Lanoline anhydre	25 gr.
Eau de roses	10 gr.

Περιποιήσθε τὸ πρόσωπό σας ὡς ἑξῆς: Ἀφοῦ τὸ σπιννίσετε καλὰ, τὸ ἀλείψετε μετ' τὴν κρέμα καὶ τὸν κάνετε ἓνα ἐλαφρὸ μασάζ. Κατόπιν θάζετε μέσα σ' ἓνα πανάκι ἓνα κομματάκι πάγο καὶ τὸ περνάτε ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας διὰ τρεῖς φορές. Μετὰ θρέχετε μιὰ πετσέτα σὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ καὶ τὴν θάζετε ἐπάνω στὸ πρόσωπό σας σὰν κομπρέσα. Κατόπιν ζεπλένεσθε πάλι μετ' ἀφθονο κρύο νερὸ καὶ ἀφοῦ σφουγγισθῇτε, πούδραρεσθε. Ἄν ἡ πούδρα κρατῇ, τότε δὲν χρειάζεσθε νὰ θάλετε τίποτε ἄλλο, ἀν ὅμως τὸ πρόσωπό σας εἶνε ἐντελῶς στεγνὸ, τότε κατὰ ἀπὸ τὴν πούδρα θάζετε λίγη κρέμα τὴν ὁποία ἀλείψετε στὸ πρόσωπό σας. Ἐξῆς θρέζει τὰ δάχτυλά σας μετ' νερό.

Μαυροφόραν, Σπέντσε. — Στείλτε μοι τὰ μέτρα σας, δηλαδὴ τὸ ὕψος σας (χωρὶς τακούνια), τὴν περιφέρεια στήθους, μέσης καὶ γυφῶν καὶ τὸ ἀκριβὲς σας βάρος, καὶ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς δώσω θετικὴν ἀπάντησιν. Γιὰ τὴν θλεφαρίδα, ὅπου ἔχει μιὰ συνάχη, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον ἔχετε πάθει θλεφαρίτιδα, δὲν φανταζομαι πὼς μπορεῖτε νὰ τὴν χρησιμοποιήσετε. Πολὺ θὰ σᾶς ἀφελῇτε ἐὰν τὴν ἀλείψετε μετ' ρετινόλαδο.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAY.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ὄρες τοῦ ταξιδιοῦ περνοῦσαν γρήγορα καὶ τόσο περισσότερο εὐχάριστες γιὰ τὰ παιδιά, ὅσο ἡ ἀντίθεσις τοῦ παρόντος πρὸς τὸ παρελθὸν ἦταν μεγαλύτερη. Ποῖος, θάλεποντας τὸ ὥρατο κορίτσι, ποὺ σήμερα τὸ ἐξύραν τέσσερα μεγαλοπρεπῆ ἄλογα, θ' ἀναγνώριζε τὴν μικρούλα ἀλήτισσα μετὰ τὰ τρυπημένα παπούτσια, τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὸ φοβισμένον βλέμμα, ἡ ὁποία ἱκέτευε τοὺς χωροφύλακες νὰ μὴ τὴν βάλουν στὴ φυλακή;... Καὶ ποῖα ἀντίθεσις μεταξὺ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ μαύρου, ὁ ὁποῖος γελοῦσε τώρα δυνατὰ καὶ ἐπαίρνε τὸ μαστίγιό ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πέτρου καὶ χτυποῦσε τὰ ἄλογα γιὰ νὰ τρέξουν γρηγορώτερα καὶ τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ κατακουρασμένου ἐκείνου παιδιοῦ, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ δάσος;

— Μηλιά! φώναξε ἔξαφνα ὁ Γιαννάκης. Γιὰ κὺτταξε ἐκεῖ πέρα!... Δὲν σοὺ φαίνεται πὼς εἶνε ὁ κύριος νοματάρχης μετὰ τὸν χωροφύλακα τὸν Χαράλαμπε;

— Ἀλήθεια, εἶνε ὁ καλὸς νοματάρχης... Τὶ θάλεγε ἀν ἤξερε πὼς εἴμαστε ἐμεῖς στὸ ὥρατο αὐτὸ ἀμάξι;

— Ὅταν ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ ὁ χωροφύλακας πλησίασαν εἰς δέκα βήματα, ὁ Γιαννάκης δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Σηκώθηκε ὀρθος, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τοὺς χαιρετήσας μετὰ τὴν εὐγένειαν, ὥστε ἐκεῖνοι, ἐξαισθημένοι γιὰ τὴν εὐγένειαν τοῦ μικροῦ μαύρου, στάθηκαν καὶ ἀντικειμήθησαν στρατιωτικὰ.

— Ζήτω ὁ κύριος νοματάρχης! φώναξε ὁ Γιαννάκης, ὅταν ἡ ἀμάξι πέρασε μπροστὰ τους, πρὶν προφθάσῃ ὁ Ζοζὸ νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ νὰ τὸν καθήσῃ διὰ τῆς βίας.

Συγχρόνως ὁ Πέτρος χτυποῦσε δυνατὰ τὰ ἄλογα γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, οἱ ὁποῖοι στεκόντουσαν ἀκόμα καταπληκτικοὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου.

Οἱ ταξιδιώτες ἔφτασαν στὸν πρῶτο σταθμὸ καὶ κατέλυσαν στὸ καλὺτερον ξενοδοχεῖο τοῦ μέρους ἐκείνου.

Φαντασθῇτε μετὰ πόση προθυμία ὁ ξενοδόχος καὶ οἱ ἡπρέτες τοὺς ὑποδέχθησαν... Ἀμάξι μετὰ τέσσερα ἄλογα... Ἀσφαλῶς, οἱ ξένοι αὐτοὶ θὰ ἦσαν πρίγκηπες!...

Καὶ ὅταν ὁ κ. Ντουμάν ἐδήλωσε ὅτι θὰ ἔμεινε τὴ νύκτα ἐκεῖ, καθὼς καὶ ὁ φίλος του, ἡ ἀνεψία του — ἡ Μηλιά, δηλαδή — οἱ ὑπέρτεροι τοὺς καὶ τὰ ἄλογά του, τότε ὅλοι οἱ ἀνθρώποι τοῦ ξενοδοχείου ἀρχίσαν νὰ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἔγινε μεγάλη ἀναστάτῳσις σ' ὅλο τὸ οἶκμα καὶ πρὸ πύλων στὴν αὐλὴ, ὅπου βρῆκαν τὸ μπλελὰ τους τὰ δυστυχισμένα κοτόπουλα ποὺ ἔτρεχαν τρομαγμένα νὰ κρυφτοῦν, σὰν νὰ προαισθανόντουσαν ἀπὸ τὸ κυττῆρι ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ ὑπέρτεροι τῆς σοῦβλας ἢ τὴν κατασφάλαν... Ἐπίσης ἔφεραν ἄνω κάτω καὶ τὸ ὄπλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀνέβασαν τὰ καλὺτερα κρασιά.

— Τὶ κρασί σ' ἀρέσει καλύτερα, Μηλιά; ρώτησε τὴν νῆα ὁ κ. Ντουμάν.

— Ἐμένα μοῦ ἀρέσει καλύτερα τὸ μηλόκρασο! εἶπε ὁ Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος ἀπαντοῦσε πάντοτε χωρὶς νὰ τὸν ρωτοῦν.

— Ναί, ἀλλὰ λησμόνησε ὅτι ἐοῦ θὰ φᾶς μετὰ τὸ Ζοζὸ καὶ τὸν Πέτρο, τοῦ εἶπε ὁ κ. Ντουμάν.

— Καὶ ἡ ἀδελφὴ μου θὰ φάῃ μαζί σας; ρώτησε ὁ Γιαννάκης.

— Δὲν ἔχεις πειὰ ἀδελφῇ.

— Καὶ ἡ Μηλιά;

— Τώρα εἶνε κυρία σου καὶ πρόσεξε νὰ τὴν περιποιηθῇς καλὰ στὸ τραπέζι γιὰτὶ θὰ σὲ διώξω, εἶπε ὁ κ. Ντουμάν γελώντας.

Ὁ Γιαννάκης ὅμως ταραχτικὴ τόσο ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ αὐτὴ, ὥστε ἀφθονα δάκρυα ἀρχίσαν νὰ κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ σχημάτισαν δυὸ ἀσπρὲς γραμμὰς στὰ μαῦρα μάγουλά του.

— Καλέ, αὐτὸς ἐξέβαφε! φώναξε κεφάτος ὁ κ. Ντουμάν. Πάρ' τον γρήγορα, Ζοζὸ καὶ διώρωσέ τον! Δὲν συμφέρει νὰ μάθῃ κανεὶς ὅτι ὁ μαῦρος εἶνε ἀσπρος...

Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος, στὴν κουζίνα, ὁ Γιαννάκης, τὸν ὁποῖο ἔβαψαν πάλι, κάθησε ἀνάμεσα στοὺς δυὸ τοὺς φίλους, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Ζοζὸ. Στὸ τέλος ὅμως ἓνας μικρὸς ὑπέρτερος τοῦ σταυλοῦ, ποὺ εἶχε ρθῇ στὸ κέφι ἀπὸ τὸ κρασί ποὺ εἶχε τρέξει ἀφθονο, χάρις στὴ γενναιοδωρία τοῦ κ. Ντουμάν, πλησίασε τὸ Ζοζὸ καὶ τοῦ ἔτριψε μετὰ τὸ χερί του πολὺ δυνατὰ τὸ μάγουλο.

— Σὲ ξέρω, κατεργάρη! τοῦ εἶπε, Ἄμ' δὲν εἶσαι καὶ σὺ πιδ μαῦρος ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀπὸ δῶ ποὺ ἔκλαιγε προητέρως καὶ ἐξέβαφε δλοένα.

Ὁ Ζοζὸς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μανιασμένος ἐτοιμαζόταν νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ὑπέρτερου, ὅταν ἔφτασε ὁ ξενοδόχος καὶ ἔβγαλε ἔξω τὸν ἀδιάκριτο σταυλίτη καὶ ἔτσι τὰ πράγματα ἔμειναν στὴ θέσι τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Γιαννάκης φρόντισε νὰ μὴν κλάψῃ καὶ ὅλο καὶ δυνάμωσε τόσο πολὺ τὸ στρώμα τῆς βαφῆς ὥστε τὸ πρόσωπό του ἔγινε πολὺ πιδ σκοῦρο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Ζοζὸ, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ μικρὸς περφηανεύονταν πολὺ.

Τὸ ταξίδι πλησίαζε πρὸς τὸ τέλος του. Τὸ βράδυ θὰ ἔφταναν πειὰ στὸ Πλωμανάκ, καθὼς τοὺς ἐβεβαίωσε ὁ κ. Γκαζὶ ποὺ ἔφερε καλὰ τὸν τόπο. Γι' αὐτὸ ἡ συγκίνησις τῶν παιδιῶν μεγάλωσε. Ἡ Μηλιά ὅλο καὶ κὺτταζε γύρω της. Ἀλλὰ ὁ κ. Γκαζὶ σκέφτηκε ὅτι δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ πάνε στὸ χωριό, ὅπου τὰ παιδιά διέτρεχαν τὸν κίνδυνον ν' ἀναγνωριστοῦν. Γι' αὐτὸ συμβούλεψε νὰ καταλύσουν ἐκεῖ κοντὰ σ' ἓν ἄλλο μεγαλύτερον χωριό, ὅπου ὅτιρηκε ἓνα καλὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἀπὸ κεῖ νὰ πάνε τὴ νύκτα πεζῇ στὸ Μεγάλο Βράχο, ὁ ὁποῖος μόλις μιὰ λεύγα ἀπέχει.

— Ναί, ναί, εἰμαι τῆς γνώμης σου, εἶπε καὶ ὁ κ. Ντουμάν. Δείξε στὸν Πέτρο τὸ δρόμο γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὸ χωριὸ αὐτό.

— Δὲν θὰ μᾶς ἀφήσετε πρῶτα νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ σπίτι μας, ὅταν θὰ περάσουμε ἀπὸ κεῖ; ρώτησε Ζωηρά ἡ Μηλιά.

— Ποῦ εἶνε τὸ σπίτι σας; ρώτησε ὁ κ. Ντουμάν.

— Ἐκεῖ πέρα, κύριε... Ἐκεῖνον τὸ μικρὸ σπιτάκι ἀριστερὰ σας... Φαίνεται ἀκατοίκητο... Μὰ πὼς; Δὲν μᾶς τὸ πούλησαν ἀκόμα;

— Ἡ ἐπιθυμία σου εἶνε δικαιολογημένη, Μηλιά! εἶπε ὁ κ. Ντουμάν. Θὰ σὲ συνοδεύσω...

— Ἄμ' ἐγώ; ρώτησε ὁ Γιαννάκης. Δὲν θάρθω καὶ ἐγὼ στὸ σπίτι μας;

— Ἐννοεῖται... Θάρθῃς καὶ σὺ μαζί μας! ἀπάντησε ἡ Μηλιά.

— Τὶ χαρὰ μου! Καθὼς μάλιστα θὰ εἶνε ὁρμητὰ τὰ κεράσια, θὰ κόψουμε ἀπὸ τὰ περιβόλια μας ἓνα σῶρό!...

— Ἐγὼ συλλογίζομαι τώρα ἄλλα πράγματα, Γιαννάκη μου, εἶπε ἡ Μηλιά δυσχερῆς τὴν πρῶτην ὥρην. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφὸν τῆς νὰ μὴν συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου εἶχαν πεθάνει οἱ γονεῖς τους.

— Ἀς φᾶς τὰ κεράσια καὶ ἔσπερα ἔχω καιρὸ νὰ μελαγχολήσω! εἶπε ὁ Γιαννάκης γεμάτος χαρὰ.

— Σῶπα, Γιαννάκη! Ὅποιος σ' ἀχάσει θὰ νομίσῃ πὼς δὲν ἔχει καρδιά...

— Μηλιά! θὰ τὸν κλάψῃ νὰ κλάψῃ πάλι καὶ θὰ μοῦ ἐξέβαψ! εἶπεν ὁ Ζοζὸς μ' ἓνα ὄρος τόσο κομικὸ, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ Μηλιά δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Καὶ ὅπως τὸ σῶμα ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς, ὅταν κατέθηκε ἀπὸ τὸ αἶμα, εἰ καὶ κρατώντας τὸ χερί τοῦ εὐεργέτου τῆς, προχώρησε πρὸς τὸ σπιτάκι τῶν γονέων τῆς!

Ἡ κλειδωνιά τῆς πόρτας ἦταν τόσο ἀδύνατη ὥστε, μετὰ μιὰ σπρωξιά, ὁ Ζοζὸς τὴν ἀνοίξε. Σκόνῃ ἀφθονῇ σκέπαζε τὰ λίγα ἐπιπλὰ ποὺ ἐρισκόντουσαν ἀκόμα ἐκεῖ...

(*Ακολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥ

ΚΑΤΩ από τὰ δέντρα, τὸ νεαρό ζευγάρι προχωροῦσε μὲ μικρὰ βήματα. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀπαλὴ νύχτα τοὺς ἐτύλιγε. Τ' ἀρώματα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν πλημμύριζαν τὴν ἀτμόσφαιρα. Κ' οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συνωμιλοῦσαν. Κάθε τόσο ἡ δεσποινὴς Ὑθὼννη ντὲ Βιολάκ γύριζε τὸ κεφάλι τῆς ἀνήσυχη, γιατί φοβοῦταν μήπως τοὺς δῇ, μήπως τοὺς ἀκούσῃ κανεὶς.

Εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὴ σάλλα τοῦ καζίνο γιὰ πέντε λεπτά, μοναχὰ γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν ἀνακουφιστικὴ δροσιά αὐτῆς τῆς νύχτας τοῦ Αὐγούστου. Καὶ νὰ ποῦ ὁ περίπτωτός τους παρατεινόταν τώρα κ' οὔτε συλλογιζόντουσαν κανὴν νὰ γυρίσουν πίσω. Ἐκείνη πρῶτα ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ποῦ ἔπαιζε ἔτσι γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν ἔρωτα καὶ ποῦ στήριζε τὸ μπράτσο τῆς στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρὸς ποῦ τῆς ἔλεγε τόσο γλυκὰ πράγματα.

Θὰ μπορούσε νὰ περιπατῇ ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὸ ἴδιο ἀργὸ βῆμα χωρὶς νὰ νιώσῃ καμμιὰ κόουρασι. Δὲν ἀντιλαμβάνονταν τὴν ὑγρασία ποῦ περνοῦσε τὸ λεπτεπίλεπτο φόρεμά της καὶ θάλεγε κανεὶς ὅτι μιά μυστικὴ φλόγα τῆς θερμόσινε τὴν καρδιά.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ ἤξερε καλὰ, ὅτι δὲν θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ μιά ἀρνησί, ὅταν, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ βάλς, τῆς πρότεινε αὐτὸν τὸ περίπατο, προσδίδοντας κατόπιν μὲ τὴ γλυκεῖα φωνὴ του:

— Θὰ εἶχα τόσο μυστικὰ νὰ σὰς ἐκμυστηρευθῶ!
— Ἐπειτα, ὅταν βρέθηκαν ἔξω μόνοι, ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ ὡς ἂν ἦταν ἡ ὄνειρεμένη μνηστὴ τοῦ καὶ τὴν γοῆτευσε μὲ τοὺς ἀπατηλοὺς ἐκείνους ὁρκους, τοὺς ὁποίους ὅλες ἡ νέες κοπέλλες πιστεύουν τυφλὰ. Δὲν ἀγαποῦσε — τῆς ἔλεγε — δὲν θ' ἀγαποῦσε, δὲν εἶχε ἀγαπήσῃ ἄλλην ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ καὶ τὴν ἱκέτευε νὰ μὴ τὸν ἀποκρούσῃ, νὰ βάλῃ γιὰ πάντα τὸ μικρὸ τῆς χέρι μέσα στὸ δικό του καὶ νὰ γίνῃ γυναῖκα του.

Αὐτὲς ἡ ἐξομολογήσεις ἀντηχοῦσαν ὡς μουσικὴ στ' αὐτιά τῆς Ὑθὼννης. Εἶχε ἐγκαταλειφθῇ στὴ χαρὰ της, μὰ δὲν τολμοῦσε ἀκόμα ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. «Ὁλ» αὐτὰ τῆς φαινόταν ὡς ὄνειρο, τόσο καινούργια ἦσαν γι' αὐτὴ, τὴ φτωχὴ παρατημένη...

Θὰ παντρευόταν. Θὰ μοίραζε τὴν καρδιά της μ' ἕναν ἄλλο... Θὰ εἶχε ἕναν προστάτη, ἕναν φίλο... Θὰ μάθαινε ἐπὶ τέλους τί εἶνε τὰ χάρδια κ' ἡ τρυφερότητες...

Ἡ μητέρα της, πράγματι, δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῇ ποτὲ γι' αὐτὴ. Ὅταν ἦταν μικρούλα τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει ἐντελῶς στὴς φροντίδες μιᾶς παρμάνας. Κι' ὅταν μεγάλωσε λίγο, γιὰ νὰ μὴ λένε ἡ κακὲς γλώσσες πὼς εἶχε τόσο μεγάλο παιδί, τὴν ξεφορτώθηκε πάλι, κλείνοντάς τιν ὅς ἕνα μοναστήρι. «Ἐτσι, ὡς τὰ δεκάξη τῆς χρόνια, ἡ Ὑθὼννη φοροῦσε ποδιές καὶ χτενιζόταν ὡς κοριτσάκι, πράγματι, πὺ τὴν ἔκριναν νὰ φαίνεται γελοία, ὅπως καταλάβαινε πολὺ καλὰ κ' ἡ ἴδια ἀπὸ τὰ χαμόγελα τῶν ἄλλων.

Ὅταν ἐβγήκε τέλος ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ἡ νέα κόρη ἦταν ἀσχημὴ κ' ἀσθενική. Ἡ μητέρα της τὴν παρουσίασε τότε στὸν κόσμο, μὰ ὑπέφερε

στὴν ματαιοδοξία τῆς ὡς κοκεττας, γιατί τὴν ἔβλεπαν νὰ ἔχῃ μιά τόσο μεγάλη κόρη.

Καὶ γιὰ νὰ παντρεῖ τὸ ταχύτερο τὴν Ὑθὼννη καὶ νὰ ναστήσῃ τὴν ἀπόλυτὴ ἐλευθερία της, μεγάλωνε ὁλοένα τὴν προίκα της κ' ἔτρεχε στὴς λουτροπόλεις καὶ στὰ καζίνα, χερμῶνα καλοκαίρι, συγκεντρώνοντας γύρω της τοὺς γαμβροὺς, τοὺς ὁποίους τραβοῦσαν τὰ ἐκατομμύρια τῆς προίκας, μολονότι τοὺς τρόμαζαν οἱ ἀδύνατοι ὅμοι καὶ ἡ καλλιάρικη δὴμι τῆς νύφης.

Ἡ Ὑθὼννη, ἀποκαρδιωμένη, συλλογιζόταν συχνὰ νὰ γυρῇ μοναχὴ καὶ νὰ θάψῃ τὰ νεῖδα της σ' ἕνα μοναστήρι. Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὴν συγκρατοῦσε πάντα μιά ἐπιδα μυστικὴ κ' ἐπιμονή.

Ἡ Ὑθὼννη δὲν ἤξερε σχεδὸν καθόλου τὸν κ. Νταμπαζάκ. Τὸν συναντοῦσε μόνο κάθε βράδυ στὰ θέατρα. Ἐνῶστερα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ καζίνο, ὅπου χόρευαν, τὸν εἶχαν συστήσει συγχρόνως σ' αὐτὴ καὶ τὴν μητέρα της κ' ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ τῆς συνώδευε παντοῦ, ὀργάνωνε τῆς ἐκδρομὲς τους καὶ τὰ πικ-νίκ τους στὴν ἐξοχὴ κ' ἐτοίμα, συχνά-συχά, εἶχε ἀρέσει τὴν Ὑθὼννη, ποῦ ἀγνοοῦσε ἐντελῶς τοὺς ἀνδρες.

Κ' ἡ φτωχὴ μικρούλα μεταμορφωνόταν τώρα ἐντελῶς ὅσο ἐννοῦσε τὸ χέρι του νάκουμπᾷ στὸ δικό της. Θὰ νύμιζε κανεὶς πὼς ἡ γλύκα τῆς νύχτας καθρεφτιζόταν στὰ μάτια της καὶ τὴν πλημμύριζε ὁλόκληρη. Ὁ ἔρωσ ποῦ εἶχε ἐκπνήσει ἑξαφικὰ μέσα της, λιγότερευε τὴν ἀσχημία της καὶ τὴν ἔκανε νὰ φαίνεται σχεδὸν ὡραία.

Μέσα στὴν ταραχὴ τῆς, ἡ νέα κόρη δὲν πρόσχε ποσο ἦσαν κοινὲς κ' ἐτοιμασμένες ἀπὸ πρὶν ἡ φράσεις ποῦ τῆς ψιθύριζε ὁ κ. Νταμπαζάκ καὶ πόση ὑποκρισία κρυβόταν πίσω ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ του.

Καὶ, καθὼς ξαναγύριζαν πρὸς τὸ καζίνο, ἡ Ὑθὼννη μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῇ πρὶν φωνάξῃ μὲ μιά ὀνὴν ὀρμή:
— «ὦ! πέστε μου μιά φωνὴ ἀκόμα ὅτι μ' ἀγαπᾶτε, ὅτι δὲν θ' ἀγαπήσετε ποτὲ ἄλλην ἐκτὸς ἀπὸ μένα!

Ἡ κ. ντὲ Βιολαίν, ἡ μητέρα τῆς Ὑθὼννης, εὐλόγησε μυστικὰ τὸν κ. Νταμπαζάκ, ὅταν ἐκεῖνος πῆγε νὰ τῆς ἐπὶ τὴν τῆς κόρης της καὶ ὥρισε γρήγορα τὸ γάμο ὡς ἂν ὑπόθεσι χωρὶς σπασμὰς.

Ἡ Ὑθὼννη μετροῦσε τίς μέρες καὶ τίς ὥρες ποῦ τὴν χωρίζαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ θ' ἀνῆκε ὁλόκληρωτικὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον λάτρευε.

Ἐπὶ τέλους παντρεύτηκαν.

Ἡ πρῶτες ἐξομολογήσεις μετὰ τὸ γάμο ἦσαν θαυμάσιες.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ δὲν ἐγκατέλειπε οὔτε στιγμὴ τὴν γυναῖκα του. Κανόνισαν μαζὺ τὴ ζωὴ τους κ' ἡ βλάστηση ὅποια κατοικοῦσαν ἐμοιάζε μὲ τὸν μεγάλο καὶ σκιερὸ τῆς κήπου, ποῦ ἦταν γεμάτος ἀγάμματα καὶ φλόγαρα πουλιά, μὲ τίς ἀνθοφόρες αἰθούσες της, μὲ τὴν ἐρωτικὴ φωνὴ, ὅπου ἀντηχοῦσαν διαρκῶς φιλήματα.

Ἐπειτα, μὲ τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅταν ἡ κίτρινη τῆς λουτροπόλεως νέκρωσε, ὁ κ. Νταμπαζάκ ἔφυγε γιὰ

τὸ Παρίσι μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἤθελε νὰ μελετήσῃ ἀπὸ κοντὰ κάποια σπουδαία οἰκονομικὴ ὑπόθεσι ποῦ θὰ τριπλασίαζε τὰ εἰσοδήματά τους.

Εἶπε πὼς θὰ ἔμενε ἐκεῖ μόνο ἕνα μῆνα. Ὡστόσο ξαναγύρισε τὴν ἀνοιξί, κουρασμένος ἀπ' τίς κατασχρήσεις, μὲ τίς τρέψεις τοῦ ἀδελφάνου, ἔχοντας ξεκοκκαλίσει τὴ μισὴ ἀπ' τὴν προίκα τῆς Ὑθὼννης.

Ἐκείνη ὥστόσο παρηγορήθηκε γρήγορα γι' αὐτὸ, γιατί μὲ τὴν χαρὰ, ἀπόκτησε, ὑστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ ἕνα παιδί. Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν καχεκτικὸ κ' ἀδύνατο ὡς τὴν μητέρα του, μὰ εἶχε σγουρὰ μαλλιά καὶ τόσο μεταξένια, μὰ πὰ τόσο ἀγαθὰ, ἕνα τόσο χαριτωμένο μικρὸ στοματάκι, ὥστε δὲν μπορούσε παρὰ νὰ τὸ λατρεύῃ κανεὶς.

Ἡ Ὑθὼννη ἀφωσιώθηκε στὸ ἔξῃς στὸ παιδί της. Θέλησε νὰ τὸ θηλάσῃ μόνη της, μὰ τὸ γάλα της ἦταν τόσο κίτρινο, τόσο ἀσχημο, ὥστε ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ νὰ πᾶρῃ παραμάν.

Δὲν τὸ ἄφηνε οὔτε στιγμὴ. Ἡ νύχτα, σηκώνονταν σὲ κάθε στιγμὴ γιὰ νὰ πᾶ ἡνὰ τὸ κυττάξῃ ποῦ κοιμόταν, νὰ τὸ ἀκουσῇ ποῦ ἀνέπνεε, νὰ τὸ πᾶρῃ στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὸ ναουρήσῃ.

Κι' ἐννοῶσε τρομερὲς ἀγωνίες, ὅταν ἐκεῖνο ἔβηχε, ὅταν ὑπέφερε.

Τὸ διαφισητοῦσε μὲ τὸ θάνατο. Ἡ φωνὴ τῆς τοῦ ἐπαδίδαν μιά ὄγεια ψεύτικη, καὶ τὸ παιδί ποῦ ἦταν καταδικασμένο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ πὺ ποῦ γεννήθηκε, μεγάλωνε χάρις στὰ θαύματα τῆς μητρικῆς στοργῆς.

Ἀναγνώριζε μόνο τὴ μητέρα του κ' ἡ πρῶτες συλλαβὲς ποῦ τραυλίσαι ἦσαν: «Μαμὰ, μαμὰ!»

Αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ Ὑθὼννη ἔκλαψε, τόσο εὐτυχισμένη ἦταν. Εἶχε ξεχάσει τὸ σύζυγό της, τὰ θαύματα μαρτύρια ποῦ τὴν εἶχε κάνει νὰ ὑποφέρει στὴν ἀρχὴ, μὰ ὅλα τὰ ὄνειρά της διαλύθηκαν ἕνα-ἕνα, ὅταν τὸν εἶδε ὅπως ἦταν στὴν πραγματικότητά: ματαιοδόξος, ψεύτης καὶ ἀπιστος.

Ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ τῆς τῆς ἔφτανε. Χαίρονταν ποῦ τὸ ἀνέτρεφε, ποῦ τὸ κρατοῦσε ἀδιάκοπα κοντὰ της, ποῦ τὸ μάθαινε νὰ γίνῃ καλὸς, τίμιος, εὐκρινής.

Δὲν ὑπῆρχαν σ' ὅλο τὸ σπὶτι παρὰ πορτραῖτα τοῦ μικροῦ — πορτραῖτα γελαστά, ἀστεία, ποῦ τὸ ἔδειχναν μὲ τίς φασκίες του, ἔπειτα μὲ κοντὰ φορεματάκια, ἔπειτα ὁλόγυμνο καὶ ἑσπλωμένο στὰ μετάρια ἐνὸς καναπέ. Κι' ὅλοι οἱ τάπητες στὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν, γεμάτοι ἀπὸ τὰ χαλασμένα παιγνίδια του.

Ὁ κ. Νταμπαζάκ οὔτε ἐδινε τὴν παραμικρὴ προσοχὴ στὸ παιδί του. Ὁ θόρυθος ποῦ ἔκανε τὸν ἐνωχλοῦσε καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγε πάλι γιὰ τὸ Παρίσι.

Ἡ Ὑθὼννη οὔτε ὡς τὸ σταθμὸ δὲν τὸν συνώδευσε. Προβλεπόντας μάλιστα ὅτι δὲν θὰ ἀργοῦσε νὰ λάθῃ κλαυμάρικες ἐπιστολὲς του, μὲ τίς ὁποῖες θὰ τῆς ζητοῦσε χρήματα, τοῦ εἶχε πρὶν φύγῃ:

— Ὅταν θὰ χρειαστῇ χρήματα, ἀπευθυνήτε στὸ συμβολαιογράφου μου. Αὐτὸ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ γράφετε περιττὲς ἐπιστολὲς, ποῦ οὔτε θὰ τίς διαβάσω.

III

Ἡ ἀσχημία τῆς ἐντωμεταξὺ εἶχε μεγάλωσει, γιατί παραμελοῦσε ἐντελῶς τὸν ἑαυτὸ της. Φαινόταν ὡς γρηά, ἐνῶ δὲν ἦταν ἀκόμα οὔτε εἰκοσιπέντε χρόνων. Τὸ παιδί τῆς τώρα μεγάλωνε. Εἶχε ἀρχίσει νὰ μιλά.

Τὰ μαλλιά του ξάνθαιναν, τὰ μάγουλά του κοκκίνιζαν...

Ἡ μητέρα τὸ νόμιζε σωσμένο καὶ δὲν ἔτρεπε πειὰ γιὰ τὴν ἐπαύριον. Μὰ, ἔξαφνα, τὸ κακὸ ποῦ τὸ εἶχε νικήσει φαινομενικὰ μὲ τίς προσπάθειές της ἡ Ὑθὼννη, ἔσπασε ἔξαφνα μὲ μιά καινούργια δύναμι, ἀμελίκτο...

Ὁ μικρὸς ἀδελφάνος, χλωμιάζε, ἔσθινε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα...

Θὰ πέθαινε ἀπὸ ἀναιμία. Ἐλυνε ὡς ἕνα μικρὸ κερὶ τῆς δεκάρας ποῦ ἡ παραμικρὴ πνοὴ τοῦ ἀνέμου τὸ ρίχνει κάτω. Δὲν ἦταν πειὰ παρὰ ἕνας ἀψυχὸς σχεδὸν ὄγκος ποῦ τρεμούλιαζε στὸ θάθος τοῦ λίκνου του.

Καὶ ἡ μητέρα προσπαθοῦσε τὰ πάντα, πάλαι ἐναντίον τοῦ ἐπικειμένου θανάτου, ἀγωνιοῦσε σὲ μιά φριχτὴ ἀνασπνῇ... Συμβουλευόταν ὅλους τοὺς γιατροὺς... Προσευχόταν... Αἰσθανόταν πὼς θὰ γίνῃ τρελλὴ ἀπὸ τὰ πολλὰ κλάματα, ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς καρδιάς της.

Καὶ τὸ θράδυ ποῦ τὸ παιδί τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τ' ἀνοίξῃ πειὰ, ὅταν εἶδε τὴ χλωμάδα τοῦ θανάτου ν' ἀπλώνεται στὰ σκαμμένα μάγουλά του, ὅταν τὸ ἐννοῦσε παγωμένο κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλῃ της, νόμιζε πὼς τὸ κεφάλι της ἔσκασε, ἄδειαξε ἑξαφικὰ ὅπως κ' ἡ καρδιά της, πὼς ἔχασε τὸ φῶς της καὶ τὴν ὁμιλία της...

Σίγουρα θὰ πέθαινε κ' αὐτὴ μὲ τὸ παιδί της, ἂν δὲν συλλογιζόταν τὸν ἄντρα τῆς ποῦ ἔλειπε. Θὰ ξαναγύριζε. Θὰ τὴν ἐμψύωνε μὲ τίς τρυφερότητές του... Θὰ τὴν δοιοῦσε στὴν ἐπούλωσι τῆς φριχτῆς πληγῆς της... Θὰ τὴν ἔσωνε ἀπὸ τὸν ἐπίμονο πειρασμὸ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ ζωὴ της.

Καὶ τοῦ ἀνακοίνωσε ἀμέσως τηλεγραφικῶς τὴν ὁδονηρὴ καὶ πένθιμη εἰδησί... Μὰ ἐκεῖνος, ποῦ τὸν εἶχε μπλέξει στὸν ἔρωτά της κάποια μπαλάρνα καὶ ποῦ εἶχε τόσο ἀποκτηνωθῇ ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνδιαφέρῃ κ' αὐτὸς ἀκόμα ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ του, τῆς ἀπάντησε:

«Ἐμὰ ἀπέλυσμένος. Ἀδύνατον νὰ ἐπανεέλθω πρὸ τοῦ προσηχοῦς μῆνός. Παράγγειλε γιὰ τὸ μπερὲ ἕνα φέρετρο στρώμενο μὲ σάτεν ῥοζ».

Ἡ ἐρωμένη του τοῦ εἶπε ὅτι ποθᾷ τὴν ἀλλόκοτὴν ἰδέαν νὰ ἀποθῇ τὸ φέρετρο τοῦ μικροῦ μὲ σάτεν ῥοζ...

Καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἡ Ὑθὼννη ἔλαβε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, ἀπὸ τότε ποῦ οἱ νεκροθάφτες πῆραν τὸ μικρὸ φέρετρο, δὲν ἄφηνε πρὶν οὔτε στιγμὴ τὸ σκεῖτο ὅπως τὸ παιδί της κοιμόταν, ὅπου ἔταζε, ὅπου τὴν προσκαλοῦσε τόσο συχνά...

Μένει ἐκεῖ γονατισμένη μπρὸς τὴν κούνια ποῦ ἡ ἀσπρὴς κουρτίνα τῆς εἶνε κλειστὴ, κλαϊόντας, καὶ κάθε τόσο, χωρὶς νὰ θέλῃ παραμερῆναι τίς κουρτίνας καὶ κυττάζει τὸ ἀδελιανὸ προσκέφαλο...

ΡΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥ

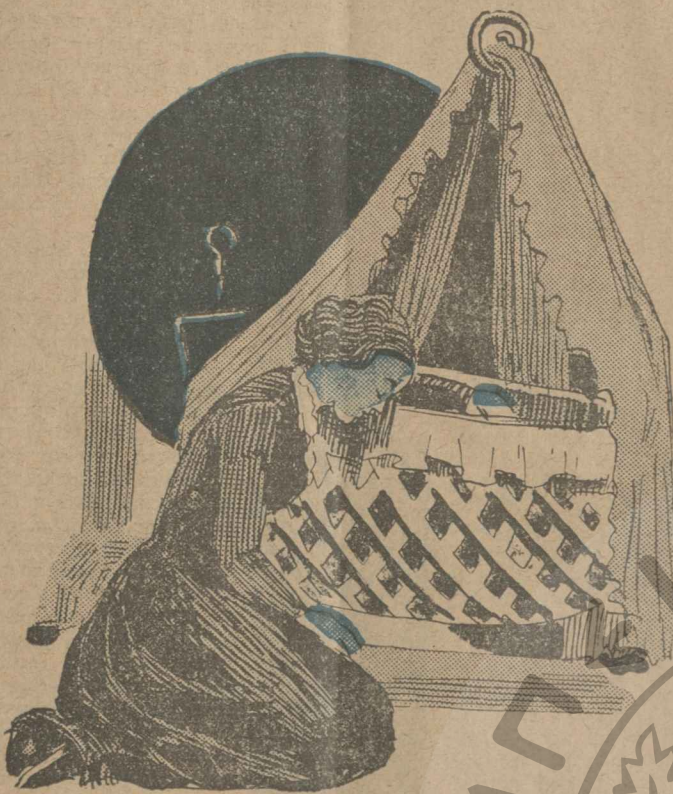
ΤΑ ΠΕΡ.ΕΡΓΑ

Η ΜΑΚΡΥΓΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Τὸ 1908 ἡ Δημαρχία τῆς Πράγας ἀπηγόρευσε στὴς γυναῖκες νὰ περιφέρονται μὲ μακρὺς φοῦστες, γιατί ἡ στατιστικὴ εἶχε ἀποδείξει ὅτι ἡ καταρραμένη ἐκείνη μόδα, εἶχε ἀυξήσει καταπληκτικῶς τοὺς θανάτους ἀπὸ φθῖση. Καὶ κάθε κυρία ποῦ ἐπέμενε παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν νὰ κυκλοφορῇ στοὺς δρόμους μὲ μακρὰ φοῦστα, κατεδικάσθη καὶ ἐπλήρωνε πρῶτοντον δαρύτατον... ἀκριβὲς ὅπως ἄρχισε νὰ γίνεται κάποτε καὶ στὰς Ἀθήνας, κατόπιν μίας ἀντιθέτου δέματος διαταγῆς τοῦ δικτατορικοῦ καθεστώτος...

Τὸ νεαρὸ ζευγάρι προχωροῦσε ἀργά...

Μένει ἐκεῖ, γονατισμένη μπρὸς τὴν κούνια...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Στέφανος

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Ροβέρτος θρήνη την ευκαιρία να την κυτάξει. Κι' αυτός τότε, όπως κι' ο Στέφανος κ' ή κ. ντ' Αρζάκ, ανθρωπήθηκε: «Τί έχει λοιπόν;» Η Μαργαρίτα δεν ήταν πειά ή γυναίκα που αγαπούσε για την αγγελική της γλυκύτητα... Η όψη της είχε μεταβληθή, το βλέμμα της ήταν στυγνό, το χαμόγελό της θιασμένο, το μέτωπό της συνωφρωμένο. Είχε χάσει τη γλυκειά κι' ευγενική γαλήνη της...

Ο κ. ντ' Αρζάκ φρεναί, βλέποντάς την έτσι, ένοιωθε αποθάρρυνος, απογοητευσι...

— Κυρία, της είπε, όταν μπόρεσε να την πλησιάσει, συγχωρήστε με γιατί ήρθα να σας ενοχλήσω πάλι, αλλά δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ στην περιέργειά μου. Πότε μου, σας ξεορκίζω, αν παραματοποιήθηκε ή προφητεία μου και λάβατε σήμερα από το μυστήριό σας την επιστολή που σας προανήγγειλα χθές.

Στην κατάσταση που βρισκόταν η Μαργαρίτα, η έρωτίσις αυτή της φάνηκε σαν την μεγαλύτερη αθάδεια. Απάντησε λοιπόν με περιφρονητική ψυχρότητα:

— Όχι, κύριε... Έξ' άλλου δεν υπήρχε λόγος για να γραφί.

Ο Ροβέρτος νόμιζε πως ήταν χαμένος.

— Βλέπω, κυρία μου, είπε με φωνή ταραγμένη, ότι δεν ήμουν καλός προφήτης. Δεν έχω κανένα λόγο να σας ενοχλήσω περισσότερο, τώρα που ικανοποιήσατε την περιέργειά μου...

Κι' απομακρύνθηκε ταραγμένος, ταπεινωμένος, θλιμμένος, γιατί την αγαπούσε, την αγαπούσε πραγματικά.

Μά ή κ. ντ' Αρζάκ, η οποία τον παραμόνευε ενώ κουθένταζε με τη Μαργαρίτα και είχε ακούσει τη φράση: «Ικανοποιήσατε την περιέργειά μου», τον σταμάτησε, καθώς διευθυνόταν προς την πόρτα και του είπε:

— Α! τώρα που η δική σας περιέργεια ικανοποιήθηκε, κύριε, θα είχατε την καλωσύνη να λυπηθείτε και την δική μου περιέργεια και να μου επιτρέψετε να σας απευθύνω κι' εγώ μία έρωτίσις, κάπως αδιάκριτη, είν' αλήθεια.

— Είμαι στάς διαταγές σας, κυρία, αποκρίθηκε ο Ροβέρτος μ' ευγένεια.

— Δεν τολμώ, είπε η μητέρα της Μαργαρίτας με κάποια άμηχανία.

— Έοσις, κυρία; Αυτό * με εκπλήττει...

— Φοβάμαι μήπως σας δυσασεστήσω...

— Ω! πείτε μου, τι θέλετε χωρίς κανένα φόβο...

— Τότε ωραία... Προχθές, κατά τις όχτω το βράδυ, κάποιος φίλος μου σας συνάντησε...

Ο Ροβέρτος, με τα πρώτα αυτά λόγια, φάνηκε σαν ν' αγανακτεί.

Η Μαργαρίτα που στεκόταν λίγο πιο πέρα, εκάρφωνε επάνω του διαπεραστικά βλέμματα.

Ο Στέφανος, που είχε πλησιάσει κι' αυτός, κύτταξε τη

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΝΤΕΝ

Μαργαρίτα.

Και ή κ. ντ' Αρζάκ εξακολούθησε:

— Ο φίλος μου λοιπόν αυτός σας είδε πιασμένο μπράτσο με μπράτσο, στο σταθμό της Όρλεάνης, με μία νέα ωραία σαν άγγελο και ντυμένη μολύβι απλά...

— Αυτό είνε αληθέστατο, κυρία, απάντησε ο Ροβέρτος μ' ένα θλιβερό χαμόγελο και με ύφος αγανακτισμένο.

— Λοιπόν, κύριε, πρόσθεσε η μητέρα της Μαργαρίτας, αυτό που διστάζω να σας πω είνε ότι κάποιος φίλος μου υποστήριξε ότι η νέα αυτή ήταν η δεσποινίς Ζίζι του μπαλλέτου της Όπερας...

— Όχι, κυρία, αποκρίθηκε σοβαρά ο Ροβέρτος. Ήταν αδελφή μου!

Και γύρισε και κύτταξε τη Μαργαρίτα.

— Ω! πόσο φαινόταν τώρα ευτυχισμένη.

Η νέα γυναίκα είχε κοκκινίσει κι' αχνινοβόλους από τη χαρά της. Μέσα σε μία στιγμή είχε ξαναπαίρει δηλ την μορφή της και τη γλύκα της.

— Αυτό λοιπόν ήταν; σκέφτηκε ο Ροβέρτος, χαμογελώντας προς αυτήν έρωτικά. Ωστε με ζήλευε...

Ο Στέφανος, που παρακολουθούσε κι' αυτός την έκφραση του προσώπου της Μαργαρίτας, ένοιωσε μία απέραντη θλίψη να του πλημμυρίζει την καρδιά.

Μετά το μικρό αυτό επεισόδιο, ο Ροβέρτος έφυγε. Μόλις βγήκε έξω, δυνάτι γέλια ξεσπάσαν στο σαλόνι.

— Ω! αυτό είνε υπέροχο! Έλεγαν οι μέν.

— Τί ωραίο άστείο! Έλεγαν οι άλλοι.

— Αδελφή του!... Χά! χά!

— Μά δεν έχει αδελφή!... Ποτέ δεν είχε αδελφή... Είπε μοναχονιάς!

Η μητέρα του ήταν συγγενής του και την έβλεπε να πεθαίνει, είπε κάποιος ηλίκιωμένος διπλωμάτης. Μία μόνη θλίψη είχε, ότι δεν αποκτήσε κόρη...

— Αλήθεια; φώναξε ή κ. ντ' Αρζάκ. Με κοροϊδείτε λοιπόν; — Αλλά γιατί τον ανακρίνετε μπροστά στον κόσμο; Έτσι κι' αυτός έκανε ότι κανονικά οι ύπουργοί όταν συλλογίζονται για κατάχρησι...

— Αρνηθήκατε; — Όπως οι ύπουργοί απορροφούν ένα πλαστό έγγραφο για να σκεπάσουν τις καταχρήσεις τους, έτσι κι' αυτός αυτοσχεδίασε μία αδελφή για να σκεπάσει το σκάνδαλό του.

Και τα γέλια ξανάρχισαν. Η Μαργαρίτα χαμογελούσε φιλάρεσκα, ακούγοντας τα γέλια αυτά...

Τίποτε δεν την έμποδισε να είν' ευτυχισμένη, τίποτε δεν έτάραιζε την εμπιστοσύνη της προς το Ροβέρτο.

— Άγνοω πως εξηγείται αυτό, έλεγε μέσα της. Αλλά αφού το βεβαιώνει ο ίδιος, φσφαλώς θα ήταν αδελφή του...

Ο Γκαστόν, ντυμένος για το γεύμα, πρόβαλε δειλά, εκείνη τη στιγμή, στην πόρτα.

— Έλα λοιπόν, παιδάκι μου! του φώναξε η Μαργαρίτα.

Κι' επειδή εκείνος δεν τολμούσε να πλησιάσει γιατί του είχε διώσει πρό μιάς όρας, έτρεξε προς αυτόν, τον έπαι-

Έτρεξε προς αυτόν και τον έπαιρε στα γόνατά της.

στα γόνατά της και τον αγκάλιασε με στοργή.

Η θέα του Γκαστόν δεν την έτάραιζε τώρα...

Της θύμιζε το Ροβέρτο, το Ροβέρτο, τον οποίο δεν έμυσοσε πειά...

IV

Πραγματικά, η νέα την οποία συνόδευε ο Ροβέρτος και για την οποία τόσοσ θόρυβος είχε γίνει, ήταν αδελφή του... Μία αδελφή από τη δεύτερα σύζυγο του πατέρα του, εγκαταλειμμένη, χαμένη, για την ανεύρεσι της οποίας δυό μήνες τώρα κατέβαλλε απείρους κόπους. Τέλος ανακάλυψε τα ίχνη της, έμαθε ότι βρισκόταν σε κάποιο μοναστήρι των περιγάρων της Γενεύης, απ' όπου και την ξαναπήρε... Ήταν ωραιότατη και, μολονότι δεν είχε κλείσει ακόμα τα δώδεκα χρόνια της, είχε τόσο αναπτύξει, ώστε φαινόταν δεκάξη.

Η μητέρα της ήταν από το Μιλάνο, από μία οικογένεια αριστοκρατική, αλλά κατεστραμμένη. Ο πατέρας του Ροβέρτου, όταν έχηρεψε, ταξίδεψε στην Ιταλία κι' εκεί την είδε και την έρωτεύθηκε με πάθος. Έλπιζε στην αρχή ότι θα κατόρθωνε να την αποπλανήσει. Αλλά κατάλαβε γρήγορα πως αυτό ήταν αδύνατον κι' αποφάσισε να την παντρευτεί.

Έπειτα από ένα χρόνο, η δεύτερη σύζυγός του πέθανε, αφήνοντας του μία κόρη... Ο πατέρας του Ροβέρτου τότε ξαναγύρισε στη Γαλλία, εγκαταλείποντας την κόρη του κι' αποσιωπώντας το δεύτερο γάμο του. Το κορίτσι το πήραν μερικοί συγγενείς της μητέρας του και το έκλεισαν σ' ένα μοναστήρι καλογραιών.

Εκεί πέρασε τα παιδικά της χρόνια η Τερέζα — έτσι την έλεγαν την αδελφή του Ροβέρτου — κι' όταν μεγάλωσε κάπως κι' έμαθε την ιστορία της, κήθηκε κρυφά κι' έγραψε στον αδελφό της.

Ο Ροβέρτος, που άγνοούσε και αυτή ακόμα την ύπαρξί της, ξαφνιάστηκε λαθραίνοντας την επιστολή της. Μά μόλις έμαθε την ιστορία της, την εγκατάλειψε της απ' τον πατέρα του, δεν έδίστασε να την προσκαλέσει κοντά του. Η Τερέζα λοιπόν είχε φτάσει πρό δυό ημερών στο Παρίσι κι' ο Ροβέρτος είχε πάει να την πάρη απ' το σιδηροδρομικό σταθμό.

Κι' επειδή ήταν αγγελικά ωραία και καλή, την αγάπησε αμέσως.

Με την αδελφή του λοιπόν τον είχαν ιδεί οι φίλοι της κ. ντ' Αρζάκ και δημιούργησαν ολόκληρο σκάνδαλο εις όσους του.

Επί όχτω μέρες οι κοσμικοί κύκλοι του Παρισιού μιλούσαν για την πράξι αυτή του Ροβέρτου, την οποία έπαινούσαν μ' ένθουσιασμό. Με την αναγνώρισι της αδελφής του, θυσίαζε ένα εισόδημα έβδομηνα και πλέον χιλιάδων φράγκων έτησίως.

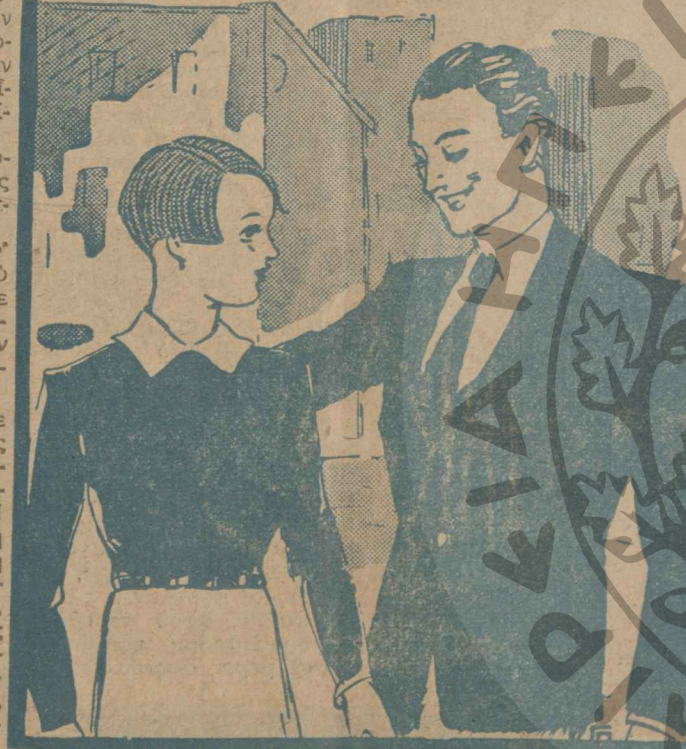
Ήταν πρωφανές! Όλοι τον θαύμαζαν κι' έλεγαν: «Μόνον αυτός είνε ικανός για τέτοιες θυσίες!...»

Συγχρόνως όμως δεν έπαυαν και να φλυαρούν για τις σχέσεις του με την Μαργαρίτα.

Η Μαργαρίτα τότε, για ν' αποφύγη τα σχόλια αυτά που την δυσανεστούσαν, έκλεισε το σπίτι της σε όλους. Κατόπιν, παρακινουμένη από τον Γκαστόν, δέχτηκε το Ροβέρτο.

Η φτωχή γυναίκα πάλαι τώρα έναντιόν της ίδιας της καρδιάς της, η οποία την τραβούσε προς το Ροβέρτο... Αλλά — τί παράδοξο πράγμα! — αυτός που ήθελε ν' αγαπήη ήταν ο Στέφανος!...

Όλες η ζωήρες συγκινήσεις της προερχόντουσαν από τον πρώτο, αλλά όλες η γλυκειές σκέψεις της για το μέλλον, περιερίεφονταν γύρω από τον δεύτερο. Μαζύ με τον Στέφανο, ώνειροπολούσε ν' απ'τραβήγη μακριά απ' τον κόσμο, στον οποίο είχε συναντήσει το Ροβέρτο, και περίμενε το τέ-

Ήταν ωραία, αγγελική και καλή κι' ο Ροβέρτος την αγάπησε αμέσως.

λος του έρωτός της προς αυτόν μ' εμπιστοσύνη και βεβαιότητα, όπως περιμένει κανείς την εικοστή μέρα του κακοήθους πυρετού για να μπη στο στάδιο της ανάρρώσεως. Συχνά μάλιστα θύμωνε λίγο έναντιόν του Στεφάνου, γιατί την αποθάρρυνε και δεν την βοηθούσε να διώξη γρηγορότερα την όχληρή ανάμνησι του Ροβέρτου.

Στο Στέφανο μία μόνη απόμνη έλπις: Το μεγάλο πλεονέκτημα του Ροβέρτου απέναντί του ήταν ότι προκαλούσε τύψεις συνειδήσεως στη Μαργαρίτα. Σ' αυτό ωφείλετο η ταραχή που της προκαλούσε η παρουσία του και η οποία του έδινε τόσο θέλητρο. Σκέφτηκε λοιπόν ο Στέφανος ότι δεχόμενος τον ανταγωνισμό του κι' αφήνοντας στη Μαργαρίτα το δικαίωμα και την ελευθερία της εκλογής, θα έδιωχνε από μέσα της τις τύψεις.

Έτσι ο Ροβέρτος θα έβρισκε πειά να είνε ο δλέθριος γόης. Η παρουσία του δεν θα της προκαλούσε τρόμο, αν είχε την άδεια να την επισκέπτεται ελεύθερα και η συνομιλίες της μαζύ του θα έχαναν την προηγούμενη τους γοητεία. Τότε ο Στέφανος θα μπορούσε να παλαίση μαζύ του με ίσα όπλα.

— Θαρρή μέρα, έλεγε, που θα προτιμηθή αυτός που αγαπά περισσότερο. Τότε η Μαργαρίτα θα γίνη έντελώς δική μου.

Αλλ' ο Ροβέρτος κατάλαβε την παγίδα του αντεραστού του κι' άρχισε να φέρεται αναλόγως. Πήγαινε κι' έπισκεφτόταν βεβαία συχνά τη Μαργαρίτα, αλλά πάντα σαν ξένο. Σε κανένα δεν φερόταν με οικειότητα, εκτός από τον Γκαστόν. Και προς αυτήν ακόμα τη Μαργαρίτα τηρούσε κάποια ψυχρότητα και φερόταν μ' ένα δειλό σεβασμό, ο οποίος την τάραιζε πολύ περισσότερο από κάθε οικειότητα.

Όσο όμως ήταν επιφυλακτικός στους τρόπους, τόσο ειλικρινής και μάλιστα τολμηρός ήταν στα λόγια. Μολονότι της μιλούσε σαν να είχε δεχτή τον έρωτά του. Την ημέρα μάλιστα που της παρουσίασε την αδελφή του την Τερέζα κι' αυτή τον θαύμασε για την γενναιοδωρία του προς το μικρό κι' εγκαταλειμμένο αυτό κορίτσι, που μπορούσε περιφνημα να μην το αναγνωρίση, εκείνος της είπε:

— Δίστασα για μία στιγμή να θυσιάσω τις έβδομηνα χιλιάδες φράγκα έξ' ατίας σας, αλλά σκέφθηκα ότι αυτό θα ήταν και σε σας, όπως και σε μένα, αδιάφορο...

Η Μαργαρίτα προσποιήθηκε ότι δεν τον άκουσε. Χάιδεψε την Τερέζα, αλλά κοκκίνισε κι' έτσι προδόθηκε.

Η πεποίθησις αυτή του Ροβέρτου της φαινόταν καμιά. Ωστόσο την ανησυχούσε.

Έτσι, ενώ η Μαργαρίτα περίμενε με τόσο αφέλεια να θεραπευθή από τον έρωτά του, ο Ροβέρτος περίμενε παρήφανα, τότε η Μαργαρίτα θα ξεχνούσε το Στέφανο.

Εντωμεταξύ, οι δυό αντεραστάι απέφευγαν να συναντώνται. Ο ένας πήγαινε το πρωί κι' ο άλλος το βράδυ. Κι' ο καθένας τους είχε από ένα σύμμαχο στον αγώνα του: Ο Στέφανος την κ. ντ' Αρζάκ κι' ο Ροβέρτος το μικρό Γκαστόν.

Κι' η Μαργαρίτα κατά τις ημέρας αυτές μεθούσε από τον διπλό έρωτά της και περνούσε απελείπτες ώρες, ξετάζοντας τα αισθήματά της χωρίς να τα καταλαβαίνει.

Ένα βράδυ, ο Στέφανος βλέποντάς την δυστυχισμένη, ανήσυχη, εξαντλημένη από τον αγώνα της, της είπε με θάρρος και τρυφερότητα:

— Γιατί να θυσανίζεσαι έτσι... Τον αγαπάς... Πες το με θάρρος, φτωχή μου Μαργαρίτα... Δεν θα θυσάσω καθόλου έναντιόν σου... Δεν είνε σφάλμα σου αυτό... Να, πές ότι αγαπάς το Ροβέρτο... Κι' αυτός σ' αγαπά!... Παντρεύσου τον!...

(Ακολουθεί)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΜΟΡΑΝ

(Αφιερώνεται στους Έλληνες Νεμρούδ)

ΣΦΑΛΩΣ ένα απ' τὰ ευγενέστερα κι' υγιεινότερα σπόρ, είνε και τὸ κυνήγι. "Όλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς, ἀπ' τὴν πιὸ παναρχαία ἐποχὴ ὡς σήμερα, τὸ τιμοῦσαν. Ἀλλὰ οἱ Γάλλοι ἰδίως βασιλεῖς κι' εὐπατριῶται, κατὰ τὸν Μεσαίωνα, μὲ τόσο πᾶθος ἐπέδωκαν στὸ σπόρ τοῦ κυνηγίου, ὥστε τοῦδωσαν ἀφάνταστη αἰγλή και μεγαλοπρέπεια.

Τὸ πιὸ μεγαλοπρεπὲς κεφάλαιο στὴν ἱστορία τοῦ κυνηγίου, τὸ ἔχουν συγγράψει οἱ Βασιλεῖς τῆς Γαλλίας προπάντων, ἀρχίζοντας ἀπ' τὴ βασιλικὴ δυναστεία τῶν Βερδοιγκίων και τελειώνοντας στὴ δυναστεία τῶν Βουρβόνων. Τὰ θαυμαστά κυνηγετικά κατορθώματα τῶν βασιλέων Χιλπερίκου Β' και Δαγοθέτου, ἔχουν ἀπαθανάτισθι σὲ ἑκακοστοὺς πίνακας ζωγράφων και χαρακτῶν, κι' ἔχουν ἐπίσης ὑφανθῇ καλλιτεχνικωτάτα σὲ τάπητας πολυτίμους τῶν ταπητουργείων τῆς Φλάνδρας και

τῶν Γκομπελέν.

Ἐπὶ ἀρκετοὺς χρόνους ὅμως, τὸ κυνήγι δὲν ἦταν συστηματοποιημένο, και δὲν ἀκολουθοῦσε ὀρισμένους κανόνες, ὅπως πρέπει νὰ συμβαίνει μὲ κάθε σπόρ. Ὁ Γάλλος βασιλεὺς Χιλδεβέρτος, μανιώδης ἀληθινὰ κυνηγός, πρῶτος διέταξε τὴν καθικοποίησι τῶν κυνηγετικῶν ἡθῶν κι' ἠθίμων. Κι' ἔτσι, ὅγῃκε ἕνας θαυμασίος χειρόγραφος κυνηγετικός κώδιξ, μὲ τὸν τίτλο: «Πῶς ἀνιχνεύονται τὰ διάφορα ἀγρίμια, πῶς κυνηγιοῦνται, και μὲ τί τρόπο σκοτώνονται οἱ γούρα ἢ αἰχμαλωτίζονται ἀπ' τὰ σκυλιὰ»!

Ἀπ' τὰ διάφορα «Χρονικά» τοῦ Μεσαίωνα, ἀποσποῦμε διάφορες ἀπρόοπτες και περιέργες κυνηγετικὲς πληροφορίες. Παραδείγματος χάριν, ἔχετε γιὰ ποῖο λόγο ὁ περίφημος αὐτοκράτωρ Κάρολος ὁ Μέγας — ὁ γνωστότερος ὡς Καρολομάγνος — ὀνομάστηκε «μέγας»;

Ἄς ἀκούσουμε λοιπὸν τὸν ἰδιώτερο γραμματέα του, και διογράφο του ἐπίσης, Ἐγινάρδο, νὰ μᾶς τὸ πῇ στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του:

«...Ποιγῆρας ἀπλὸς λοιπὸν ἀκόμα ὁ Κάρολος, κυνηγοῦσε μιά ἡμέρα στὸ δάσος. Μία πελώρια ἀρκούδα παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστά του, κι' ὁ ποιγῆρας ὤρμησε νὰ τὴ σκοτώσῃ μὲ τὸ μαχαίρι του, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τίς συμβουλὲς και τίς ἐκείσεις τῶν τρομαγμένων ἀκολουθῶν του. Πᾶλη ἀγρία ἐπακολούθησε, μεταξὺ θηρίου και κυνηγοῦ. Καὶ στὰ τελευταία, ὁ Κάρολος — μὲρὸς στὰ θαμπωμένα μάτια μᾶς κι' αἰματοῦρτος ἀπ' τὴς πληγὲς του — κατῶρθωσε νὰ ἐξοικλιῇ τὴν πελώρια ἀρκούδα, και νὰ τὴν οἶξῃ ἀψυχὴ στὰ πόδια του!... Ἀπὸ τότε, ὅλοι μᾶς στὸ παλάτι και σὲ τίς πολιτεῖες, ἐπωνομάσαμε τὸν Κάρολο «μέγας», και τὸνομα αὐτὸ τὸ τιμητικὸ τοῦμενε και στὴν ἱστορίαν»!

Ἄς ἀφήσουμε τὸν πραγματικὰ μεγάλον — γιὰ τὰ πολιτικά και στρατιωτικά βέβαια κατορθώματά του — Αὐτοκράτορα αὐτὸν, κι' ἄς ἐρθοῦμε στὸν υἱὸ καὶ διάδοχό του Λουδοβίκο τὸν «Ἀγαθόν», ὅπως εἶνε γνωστός στὴν ἱστορία γιὰ τὴν ἀφάνταστη καλωσύνη τῆς ψυχῆς του. Μανιώδης και συστηματικός ἐπίσης κυνηγός ὁ Αὐτοκράτωρ αὐτός, πρῶτος ὠργάνωσε ἀπάνω σὲ θάσεις σχεδὸν ἐπιστημονικὲς τὸ κυνήγι μὲ σκυλιὰ.

Ὡς τότε, τὸ κυνήγι γινόταν προπάντων ἐναντίον τῶν πουλιῶν μὲ γεράκια ἐξασκημένα. Ἐπίσης, γιὰ τὰ ὑδρόβια πουλιὰ — ἀγριοπαπῖες κλπ. — οἱ κυνηγοὶ μεταχειρίζοντοσαν ἐρωδιούς ἐξασκημένους, οἱ ὅποιοι πετοῦσαν σὲς λίμνες, στὰ ἔλη και στὰ παραποτάμια μέρη και σκότωναν τὰ ὑδρόβια αὐτὰ πουλιὰ μὲ τὸ δυνατὸ ράμφος τους. Ὄταν δὲ ἐπρόκειτο νὰ κυνηγήσουν ἀγριοχοίρους ἢ ἐλάφια οἱ κυνηγοὶ, ἢ ἔστησαν καρτέρι ἢ κούραζαν

και πρόφταναν τὰ ἀγρίμια ὕστερα ἀπὸ πολὺ ὥρο κυνηγῶ μὲ ἄλογα. Ὁ Λουδοβίκος ὁ Ἀγαθὸς ὅμως, πρῶτος μεταχειρίστηκε τὰ σκυλιὰ συστηματικῶς ἐναντίον τῶν διαφόρων μικρῶν και μεγάλων τετραπόδων ἀγριμῶν, και πρῶτος ὄρμισε στὰ ἀνὰκτορά του ἕνα πολυτελέστατο κυνηγοροῦν.

Τὰ «Χρονικά» τοῦ Μεσαίωνα, μιλοῦν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὰ πολυπληθῆ — και κάθε ράτσας — κυνηγετικά σκυλιὰ τοῦ Αὐτοκράτορος αὐτοῦ, γιὰ τοὺς πολυαριθμούς μὴν τῶν κυνηγῶν — ἀκολουθῶν του και γιὰ τὰ ἐξασκημένα ἐπίσης ἐπιτήδες γιὰ κυνήγι ἄλογα τῶν σταύλων του. Μᾶς πληροφοροῦν δὲ ἀκόμα, ὅτι τόσο ἡ κυνηγετικὴ μακία του δυνάμωνε, μὲ τὸ πέρασι μὲ τῶν χρόνων, ὥστε — ἀν και γιὰ τὸν βασιλέα — δὲν εὕρισκε εὐχαρίστησι παρὰ μόνον στὸ ἐπικίνδυνο κυνήγι τοῦ ἀγριοχοίρου, τοῦ λύκου και τοῦ ἐλαφιοῦ!

Μετὰ τὴν δυναστεία τῶν Μερδοιγκίων βασιλέων, ἐρχομαστε στὸς Καπέτους. Οἱ πρῶτοι Καπέτοι βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, και προπάντων ὁ Φίλιππος — Αὐγουστος κι' ὁ Λουδοβίκος ὁ Ἅγιος, ἦσαν περίφημοι κυνηγοὶ τόσο γιὰ τὴν δεξιότητά τους, ὅσο και γιὰ τὴν ἀφοβία τους. Στὴν ἐποχὴ τῆς τῶν κυνηγῶν πῆρε ξεχωριστὴ λαμπρότητα, ἔγινε ἀποκλειστικῶς τὸ πειρὰ προνόμιο τῶν εὐπατριδῶν κι' οἱ ἀτυχεῖς ἀγρόται ἢ ἀστοὶ, θανατωνόντουσαν σκληρὰ ὅταν τολμοῦσαν νὰ κυνηγήσουν.

Μετὰ τοὺς Καπέτους, ἐρχόμαστε στὸς Βαλουά. Ἀπ' τὸν βασιλικὸ αὐτὸν Οἶκο — Οἶκο βασιλέων ἀδυνάτων ἢ πολυσχόλων σὲ πολέμους, ὅπως ὁ Κάρολος 5ος και Κάρολος 7ος — μονάχα ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος 11ος ὑπῆρξε μανιώδης κυνηγός. Ὅπως μᾶς ἀφηγεῖται τὸ σχετικὸ «Χρονικόν», κίλεσε στὴν Αὐλή του, μὲ ἡγεμονικοὺς μισθοὺς, τοὺς καλύτερους κυνηγούς ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης και τῆς Ἀσίας. Τὰ γεμάτα ἀπὸ κυνήγι κάθε εἶδους δάση τῆς Γαλλίας, δὲν ἐπαρκοῦσαν στὴν τρομαχτικὴ κυνηγετικὴ δίψα τοῦ Λουδοβίκου 11ου. Γι' αὐτὸ, παρὰ τὴ φρικτὴ φιλαργυρία του, ἐξέδωκε ἀμύθητα ποσά, γιὰ νὰ φέρῃ ἀπ' τὴ Δανία κι' ἀπ' τὴ Βόρειο Γερμανία πλῆθος ἀγριμῶν διαλεχτῶν — ἐλαφάν, ζαρκαδιῶν κλπ. — γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὰ ἀπέραντα κτήματα του.

Καὶ τότε ἦταν ἡ κυνηγετικὴ μακία του, ὥστε ἐτοιμοῦνατος πειρὰ και ἐξαπλωμένος στὸ κρεῖττο τῆς ἀγωνίας του — ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ ἐμπιστος αὐλικὸς του κούρης ντὲ Σαμπὸ — διασκέδαζε ὡς ἐξῆς: Διέτασσε ν' ἀφήνουν ἐλεύθερα στὸν δόλοκλειστο βασιλικὸ θάλαμὸ του περισσότερα, τὴν γόνια και διάφορα ἄλλα πουλιὰ. Κατόπιν, μόνος του, ἀπὸ τὴν ζετὰ ἐξασκημένα κυνηγετικά γεράκια του μὲ ράμφος χαλκίνα και τὰ ἄφηνε νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν δύστυχων αὐτῶν πουλιῶν και νὰ τὰ σπαράξουν μπρὸς στὰ μισοκλεισμένα ἀπ' τὸν θάνατο μάτια του!

Τὸ κυνηγετικὸ του πάθος ὁ Βασιλεὺς αὐτός, τὸ μετέδωσε και στὸς διαδόχους του, Κάρολο 8ο, Λουδοβίκο 12ο και προπάντων στὸν Φραγκίσκο 1ο. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς ὑπῆρξε παροιμιώδης ἰδίως γιὰ τὴν πολυτέλεια τῶν κυνηγιῶν του. Περισσότερα ἀπὸ εἴκοσι ἑκατομμύρια σημερινῶν φράγκων στοιχίζαν κάθε χρόνο στὸν Φραγκίσκο 1ο τὰ κυνήγια του! Τὰ σκυλιὰ του κι' οἱ μισθοὶ τοῦ κυνηγετικοῦ προσωπικοῦ του!

Μιά ἡμέρα, θέλοντας νὰ ἐπιδειχθῇ στὴν ὥραία πριγκίπισσα Λουίζα τῆς Σαβοΐας, ὁ φίλαθλος και ἀτρόμητος αὐτὸς βασιλεὺς, διέταξε νὰ τοῦ φέρουν σὲ μιά φραγμένη ἀπὸ παντοῦ ἀλὴ ἕναν αἰχμαλωτὸ ἀγριοχοῖρο, θηριώδη και φοβερόν.

Κατόπιν, ἀφοῦ τοποθέτησε τὴν ἐντρομὴ πριγκίπισσα σὲ μέρος ἀσφαλὲς κι' ἀ-

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παίζουμε μὲ τὸν ἔρωτα, ὅπως δὲν πρέπει νὰ παίζουμε μὲ τὴ φωτιά. Ὑπάρχει πάντα φόβος νὰ καοῦμε.

Ἡ πολὺ φιλάρεσκῃ γυναῖκα δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀγαπήσῃ μέχρι θυσίας. Γιατὶ ἀγαπᾷ πάντοτε, πρῶτα ἀπ' ὅλα, τὸν ἑαυτοῦ της.

Ὁ πόθος εἶνε ἀδελφὸς τοῦ ἔρωτος, πολὺ μικρότερός του ὅμως.

Λένε πὼς ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει χωρὶς ἔρωτα. Πολλὲς φορὲς ὅμως βλέπουμε πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ν' ἀγαπᾷ κανεὶς.

Ὅλοι μᾶς λαχταροῦμε τὸν ἔρωτα, ὅλοι διψοῦμε γι' ἀγάπη και πολλὲς φορὲς πεθαίνουμε ἀπ' αὐτὴν τὴ δίψα, χωρὶς νὰ τολμοῦμε νὰ φανερώσουμε τὴν ἐπιθυμία μας, χωρὶς νὰ τολμοῦμε νὰ πούμε: «διψῶ».

Ὁμορφὴ ἄλλ' ἀχαρὴ γυναῖκα εἶνε ἀγκίστρι δίχως δόλωμα.

Οἱ ἄνδρες κατακρίνουν τὴν γυναῖκα γιὰ ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ ἐλαττώματά της ἀπὸ τὰ ὅποια αὐτοὶ συνήθως ἐπιφορῶνται περισσότερο.

Ἡ γυναῖκα τίς περισσότερες φορὲς ὁπακῶπει ὅχι ἀπὸ ἔρωτα ἀλλὰ ἀπὸ οἶκτον.

Ὅσο πιὸ ἀγνή εἶνε μιά κόρη, τόσο πιὸ ἐδωκολα παρασύρεται.

Ὅποιος ἀγαπᾷ εἶνε

ὡχρὸς, λέγει ὁ Ὀιδίπλος.

Μόνον ὅποιος ἀγαπᾷ μπορεῖ νὰ περιλάθῃ μέσα στὴν σκέψι του τὴν ἐνωσίαν τοῦ ἀπέρρου. Ὁ ἔρως εἶνε ἀπειροσμοστηριώδης, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει καὶ ποῦ τελειώνει, εἶνε σκοτεινὸς και ἀνεξιχνίαστος, ὅπως ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων και ὅπως ἡ ψυχὴ.

Πολλὲς φορὲς ὅ,τι πιστεύουμε πὼς εἶνε ἔρως μῖας γυναίκας, δὲν εἶνε παρὰ φιλαρέσκεια.

Γιὰ μερικὲς γυναῖκες εἶνε πολὺ πιὸ εὐκόλο νὰ κρατήσουν στὴ γλώσσα τους ἕνα ἀναμμένο κάρβουνο παρὰ νὰ φυλάξουν ἕνα μυστικὸ ποῦ θὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ.

Σωκράτης

φοῦ διέταξε τοὺς ἐντρόμους ἐπίσης αὐλικούς του νὰ μὴν ἐπέμβουν καθόλου, μόνος του, μὲ τὸ πελώριο στίλεττο του στὸ χέρι, ἔκοψε τὰ δεσμὰ τοῦ ἀφρισμένου θηρίου κι' ἔστησε μαζὶ του — μπρὸς στὰ μάτια τῆς ἑξαλλῆς πριγκίπισσας — μιά πᾶλη ἀγρία, θανάσιμη και φρικιαστικὴ!

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν, ὁ μὲν ἀγριοχοῖρος νὰ κυλιστῇ ἐπὶ τέλους νεκρὸς ἀπ' τὴς στίλεττιές, ὁ δὲ αἰματοῦρτος ἀπ' τὴς πληγὲς τοῦ βασιλέως νὰ δεχτῇ ὡς ἀμοιβὴ τοῦ τρελλοῦ κι' ἱπποτικοῦ κατορθώματός του ἕνα γλυκὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς μισολιπόθυμης «ῥαίας» του!

Ἀπ' τοὺς Βαλουά, θῆνουμε στὸν Οἶκο τῶν Βουρβόνων. Ὁ ἐνδοξότερος κυνηγός ἀπ' τοὺς βασιλεῖς τοῦ Οἴκου αὐτοῦ, ὑπῆρξε ὁ περίφημος Ἑρρίκος 4ος. Λυσσαλέος κυνηγός τῶν... ὥραιων κυριῶν και δεσποινίδων ὁ ὑπέρτοχος αὐτὸς βασιλεὺς, ὑπῆρξε ἐπίσης και λυσσαλέος κυνηγός τῶν ἀγριμῶν τῶν δάσους. Κι' ὁ ἱστορικὸς Σουλλὴ βεβαιώνει ὅτι:

«...Εἶνε ἀναριθμητὰ τὰ αἵματ' ἡμῶν ἐκ τῶν ἀναισθητικῶν κατορθωμάτων τοῦ ἀντροπίνου αὐτοῦ βασιλέως. Ὑγιὴς ἢ ἀρρωστος, μὲ χιόνι ἢ μὲ λιὸ, νύχτα και ἡμέρα, διέτρεχε ἀκούραστος τὰ δάση τοῦ Διβροῦ, τοῦ Φοντανε-μυλῶ, ἢ τοῦ Σαιν — Ζερμαίν, σκοτώνοντας ἀγρίμια και ξεθεώνοντας ἀπ' τὴν κούραση τοὺς δύστυχοις αὐλικούς του!...»

Οἱ διάδοχοί του Λουδοβίκος 13ος και ὁ «Βασιλεὺς» Ἡλίας Λουδοβίκος 14ος, κληρονόμησαν σὲ μικρότερο βέβαια βαθμὸ, τὸ κυνηγετικὸ πάθος τοῦ Ἑρρίκου. Καὶ φτάσαμε ἐπὶ στὸν Λουδοβίκο 15ο, τὸν μεγαλύτερο και μανιωδέστερο κυνηγὸ ἀπ' ὅλους τοὺς προηγούμενους.

Ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ βασιλεὺς αὐτός, πρῶταρχικῶς τὸ κυνήγι σὲ ηλικία 12 μόλις χρόνων ἀκόμα, σκοτώνοντας πέρδικες και ἀγριοπερίστερα στὴν ἀρχὴ. Κι' ὅπως ἐπίσης βεβαιώνει ὁ σύγχρονος τότε βουξ ντὲ Λουβρῶν, ὁ Λουδοβίκος 15ος κατάρθωσε νὰ σκοτώσῃ στὸ δάσος τῆς Ζενεβίλλης, και μέσα σὲ 35 ὥρες, παραπάνω ἀπὸ τριακοσίους (ἀριθμ. 300) λαγούς!!

Μανιωδέστατος κυνηγός, ἀλλὰ ὅχι και πολὺ ἐπιτήδειος, ὑπῆρξε ἐπίσης ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς Λουδοβίκος 16ος. Ὁ Μέγας Ναπολεὼν, ἀντιθέτα, δὲν «νοστήμευε» καθόλου αὐτοῦ τοῦ εἶδους τῆς διασκέδασι. Κι' ἔτσι, ἀν και προσπάθησαν ἔπειτα νὰ ἀναζωογονήσουν λίγο τὸ πατροπαράδοτο αὐτὸ σπόρ οἱ διάδοχοί του Κάρολος 10ος και Ναπολεὼν 3ος, δὲν κατάρθωσαν ὥστόσο νὰ τὸ ἀνεβάσουν ἑξανά στὴν παλαιὰ αἰγλή του, οὔτε και νὰ τὸ διατηρήσουν ὡς «ἀριστοκρατικὸ» ἀποκλειστικὸς σπόρ.

Σήμερα, εὐτυχῶς, κυνηγοῦνε ὅλοι: Καὶ βασιλεῖς και ὀπτικοί, και ἄρχοντες και πληθεῖς, και πλούσιοι και πένητες!... Εἶνε τόσο υγιεινὸ και τόσο διασκεδαστικὸ σπόρ, ὥστε σᾶς τὸ συστήνουμε μὲ τὴν καρδιά μας...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

ΤΟΥ ΔΟΥΤ' ΝΤΥΡΑΝ

ΕΙΧΕ άρχισει νά ξημερώνη όταν ο Πάωλ Ρουσέκ έφτασε στο σπίτι του. Με κουρασμένο βήμα ανέθηκε ως το τέταρτο πάτωμα που ήταν το διαμέρισμά του, άναψε τó ηλεκτρικό και στάθηκε. Νόμιζε ότι όλ' αυτά που βρισκόντουσαν γύρω του ήσαν ξένα. Με μία νευρική κίνησι έφερε τó χέρι του στο μέτωπό του και προσπάθησε νά συλλογιστή. Μά ή σκέψεις γύριζαν μέσα στο κεφάλι του κ' ήταν αδύνατο νά βρή μίαν άκρη.

— Τι βραδυά! ψιθύρισε. Τι βραδυά!

Κι' αλήθεια, δέν τολμούσε νά πιστέψη όλα εκείνα που είχαν συμβή αυτή τή νύχτα. Μέσα σέ λίγες ώρες είχε γνωρίσει τήν ετυχία και τήν είχε χάσει, έτσι ακριβώς όπως παίρνει και μαδάει κανείς ένα τριαντάφυλλο. Και τώρα ένοιωσε πάλι εκείνο τó τρομαχτικό κενό μέσα στην καρδιά του που τον έκανε νά βγάξη σπαραχτικές κραυγές αγωνίας. "Οποιος θά τόν αντίκριζε έτσι καθώς καθόταν άκόμη με τó καπέλλο στην πρώτη καρέκλα που είχε βρεθή μπροστά του θά τόν λυπόταν από τó ύφος του. "Ήταν σάν ένας δυστυχισμένος που είχε χάσει τά νερά του. "Ενας άνθρωπος που δέν ήξερε τί νά κάνει.

Κι' αλήθεια, ο Πάωλ Ρουσέκ δέν αισθανόταν πεινά καμιά όρεξι για τίποτε. Μιά αηδία ανέβαινε από τήν "ιγχή του και τόν έκανε νά συχαίνεται τόν εαυτό του. Ναι, ήταν ένα κτήνος. Τά ένστικτά του τόν είχαν παρασύρει και τυφλώμένος είχε σκοτώσει τήν ετυχία του. Κάτι είχε άρχισει νά τού σφίγγη τó λαιμό. "Ο Πάωλ Ρουσέκ τινάχθηκε όρθιος, έτρεξε στο παράθυρο, τ' άνοιξε κι' άφησε τó κεφάλι του νά μουςκευθή από τήν φιλή θροχή που λέρωνε τούς δρόμους, μέσα στο πρώτο φώς της αυγής.

— Δέν φταίω εγώ! Δέν φταίω εγώ! ούρλιαξε μ' ένα παράπονο, προσπαθώντας νά πειση τόν εαυτό του.

Και βάλθηκε νά κλαίη αποφεύγοντας νά κυττάξη τά χέρια του, γιατί νόμιζε ότι άκόμη ήταν βουτηγμένα στο αίμα. Κι' ώστόσο, έκει στο άσπρο πλαστρόν τού σμόκιν του υπήρχε μία κόκκινη κηλίδα. Μιά σταγόνα από τó αίμα τής άμορφης Νάδιας.

"Ο Πάωλ Ρουσέκ έκείνο τó βράδυ είχε αποφασίσει νά διασκεδάση μακριά από τούς φίλους του. "Ήθελε νά δοκιμάση μία απ' αυτές τις έφημερες περιπέτειες που σάς χαρίζουν ή άγνωστες γυναίκες τής κοσμοπόλεως. "Ήθελε νά χαρή λίγο έρωτα. "Ετσι κατά τις δέκα τή νύχτα είχε φύγει από τή λέσχη λίγο χαλιωμένος από τó πιστό και πρυχώρησε άσκοπα στη δεξιά όχθη τού Σηκουάνα. "Ήξερε καλά ότι πάντα σ' αυτό τó μέρος ξεπέφτουν διάφορες γυναίκες που δέν ξέρει κανείς ποιές είνε και πώς ζούν. Μιά τέτοια συντροφιά ήθελε νά διαλέξη γι' απόψε. Θά τήν πήγαινε στά καλύτερα κέντρα, θά διασκεδάζε με τήν έκπληξι της και τέλος θά τήν έγκατέλειπε πάλι μέσα στη λάσπη τού δρόμου. "Ο Πάωλ Ρουσέκ επιθυμούσε νά γλεντήσει περίεργα.

"Η πρώτες ώστόσο συναντήσεις του τόν απογοήτευαν. "Ήσαν κάτι δυστυχισμένα πλάσματα, αδύνατα και κακοντμένα, που έφερναν τήν αθλιότητά τους μέσα στη νύχτα, με τήν έγκαρτερήσι μαρτύρων. Πλησιάζαν τούς διαβάτες, τούς έλεγαν γιά νά τούς παρασύρουν μία τρυφερή λέξι με μία βραχνή και ραγισμένη από τις καταχρήσεις φωνή κ' ύστερα εξακολουθούσαν πάλι τó δρόμο τους με τó ίδιο άργό κι' άτονο βήμα. "Ο Ρουσέκ ένοιωσε νά σφίγγεται ή ψυχή του. Δέν μπορούσε ν' άνεχθή αυτό τόν έξευτελισμό τής γυναί-

Μιά βαρεία μελαγχολία πίεζε τήν καρδιά της...

κάς. Αυτό τó απάνθρωπο έμπόριο τού έρωτος. Κι' όσο προχωρούσε μέσ' στη νύχτα, τόσο κυριευόταν από τήν αηδία κ' ίσως θά έγκατέλειπε αυτό τó σχέδιό του, όταν ξαφνικά στο κιγκλίδωμα μιάς γεφύρας είδε νά στέκεται μία νέα. "Ήταν σκυμμένη και κύτταζε σάν ύπνωτισμένη τó νερό τού ποταμού. Ίση δέ ήταν ή προσήλωσι της, που δέν άνεμνήφθη τόν Ρουσέκ που τήν είχε πλησιάσει. "Εκείνος τολμήσε τότε νά τής άποτεινή τó λόγο και τήν ρώτησε:

— Τι κάνετε μόνη σας αυτή τήν ώρα εδώ πέρα;

"Η νέα τρόμαξε. Γύρισε άπότομα και ξαφνισμένη έδωλε μία κρυγή. "Ύστερα έκανε νά φύγη. "Ο Ρουσέκ τήν άρπαξε βάνουσα από τó χέρι και τήν έφερε κοντά του. Εί-δε τότε κάτω από τó φώς τού φαναριού δυό ώμορφα μάτια νά τόν κυττάζουν φοβισμένα.

— "Ω, έκανε έκπληκτος, είσαι, βλέπω, πολύ ώμορφη!

— Αφήστε με, σάς παρακαλώ, τού δήλωσε έκείνη με θλίψη. Δέν είμαι μία από αυτές που νομίζετε.

— Έλάτε μαζί μου, τής είπε μ' άδιαφορία ο Ρουσέκ. Πάμε νά διασκεδάσουμε. Θά ίδης ότι δέν θά βγης ζημωμένη. Δέν θές λοιπόν νά πιjs σαμπάνια;

— Σαμπάνια; Έκανε άφηρημένη ή άγνωστη.

— Καί βέβαια σαμπάνια. Έλάτε, αφήστε τώρα τούς διαταγμούς. Αύριο έχετε καιρό γιά νά μετανοήσετε...

— Αύριο; ρώτησε ή νέα περίεργα.

Και ξαφνικά κυριεύθηκε από ένα νευρικό γέλιο, ένα παράξενο γέλιο που έκανε τόν Πάωλ ν' άντριχιάση.

— Πώς σάς λένε; τή ρώτησε γιά νά πη κάτι.

— Ναδία, τ' άπάντησε. Είμαι Ρωσσία.

Και ξαφνικά στάθηκε, τόν κύτταζε με σοβαρότητα και τού είπε:

— Μετά πόσες ώρες ξημερώνει;

"Ο Πάωλ έρριξε μία ματιά στο ρολόι του κ' ύστερα τής δήλωσε:

— Έχουμε ακόμα έφτά ώρες καιρό!

— Έστω, πάμε, τ' άπάντησε και στηρίχθηκε στο μπράτσο του.

"Όταν έφτασαν στο πρώτο νυχτερινό κέντρο, ο Ρουσέκ παρατήρησε ότι ή Ναδία ήταν ντυμένη με σεμνότητα, ότι ήταν πολύ ώμορφη κι' ότι δέν έμοιαζε καθόλου με τις γυναίκες που είχε πρωτίτερα συναντήσει. Αυτά τόν παραξένεψε. Μά ή έκπληξι του ήταν ακόμα μεγαλύτερη όταν είδε ότι τίποτε δέν τής έκανε ένόπσιω και τίποτε δέν τήν έκανε νά τρομάξη. "Επινε σαμπάνια σάν μεγάλη κυρία, συζητούσε σάν γυναίκα τού κόσμου και φέρονταν σάν να είχε άνταραχή σ' ένα άνάκτορο.

"Ο Πάωλ Ρουσέκ ήταν ένθουσιασμένος.

— Ναδία, τής έλεγε κάθε τόσο, είσαι γιά μένα ένα άνιγμα!

Μά κείνη δέν πολυμιλούσε. "Επινε σαμπάνια και χαμογελούσε πικρά. Μιά βαρεία μελαγχολία πίεζε τήν καρδιά της.

— "Όλα τά πράγματα τελειώνουν, ψιθύριζε κάθε τόσο. Και καμμιά φορά κι' αυτή ή ζωή μας. "Όσο σ' είνε μία στιγμή, μία μόνη στιγμή είνε αρκετή γιά νά σέ κάνη ν' άλλάζης σκέψεις.

— Ναδία, τής φώναζε τέλος όταν τήν είδε χαλιωμένη ο Ρουσέκ, φοβάμαι ότι θά κάνης τρέλλες. Γι' αυτό καλύτερα νά μείνουμε μόναχοι.

Και χωρίς νά περιμένη τήν άπάντησί της, φώναξε τó γκαρόν, τού είπε κάτι στ' αυτί κ' ύστερα βεβαιώθηκε τή νέα νά σηκωθή και τήν συνώδευσε στο βέθος τού κέντρου σ' ένα διαμέρισμα. Αυτό τó δωμάτιο ήταν στολισμένο με μεγάλη πολυτέλεια κ' ήταν μία ύπεροχη έρωτική φωλιά. "Η Ναδία ώστόσο μό-

λις μπήκε 'κεί μέσα, έχασε τήν εύθυμία της και σοβαρεύθηκε.

— Θά ήθελα νά σου μιλήσω, τού είπε μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Πρέπει νά ξέρης ότι σου χρωστώ τή ζωή μου. "Η εγώ ναι κ' ή συμπεριφορά σου μ' έκαναν ν' αγαπήσω πάλι τόν κόσμο. Γι' αυτό θά σου έμπιστευθώ τó μυστικό μου.

— Είνε μεθυσμένη και δέν έ-

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί άπαντούν ή δεσποινίδες)

"Η δις ΛΕΜΟΝΗ ΜΟΓΙΖΟΥ ("Άγιος Κήρυκος—Ίκαρία), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν άνδρα που έχει ευγενικούς τρόπους, μόρφωσιν και ελικοκρίνειαν αίσθημάτων και που θά μπόρεση νά γίνη καλός οικογενειάρχης.

"Η δις ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΓΟΥ «Μπροσκλιν—Άμερικής»), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον ένα νέον 25—28 ετών, τίμιον και ελικοκρινή, που νά διαθέτη έργατικότητα και μεγάλο θάρρος στη ζωή και ό όποιος με τήν ύπομονή και τήν επιμονή του, νά κατορθώση νά χαρίση στη γυναίκα του μία άνετη και ευτυχισμένη ζωή.

"Η δις «ΜΑΙΡΗ» (Καρλόθασι—Σάμου), γράφει: "Τόν ιδανικό σύζυγο, τόν άχώριστο σύντροφο τής ζωής μου τόν φαντάζομαι μελαχροινό, όχι πολύ ώραίο, ούτε όμως και άσχημο. Νά έχη ήλικία 24—25 ετών. Θέλω νά είνε ευγενής, όγής και έργατικός. Πλούτη δέν ζητώ, παρά μόνον καλή καρδιά και άγάπη.

"Η δις Ε. Π. Φ. (Mehalla—Kebir—Egypte), θεωρεί ότι γιά νά υπάρξη ιδανικός σύζυγος και συνεπώς ευτυχισμένος γάμος, πρέπει νά βρεθή πρώτα ή κατάλληλη σύζυγος, διότι απ' αυτήν εξαρτάται ή ετυχία τού γάμου και ή άρμονία τού σπιτιού. Και τέτοια γυναίκα είνε έκείνη, που με τούς τρόπους της και τήν συμπεριφορά της θά διαπλάση τόν χαρακτήρα τού άνδρος και θά τού χαρίση τήν πραγματική ετυχία.

"Η δις «ΤΡΕΛΛΗ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ», Αθήνα, άπαντά: "Στη σημερινή εποχή δέν υπάρχει ιδανικός σύζυγος, γιατί δέν υπάρχει άγάπη. Τό νά είνε ο σύζυγος πλούσιος ή φτωχός, τó νά είνε ώμορφος ή άσχημος, αυτά είνε όλα περιττά, όταν δέν υπάρχει άγάπη. Γιά μένα τούλάχιστον πρέπει νά έχη καρδιά ν' άγάπη. "Η διασκεδάσεις, οι χοροί, τά γλέντια, τά λούσα, όλα είνε ένα τίποτα μπροστά στην άληθινή άγάπη, ή όποία είνε ή μόνη ετυχία τού γάμου.

"Η δις «ΠΕΤΑΚΟΥΔΙΣΣΑ» (Χανιά—Κρήτης), θεωρεί ως ιδανικό σύζυγο τόν άνδρα που θ' αγαπήση τή γυναίκα του και θά τήν κάνει ευτυχισμένη μόνο με τήν άγάπη του, όπως κι' έκείνη θά τόν αγαπά όμοια και θά προσπαθή νά τόν άνακουφίη εις τόν άγώνα τής ζωής.

"Η δις «ΕΒΕΛΥΝ» (Αθήνα), άπαντά: "Γενικάς ο τύπος τού σύζυγου που ανταποκρίνεται στο ιδανικό μου και τόν θεωρώ ως τόν τελειότερο, είνε έκείνος που, εκτός των άλλων προτερημάτων του, τής έργατικότητας, ελικοκρίνειας και άφοσιώσεως, έχει κυρίως και τήν δύναμιν νά ελαχιστήσ' τήν μυστήρια της γυναικείας καρδιάς και νά τήν γνωρίζη απ' τήν πραγματική της όψη.

"ΜΙΑ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑ ΕΞ ΑΣΤΥΝΑΛΛΙΑΣ» (Πειραιεύς), γράφει: "Ιδανικόν σύζυγον θεωρώ έκείνον τόν όποιον κατόπιν πολλών περιπετειών θ' αγαπήσω, μη υπολογίζουσα τόν σ' άπλούτη. Άγαπήσ' καλύτερα τή φτώχεια με τόν έκλεκτό τής καρδιάς μου, παρά όλα τά πλούτη τού κόσμου χωρίς έκείνον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέαι άπαντήσεις.

ρει τί λέει, σκέφθηκε ο Ρουσέκ.

Και θέλησε νά τήν διασκεδάση. Κάθησε κοντά της, πέρασε τó χέρι του στη μέση της και τήν άφησε νά συνεχίσει τις εξομολογήσεις της.

—Τρεις μέρες τώρα έχω άπομείνει ολομόναχη στον κόσμο, τού είπε ή Ναδία. Οι γονείς μου δέν υπάρχουν πεί. Πέθαναν άφού πάλαισαν με τή φτώχεια και τή δυστυχία. Δέκα δολόκληρα χρόνια είχαν ζήσει στο Παρίσι με τήν άκαμνησι μιάς πολυτελούς ζωής που είχε σβύσει γιά πάντα. Θυμάμαι ότι πολλές φορές ο πατέρας μου φορούσε τή μεγάλη στολή τού στρατηγού, στόλιζε τó στήθος του με τά παράσημά του, στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη κι' άρχιζε νά κάνει χειρονομίες και νά παραμιλά. Τότε ή μητέρα μου έπερτε στά γόνατα και με δάκρυα στά μάτια παρακαλούσε τó Θεό νά μάς λυπηθή και νά μάς βοηθήσει... Κι' αυτή ή ιστορία κράτησε δέκα σωστά χρόνια! Και νά ξαφνικά που όλα τελειώσαν με μιάς κι' έμεινα έρημη στον κόσμο. Τρεις μέρες γύρισα όλη τήν κοσμοπόλη, μά στάθηκε αδύνατο νά βρω μία δουλειά. Άπογοητευμένη και πεινασμένη, θέλησα νά πέσω στο Σηκουάνα και νά πνιγώ. Τότε παρουσιάσθήκατε σεις...

—Και σ' έσωσα! είπε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ο Πάωλ. Έλα τώρα, τί παραμύθια κάθεται και μου διηγείσαι. Με νομίζεις λοιπόν γιά τόσο άφελή; Λαμπρά, πούς σου άνήθηκε ότι είσαι ένα καλό κι' ώμορφο κορίτσι; Δέν ξέρω όμως γιά ποιό λόγο χάνεις έτσι άδικα τήν ώρα σου...

"Η ώμορφη Ρωσσία δέ-τηκε σάν μαχαίριες αυτά τά λόγια του. "Ο Ρουσέκ τήν είχε προσβάλει. "Η μυστικοπαδής ψυχή της είχε πληγωθή πολύ βαθειά.

—Με συγχωρείτε, ψιθύρισε. Νόμισα ότι ήσαστε διαφορετικός από τούς άλλους...

Μά ο Πάωλ δέν τήν άκούγε. Άρχισε νά τής λέη άσυνάρτητα τρυφερά λόγια, ψεύτικες ύποσχέσεις και νά τής μιλάη γιά έρωτα, ενώ τήν παρέσυρε σέ μία αισθησιακή διασκέδαση. "Εκείνη έβγαζε κάθε τόσο μικρά ξεφωνητά φρίκης, ήταν κατάχλωμη κι' όλο τó σώμα της, γυμνό πεία, έτρεμε από μία τρομαχτική νευρική κρίσι. "Ο Ρουσέκ ήταν ένθουσιασμένος από αυτήν τήν πρωτοφανή απόλαυσι. Πρώτη φορά κρατούσε στην άγκαλιά του μία γυναίκα που έκλυγε και σπάρανε από τόν ψυχικό πόνο της. Τό μαρτύριό της τόν έρέθιζε.

Ξαφνικά ή Ναδία άπλωσε πρós τó τραπέζακι γρήγορα τó χέρι της πήρε ένα λεπτό μαχαίρι απ' τά σερβίτια κι' άποθώνοντας με δύναμιν τόν Πάωλ τó κάρφωσε στο στήθος της.

Ο Ρουσέκ ένοιωσε τά χέρια του νά βάφονται στο αίμα. Με μία άγρια κρυγή τινάχθηκε πίσω κι' άρχισε νά καλή βοήθεια. Τό κέντρο φυσικά άναστατώθηκε, έτρεξαν τά γκαρόνια, ή άστυνομία.

"Ο Πάωλ διηγήθηκε δέκα φορές τήν άνατριχιαστική σκηνή. "Ύστερα έπλυνε τά χέρια του και γύρισε στο διαμέριμά του. Μά τώρα που είχε συνέλθει κατάλαβε τó φοβερό που έγκλημα. Είχε σώσει αυτό τó κορίτσι από τόν πνιγμό, τó είχε κάνει νά έλπιση ότι ή ζωή μπορούσε γι' αυτό άκόμα νά είνε ώμορφη κ' ύστερα τó είχε ξεευτελίσει και τó είχε κάνει μόνο του νά σκουτωθή. Ναι, ο Πάωλ Ρουσέκ ήταν ένας δήμιος. "Ενας έγκληματίας.

Κι' ενώ τó Παρίσι έσπνύσε κι' ό έργατικός κόσμος πήγαινε στις δουλειές του, έκει, στο τέταρτο πάτωμα ενός σπιτιού, ένας άνθρωπος που είχε συχαθή τόν εαυτό του, έγραφε τις τελευταίες θελήσεις του, ώμολογούσε τó άδίκημά του κι' έτοιμαζόταν νά κρεμασθή!...

ΛΟΥΙΣ ΝΤΥΡΑΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΡΟΜΑΝΤΣΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟΥ, τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καί τί σκοπεύεις νά κάνης, Πεπίτα, ἂν σ' ἀγαπᾷ ὁ Μωρίς;

— Μά σοῦ τὸ εἶπα, Τζουλιάννα. Τελειώσαν πειὰ γιὰ μένα τὰ φλέρτ κι' ὅλες ἡ ἄλλες κοριτσιότικες ἀνοησίες... Ἄν μ' ἀγαπᾷ, θά τὸν παντρευτώ... Ναι, θά τὸν παντρευτώ... Εἶμαι τώρα ὑπὲρ τοῦ γάμου... Ζήλεψα, θλέπεις τὴν εὐτυχία σου...

Εἴμαστε πειὰ ὅλοι σάν μιὰ οἰκογένεια μὲ τὸν Μωρίς καί τὴν Πεπίτα. Ὁ Ζάν κι' ἐγὼ δὲν τοὺς θεωροῦσαμε γιὰ ξένους κι' ὅ,τι τοὺς ἀφοροῦσε μᾶς ἐνδιέφερε κι' ἐμᾶς τοὺς ἱ-
δους.

Γι' αὐτὸ, ὅταν ἀνακοίνωσα στὸ Ζάν, ὅσα μοῦ εἶχε πῆ ἡ Πεπίτα, ἐκεῖνος φώναξε κατενθουσιασμένος:

— Ὡ! θά γινῶμεν πολὺ εὐτυχῆς ἂν πραγματοποιηθῇ τὸ συνοικεῖο αὐτό... Μοῦ εἶνε τόσο ἀγαπητοί κι' οἱ δυό...

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ὁ Μωρίς μῆλκε μέσα στὸ σαλόνι ὅπου κουβέντιαζα μὲ τὸ σύζυγό μου. Ἐνα ὥραϊο τριαντάφυλλο στολίζε τὴν μπουτονιέρα τοῦ πράγμα πού μὲ ξάφνιασε πολὺ γιὰ τὸ ρόδο αὐτὸ τὸ εἶχα δὴ προηγουμένως στὸ κοράκι τῆς Πεπίτας.

Μά τὸ ξάφνιασμά μου μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο ὅταν σὲ λίγο μῆλκε μέσα κι' ἡ Πεπίτα κι' εἶδα στὸ κοράκι τῆς ἑνα γαρύφαλλο λευκὸ πού ἦταν πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὴ μπουτονιέρα τοῦ Μωρίς.

— Ὡ! σκέφθηκα μὲ χαρὰ. Τὰ πράγματα προχώρησαν πολὺ πρὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι περίμενα...

Τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν δύο λουλουδιῶν; Τί ἄλλο ἀπὸ μιὰ πρώτη, ἄφωνα ἴσως, ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι;

Καί, πραγματικά, ὅταν ὁρεθήκαμε μῖνες, ἡ Πεπίτα μοῦ εἶπε χωρίς νὰ τὴν ρωτήσω:

— Σήμερα, Τζουλιάννα, ἔγινε τὸ πρῶτο ὄμμα... Στεκόμαστε σ' ἕναν ἐξώστη μαζὺ μὲ τὸν Μωρίς, ὅταν ξάφιασε θλέποντας τὸ τριαντάφυλλο πού εἶχα στὸ κοράκι μου μοῦ εἶπε:

— Ὡ! τί ὥραϊο τριαντάφυλλο, δεσποίνισ! Ἐχει ὅλη τὴ δροσιά σας!

Ἐγὼ κοκκίνισα—ναί, κοκκίνισα, γιὰ πρώτη φορά ἴσως στὴ ζωῇ μου— ἀκούγοντάς τὸν νὰ μοῦ μιλάει ἔτσι.

— Ἀφοῦ σὰς ἀρέσει, τοῦ ἀπάντησα, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς τὸ προσφέρω;

— Θὰ μὲ κάνετε εὐτυχισμένο...

Καί σκύβοντας φίλος τὸ χέρι μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ ἐκώσα τὸ ρόδο. Κατόπιν ἐπρόσβουσε:

— Θὰ τὸ φυλάξω αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο σάν μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι...

— Τότε ἐγὼ δειλᾷ, σάν μαθητρίουλα πού ἐρωτεύεται γιὰ πρώτη φορά, τοῦ εἶπα:

— Μά θέλω κι' ἐγὼ μιὰ ἀνάμνησι ἀπὸ σὰς...

Ἀμέσως ὁ Μωρίς ἔβγαλε τὸ γαρύφαλλο ἀπὸ τὴν μπουτονιέρα τοῦ καί μοῦ, τὸ πέρασε στὸ κοράκι μου.

Ἐμείναμε κατόπιν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοί, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο... Νοιώσαμε πὼς θέλαμε νὰ ποῦμε πολλὰ, μὰ δὲν μπορούσαμε...

— Θὰ τὸ φυλάξω αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο σάν μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνησι.

»Δὲν ξέρω γιὰτί μπροστὰ στὸν ἀτολμο αὐτὸ νέο, γίνωμαι τώρα δειλὴ κι' ἐγὼ, ἐγὼ πού δὲν λογάριζα ἄλλοτε τοὺς πρὸς τολμηροὺς... Ἴσως ὁμῶς αὐτὸ νὰ εἶνε ὁ ἀληθινὸς ἔρως...

Ὁ Μωρίς τώρα ἀπόφευγε νὰ μὲνῃ μόνος μαζὺ μου. Κάθε φορά πού θά τύχαινε νὰ συμῆ αὐτὸ, χαμῆλωνε τὰ μάτια του, σάν ἐνοχος, καί φρόντιζε νὰ θρῆ μιὰ πρόσφατο γιὰ νὰ φύγῃ.

Ἦταν ὁλοφάνερο πὼς ἡ παρουσία μου τὸν στενοχωροῦσε... Ἀσφαλῶς θά ἐνοιοθε τῶς, γιὰτί ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς ἐμένα ὑποχωροῦσε μπροστὰ σ' ἕναν καινούργιο ἔρωτα...

Ἄλλες φορές πάλι φαινόταν σάν νάθελε νὰ μοῦ μιλήσῃ, σάν νάθελε νὰ μοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, νὰ δικαιολογήσῃ... Τὸν ἔβλεπα τότε νὰ μὲ πλησιάζῃ ἀποφασιστικά, μὰ τὴν τελευταία στιγμῇ τὰ ἔχανε, γινόταν κατακόκκινος κι' ἔσπευδε νὰ ἐξαφανισθῇ... Ἀντιθέτως, ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πρὸς τὸ σύζυγό μου ἦταν τώρα ἀνετη, ἐλεύθερη, ἀνοιχτοκαρδῆ, ἀνεπιφύλακτη.

Τὸν πλησίαζε σάν φίλος, τοῦ μιλοῦσε χωρὶς νὰ κομπάζῃ καί νὰ διστάζῃ—πράγμα πού συνέβαινε ἄλλοτε— καί γινόταν σάν νὰ εἶχε ἐκλειψῇ πειὰ τὸ ἔμποδιο πού τὸν χωροῦσε ἀπ' αὐτόν, δηλαδή ἐγὼ.

Τώρα δὲν θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸ τοῦ ἐνοχο ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου πού τόσο μεγάλωψα τὸν φιλοξενούσε... Τώρα μπορούσε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ χέρι χωρὶς τῶς καί νὰ τὸν κυττάξῃ κατάματα... Τὸ παρελθὸν δὲν ὑπῆρχε πια...

Ἐντῶμεταξὺ, ὁ Μωρίς εἶχε γίνῃ ἀγνώριστος...

Εἶχε ἀνακτήσει ἐντελῶς τὴν ὕψα του κι' ὁ γίαιρός ἐμε παῖφι πειὰ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται.

— Τὸ θαῦμα ἔγινε! μοῦ εἶχε πῆ κατὰ τὴν τελευταία τοῦ ἐπισκεψι. Ὁ φίλος σας σώθηκε. Δὲν ὑπάρχει πειὰ κανεὶς κίνδυνος!

Ἔτσι ἔφθασε ἡ βραδυὰ τῆς μεγάλης ἐσπερίδος στὴ βί-
λα μας.

Κανένas ἀπὸ τοὺς ἐπι-
μους καλεσμένους τοῦ σά-
μου μου δὲν ἔλειψε ἀπὸ αὐτὴν
κι' ἔτσι ἡ συγκέντρωσις ἦταν
ἀφθαστὴ σὲ λάμψι καί μετὰ
λοπρῆπεια.

Ἡ ὥραιότερες γυναῖκες ἦ-
σαν ἐκεῖ, λαμπρὸντας ὀδύνη-
ρες ἀπὸ τὰ διαμάντια, κι' ἐ-
διναν τὰ μπράτσα τοὺς σὲ κυ-
ρίους τῆς ἀνωτάτης ἀριστο-
κρατίας.

Ὁ,τι ἐκλεκτὸ εἶχε ἡ Ρίβ-
ρα σὲ ὁμορφιά, σὲ πνεῦμα
σὲ πλοῦτο, θρισκόταν ἐκεῖ.

Ἡ Πεπίτα ἐξωρίζε ἀνάμ-
σα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες μὲ τὴν
χάρη τῆς καί μὲ τὴν ταπει-
νιά τῆς. Ὅταν τῆς τὸ εἶπα
αὐτὸ, γύρισε καί μοῦ ἀπάν-
τησε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς κάποια
ἄλλη ἔχει ἀπόψε τὰ σκῆπτρα,
Τζουλιάννα.

— Καί ποῖα εἶν' αὐτὴ ἡ ἐλ-
λη; τὴν ρώτησα. Ἐγὼ τοῦ ἀ-
χιστον δὲν θλέπω καμιά.

— Ἄν θέλῃς νὰ τὴ δῇς, μοῦ
ἀπάντησε γελώντας ἡ καί-
μου φίλη, πῆγαινε καί κυτ-
τάξου σ' ἕναν καθρέφτη. Ὡ!
ἐσὺ εἶσ' ἀπόψε ἐδῶ μέσα ἡ
βασιλίσσα τῆς ὁμορφιάς καί
τῆς κομψότητος... Ὅλοι αὐτοὶ
λένε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΘΥΜΑΤΑΙ...

ΥΡΙΖΑ στὴ Μασσαλία ἀπ' τὴ Νις, ὅπου εἶχα πάει νὰ ὑποστηρίξω κάποιον πελάτη μου στὸ ἐκεῖ δικαστήριο. Ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὶς Κάννες, ἡ πόρτα τοῦ κομπαρτιμάν τοῦ θαγониού μου ἀνοίξε ἀ-
πότομα κι' ἕνας ἄνθρωπος ὥρμησε κυριολεκτικῶς νὰ μῆ
μέσα.

Κάθισε πλάι μου, στὴν ἀδεια θέσι τοῦ καναπέ, στέναξε
θαθεῖα, σάν καθισχυασμένος πειὰ καί κατόπιν ἀπόμεινε ἀ-
κίνητος, δίχως νὰ ἐνδιαφερθῇ καθόλου γιὰ τὴν παρουσία
μου.

Εἴμαστε οἱ δυὸ μας μονάχα στὸ κομπαρτιμάν. Κάτι τὸ
ἐντονο μὰ ἀκαθόριστο, στὸν ἀγνωστο αὐτό, μοῦ κίνησε εὐ-
θὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐνδιαφέρον. Καί στρέφοντας τὸ κεφάλι μου,
ἀρχισα νὰ τὸν ἐξετάζω περιεργα κι' ἐπίμονα.

Ἀκίνητος, ἀκίνητος, κύταζε κατ' εὐθείαν μπροστὰ τοῦ μὲ
ὁλῆμα ἀπλάνες, ἀφηρημένο. Τὰ μάτια του, μικρά καί σκο-
τεινά, ἦσαν χαμῆνα θαθεῖα στὶς μαῦρες καί κοκκαλιρικές
κόγχες του, τὰ φρύδια τοῦ πυκνά καί μπερδεμένα σάν ἀγκά-
θια, ἔδιναν ἀπερίγραπτη τραχύτητα στὴν ἐκφρασί του. Τέ-
λος, τὸ μαυροκιτρινό ξυρισμένο πρόσωπό του, σκαμμένο ἀπὸ
παμπολλές ρυτίδες, εἶχε τὴν παγερὴ ἀκίνησι μαρμαρένιου
ἀγάλματος.

Νοιώθοντας στὰ τελευταία ὁ ἀγνωστος τὴν ἐπίμονη ἐξέ-
τασί μου, γύρισε κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του καί μὲ κύταξε
κατάματα. Ἐμφανικά, κάποιος δειλὸ, δισταχτικὸ χαμόγελο,
ἀρχισε νὰ φωτίζῃ τὸ ἀφάνταστο τραχὺ πρόσωπό του. Κι' ἀ-
πλώνοντας ἀπότομα τὸ χέρι του σὲ χειραψία, μοῦ εἶπε:

— Ὡ, συγγνώμη κύριε!... Τόση ὥρα θρίσκομαι ἐδῶ καί
τώρα μόλις σὰς θυμήθηκα ποῖος εἶστε!... Τί κάνετε, κύριε
Λεμπλάν;

Ἀπόμεινα βουβός ἀπ' τὴν κατάπληξί μου, γιὰτί τὸ ἄλ-
λοκοτο αὐτὸ ἄτομο μοῦ ἦταν ἀγνωστο τελείως. Κ' ἡ κατά-
πληξί μου μπερδεύτηκε μὲ ἄλλη ἀνατριχίλα, γιὰτί ὁ τόνος
τῆς φωνῆς τοῦ κάθε ἄλλο παρὰ ἀνθρώπινος ἦταν: Νόμισα
πὼς μοῦ μιλοῦσε ὁ σατανᾶς ἀπ' τὴ μαύρη κόλασι του, ἡ
πὼς θρηνοῦσε ὑπόκοφα κανένas πεθαμένους ἀπ' τὰ θάθη τοῦ
ταφου του!

— Μά δὲν μὲ θυμάστε λοιπόν, ποῖος εἶμαι; Ἐξανῆ με τὴν
πένθιμη φωνή του, ὁ ἀγνωστος. Κι' ὁμῶς κάποτε, πρὸ δυὸ
τριῶν-τεσσάρων χρόνων, δὲν θυμάμαι ἀκριβῶς, συνταξιδέ-
ψαμε ἕνα μαζὺ!... Καί μάλιστα, σ' αὐτὸ τὸ ἱδίο κομ-
παρτιμάν, σ' αὐτὴ τὴν ἱδία θέσι τὴν τωρινή, καί τὴν
ἱδία ὥρα ἀκριβῶς!... Παραξενεύεστε;... Χά, χά, χά!...
Ἔτσι ἀκριβῶς παραξενεύτηκατε καί τὸ τ ε, κύριε Λεμ-
πλάν!

Σιωποῦσα ἐξακολουθητικά, μὴ παύοντας νὰ τὸν κυττάζω.

Ἡ σιωπὴ μου φαινόταν νὰ
τὸν θυβίξῃ σὲ λύπη καί σὲ
ἀπογοήτευσι. Παραπονετι-
κά τώρα πρόσθεσε:

— Ὡστε, ἔτσι λοιπόν;...
Δὲν μὲ θυμάστε ποῖος εἶ-
μαι;... Κι' ὁμῶς σὰς συ-
στήθηκα, τότε!... Σὰς εἶ-
πα τὸ ὄνομά μου... Λέγο-
μαι Ἰουστινιανὸς Ρόκ!...
Ἰουστινιανὸς Ρόκ!... Ἐ;
Μὲ θυμήθηκατε τώρα;

Συγκρατώντας τὴν ἀό-
ριστὴ ταραχή μου, σκέ-
φθηκα:

— Διάβολε!... Τίποτα δὲν
θυμάμαι ἀπὸ ὅσα μοῦ
φάλλει τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ
ὑποκείμενο!... Ἰουστινια-
νὸς Ρόκ, λέει!... Κι' ὁμῶς
οὔτε τὸ ὄνομά του τὸ σπά-
νω, οὔτε ἡ ἀπερίγραπτη
μούρη του, εἶνε ἀπὸ αὐτὰ
πού ἐξεχνιοῦνται εὐκόλα!...
Πὼς ἤξερε, ἄλλωστε, τὸ
ὄνομά μου;

Ὁ ἀγνωστος, κάθισε πλάι μου ἀκίνητος, καί κύταζε
κατ' εὐθείαν μπροστὰ τοῦ...

Ὡστόσο, σιωποῦσα ἀκόμα. Σιγά-σιγά ὁμῶς, μιὰ ὑπερφυ-
σικὴ τρομάρα ἀρχίζει νὰ φωλιάζῃ στὰ θάθη τῆς ψυχῆς μου.
Ναί, μοῦ φαινόταν τώρα, ὅτι πραγματικῶς κάπου ἄλλου,
κάποτε, θά εἶχα ἀσφαλῶς συναντηθῇ μὲ τὸν καταχθόνιο αὐ-
τὸν ἀγνωστο. Καί κυττάζοντας τώρα καλύτερα τὰ μυστη-
ριώδη μάτια τοῦ καί τὸ τραγικὰ πονεμένο πρόσωπό του,
ψιθύρισα μὲ ἀμηχανία:

— Ναί... Βέβαια... Μοῦ φαίνεται, ὅτι σὰς θυμοῦμαι τώ-
ρα... Ὁ κύριος Ρόκ!... Ὁ κύριος Ἰουστινιανὸς Ρόκ!...
Ὡ, βέβαια... Πρὸ πολλῶν ὁμῶς ἐτῶν, ξανασυναντήθηκαμε
ἐδῶ... Ἄ, τί ἐλλεινὸ μνημονικὸ πού ἔχω!... Σὰς ζητῶ συγ-
γνώμη, κύριε Ρόκ!

Ὁ πόνος κ' ἡ θλίψι ἔφυγαν παρευθὺς ἀπ' τὸ πρόσωπό του,
μόλις ἄκουσε τὰ λόγια μου. Καί φωτισμένος τώρα ἀπὸ διά-
πλατο χαμόγελο, μοῦ εἶπε τὰ ἐξῆς αἰνιγματικά κι' ἀπροσ-
δόκητα:

— Θυμοῦμαι θαυμάσια, ὅτι καί τὸ τ ε τὰ ἴδια ἀκρι-
βῶς λόγια μοῦ εἶχατε πῆ!... Καί τὸ τ ε ἐπίσης, δὲν μὲ
θυμήθηκατε ἀμέσως, ὅπως συνέβη καί τώρα!... Καί τότε
ἐπίσης μοῦ ζητήσατε συγγνώμη, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι «τὸ
μνημονικὸ σας εἶνε ἐλλεινὸς»!... Ναί, τὰ ἴδια ἀκριβῶς λόγια
μοῦ εἶπατε καί τότε!

Ἀρχισα νὰ τὰ χάνω. Χλώμιαζα σιγά-σιγά κ' ὄδρωνα. Αἰ-
σθανόμουν ὅτι τὸ διαβολικὸ αὐτὸ ὑποκείμενο εἶχε δίκαιο,
ὅτι πραγματικῶς κάποτε εἶχαν συμῆ μετὰς μου τὰ ὅσα
ἔλεγε, κι' ἀκριβῶς ὅπως τὰ ἔλεγε! Πότε ὁμῶς;... Ἰοῦ!...
Πρὸ τριῶν χρόνων, ἀρά γε, ἡ πολὺ περισσότερων;... Καί
σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο τραῖνο;...

Μὰ ποῖα ὑπερφυσικὴ ἀφορμὴ, λοιπόν, ἔκανε νὰ ξανασυμ-
βαίνουν καί τώρα ἀπαράλλαχτα αὐτὰ τὰ γεγονότα, ὅπως
μυστηριωδῶς εἶχαν συμῆ καί τότε πρὸ τῶσαν χρόνων;

Τὸ τραῖνο ἔτρεχε. Ὁ σατανικὸς συνομιλητῆς μου ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ μιλά φλύαρα, θυμίζοντάς μου ὅτι καί τότε
— ὅπως καί τὸ ρ α ἀκριβῶς — ἡ θάλασσα ἦταν γαλανή,
ὅτι μιὰ ἀγελᾶδα ἀσπρὴ τρώμαζε ἀπ' τὸν θόρυβο τοῦ τραίνου,
ὅτι ἕνα σκυλὶ κυνήγησε τὸ τραῖνο γαυγίζοντας θαυμάμενα,
Ἄνατριχίλαζα ὁμῶς ἀφάνταστα, γιὰτί αἰσθανόμουν, γιὰτί θυ-
μόμουν, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶχαν ξανασυμβῇ καί ἄλλοτε τὰ ἴδια!
Ποῦ;... Πότε;... Σὲ ποῖα ἀκριβῶς περῖστασι;...

Τὸ τραῖνο σταμάτησε τὴ στιγμῇ ἐκείνῃ, στὸν ἐνδιάμεσο
σταθμὸ τοῦ Ζαίν - Ραφαέλ. Ἐνας ἐπιβάτης ἀνέβηκε, καί
μῆλκε στὸ κομπαρτιμάν μας. Τοποθέτησε τὴ δαλίτσα τοῦ
στὸ δίχτυ, κάθισε στὸν ἀντικρυνὸ καναπέ, ἀκριβῶς ἀντικρυ
ἀπ' τὸν μυστηριώδη Ρόκ, καί θγάζοντας τὴν ἐφημερίδα τοῦ
ἀρχισε νὰ διαβάζῃ ἀτάραχα καί ἡσυχᾶ.

Ὁ κύριος Ρόκ, σὴν ἐμφάνισι αὐτοῦ τοῦ καινούργιου
συνταξιδιώτου μας, σταμάτησε νὰ μοῦ μιλά. Σάν νὰ ἦμουν
ἐντελῶς ἕνας πειὰ, ἀρχι-
σε νὰ κυττᾷ γαλήνια κι'
ἐπίμονα τὸν καινούργιο-
φερμένο, δίχως νὰ προσέ-
χη καθόλου σ' ἐμένα.

Ὁ καινούργιος αὐτὸς ἐ-
πιβάτης, ἐναγλήθηκε ἐπιτέ-
λους ἀπ' τὴν ἐπίμονη ἐξέ-
τασί τοῦ Ρόκ. Καί σταμα-
τώντας νὰ διαβάζῃ, σήκα-
σε τὸ θλέμμα του ἀπ' τὴν
ἐφημερίδα, καί κύταξε
κατάματα τὸν Ρόκ.

— Ὡ, συγγνώμη, κύ-
ριε! ἔκανε ἔμφανικά ὁ Ρόκ,
ἀπλώνοντας τὸ χέρι τοῦ σὲ
χειραψία καί χαμογελών-
τας. Τόση ὥρα θρίσκομαι
ἐδῶ καί τώρα μόλις σὰς
θυμήθηκα ποῖος εἶστε!

Ἦσαν ἀκριβῶς τὰ ἴδια
λόγια, τὰ ὁποῖα εἶχε πῆ
λίγο πρὶν καί σὲ μένα!

— Ἀσφαλῶς θά γελεῖ-
στε, κύριε! ἀπάντησε ὁ
ῥά κι' ἡσυχᾶ, ὁ καινούρ-

Ὁ ἀγνωστος, κάθισε πλάι μου ἀκίνητος, καί κύταζε
κατ' εὐθείαν μπροστὰ τοῦ...

γιοφερμένος. Δεν έχω την τιμή να σ'α γνωρίζω!

— Όχι δά!... Προσπαθήστε να θυμηθίτε καλύτερα! επέμεινε ο Ρόκ. Συνταξιδέψαμε κι' άλλοτε, προ' λίγων χρόνων καί σ' αυτήν ακριβώς τη διαδρομή!... Δεν με θυμάστε;... Λέγομαι Ιουστινιανός Ρόκ!... "Ε;... Ιουστινιανός Ρόκ!...

Καί με τόσο θριαμβευτικό πρόσθεσε:

— Τι λέτε λοιπόν, τώρα;... Με θυμηθήκατε;

Ο άλλος όμως, με ύφος ανυπομονησίας πειά, κι' όλοφάνερα έναωχλημένος, απάντησε κάπως τραχειά:

— Καί πάλι σ'ας λέω, κύριε, ότι μου είστε τελείως άγνωστος!... Πρώτη φορά σ'ας βλέπω, καί για πρώτη φορά επίσης κάνω τη διαδρομή αυτή του τραίνου... "Όσο για τ' όνομά σας, κι' αυτό για πρώτη μου φορά τ'ό ακούω!

"Εσκυψε κατόπιν τ'ό κεφάλι του, καί ξαναθυθίστηκε στο διάδασμα τής έφημερίδος του.

— Τι ζ'ων που είνε αυτός ο συνεπιβάτης μας! μου ψιθύρισε τότε κρυφά ο Ρόκ. "Άλλοι θυμούνται, βλέπετε, κάπως τ'ό μακρυνό παρελθόν... Αυτός όμως έδω, πάσχει από άμνησία, φαίνεται!

Καί χωρίς να περιμένη απάντησί του, ζάρωσε κι' αυτός σάν πεσιμωμένος στη γωνιά του κι' έκλεισε τ'α μάτια του τ'α τ'α αλλόκοτα, βουβός, σάν μαρμαρωμένος.

Τ'ό τραίνο έφτασε στη Μασσαλία, καί θ'α συνέχιζε κατόπιν τ'ο ταξίδι του ως τ'ο Παρίσι. Τη στιγμή που κατέβαιναν από τ'ό θαγόνι, μιά ώριμη κυρία καί μιά δεσποινίς μπήκαν στο κομπαρτιμάν του, πηγαίνοντας κι' αυτές για τ'ο Παρίσι. "Η μιά κάθισε πλάι στον άκίνητο καί σάν κοιμισμένο Ρόκ, κι' ή άλλη πλάι στον επιβάτη που εξακολουθούσε να διασχίζει ατάραχα την έφημερίδα του.

* * *

Δυό ημέρες αργότερα, κι' ενώ πειά είχα ξεχάσει τόν αλλόκοτο συνεπιβάτη μου Ρόκ, καθόμουν κατά τ'ό μεσημέρι σ' ένα καφενείο τής Μασσαλίας. Τη στιγμή εκείνη είχε φτάσει κάποιον τραίνο από τ'ο Παρίσι κι' ένας έφημεριδοπώλης διαλαλούσε παρισινές έφημερίδες.

Αγόρασα μιά καί συγκλονίστηκα αφάνταστα, μόλις τ'ό βλέμμα μου έπεσε στις εξής λίγες γραμμές τής τελευταίας σελίδος τών ειδήσεων:

«Φρικώδες έγκλημα διεπράχθη χθές σ' ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως του έξπρες Καννών — Μασσαλίας — Παρισιών. Μόλις ή άμαξοστοιχία έφθασε στον σταθμό, οι υπάλληλοι ανέκάλυψαν τ'α πτώματα μιάς ηλικιωμένης κυρίας, μιάς δεσποινίδος κι' ενός κυρίου, άγριώς κρεουργημένα διά μαχαίρας. "Ός ύποπτος συνελήφθη κάποιος Ιουστινιανός Ρόκ, ο οποίος προσπάθησε να κατεβή κρυφά καί ταραγμένα από την αντίθετη πλευρά τής άμαξοστοιχίας, μόλις εκείνη μπήκε στο σταθμό»!

Θυμάστε πόσο τρομακτική εντύπωση προκάλεσε σ' όλη τη Γαλλία, αυτό τ'ό μυστηριώδες καί σκοτεινό έγκλημα;...

"Ω, ή «υπόθεσις Ιουστινιανού Ρόκ» υπήρξε ή πιό φρικιαστική κ' ή πιό αίνιγματική, έξ αιτίας τής υπερφυσικής σχεδόν, τής καταχθονίας προσωπικότητος του συλληφθέντος ως δολοφόνου Ρόκ!... "Άλλά, άς πάρουμε με τη σειρά, τ'α καταπληκτικά γεγονότα που έπακολούθησαν τη συλληψή του.

Κυριευμένος από ανατριχίλα, κι' από έξαλλη περιεργεία επίσης, έτρεξα άμέσως στο Παρίσι. "Ο εισαγγελέας είχε κάνει έναν μεγάλο κατά-

λογο, έγγράφοντας σ' αυτόν τ'α δνόματα τών δικηγόρων οι όποιοι προσφέρθηκαν — για λόγους ρεκλάμας — να αναλάβουν την υπεράσπισι του δολοφόνου. "Από λόγους άσυγκρίττου ενδιαφέροντος, πρόσθεσα κι' εγώ τ'ό δνόμά μου στον κατάλογο. Κι' ο Ιουστινιανός Ρόκ, βλέποντας κατόπιν τ'ό δνόμά μου, διάλεξε μονάχα έμένα για συνήγορό του.

Με κρυφό τρόπο στην ψυχή μου, καί με απέχθεια συγκρόνω, μπήκα στο κελλί τής φυλακής του ύστερα από δυό ημέρες, μόλις με είδοποίησε σχετικά ο εισαγγελέας. "Ο Ρόκ, καθισμένος στην άκρη του κρεβάτιού του, φάνηκε ότι δεν πρόσεξε καθόλου την παρουσία μου. Συγκεντρωμένος στον έαυτό του, θλοσυρός, σκυθρωπός, άκίνητος σάν άγαλμα άψυχο κι' άπαίσιον, έμοιαζε σάν να πλανιόταν σέ άλλους κόσμους, άφύσικους, άγνώστους σέ μ'ας τις συνηθισμένες ανθρώπινες ύπάρξεις...

"Αναγκάστηκα να τόν πλησιάσω καί να τ'ό κουνήσω τ'ον ώμο δυνατό. Με κύτταξε δίχως έκφρασι, δίχως ζ'ωή, δίχως να με γνωρίσει.

— Πώς; Δεν με θυμάσαι, κύριε Ρόκ! τ'ό είπα φ'όθεν πρόσχαρα. Κι' όμως έχουμε συνταξιδέψει δ'ο ο φορές ώς τώρα, σιδηροδρομικώς!

Γιατί είπα «δυό φορές», ενώ μονάχα τη μιά φορά θυμούν εντελώς καλά, ότι είχα συνταξιδέψει μαζί του... Κι' όμως, ή ψυχή μου μ' έσπρωξε μυστηριωδώς να π'ω αυτό τ'ό «δυό φορές», γιατί ή ψυχή μου ήταν σίγουρη ότι αυτό ήταν κ' ή αλήθεια!!

Στ'α λόγια μου, ο Ρόκ σκίρτησε. Φάνηκε σάν να έμπτισε σ'ε τ'ους μυστηριώδεις ρεμβασμούς του, με καλοκίταζε, με άναγνώρισε, καί μουρμούρισε:

— Ναί!... "Εχετε δίκαιο... Συνταξιδέψαμε προ' λίγων ημερών στο έξπρες Καννών — Μασσαλίας!... "Άλλά...

Κόμπιασε. Καί συνέχισε μ' ένα υπόκωφο μουρμουρητό:

—... "Άλλά δεν σ'ας φαίνεται επίσης, ότι... ότι ξαναχουμε καί άλλοτε επίσης συναντηθ'... σ' αυτό έδω τ'ό κελλί!... για δεύτερη φορά!

"Ανατρίχιασα με τ'α άπροσδόκητα λόγια του. Ίόν κύτταξα με γλαρά μάτια, τρομαγμένος, ιδρωμένος. Τόν είδα να διστάζει, πάλι. Κ' ύστερα, σάν να έπνιγε στο λαρύγγι του κι' άλλα λόγια, έτοιμα να ξεπεταχτούν άθελά του, χτύπησε τ'ό μέτωπό του με τη σφιγμένη γροθιά του καί πρόσθεσε διασπικτά:

— Διάβολε, τί μουρμουτίζεις να λέω τέτοια λόγια!... "Άς τ'αφήσουμε τώρα αυτά, γιατί δεν μ'ας ενδιαφέρουν.

Δέν μόρεσα κατόπιν τ'α του άποσπ'ασις τίποτα τ'α διαφωτιστικό, σχετικώς με τ'ό φριχτή τριπλή δολοφονία του τραίνου. Στίς έρωτήσεις μου, άπαντούσε με λόγια άσυνάρτητα, άόριστα, έντελώς ξεκρέμαστα, καί τ'η έδια τακτική τηρούσε καί σ' όλες τις κατοπινές έπισκέψεις μου στο κελλί του. Φαινόταν σάν ένας άνθρωπος έντελώς ξένος π'ρος τ'ον έπίγειον κόσμο μας, κι' έντελώς βυθισμένος σέ άρ'αυγας ξωτικούς, μυστηριώδεις άγνώστους, τ'ου «Άλλου Κόσμου»!

"Άλλά κι' ο άνακριτής έπίσης, τ'α είχε χάσει κυριολεκτικώς με τόν αίνιγματικό αυτόν Ρόκ. Παρ' όλες τις τεχνικές έρωτήσεις του, τις ύποσέσεις του, τις απειλές του, δεν κατώσκιανε

να τ'ό άποσπ'ασις ούτε λέξι, κι' ούτε να τόν φέρη στη συνείδησι τής πραγματικότητος: Σιωπηλός καί με μάτια άπλανή ο Ρόκ, έμοιαζε σάν να ταξίδευε μακριά, πολύ μακριά.

Αμφιβολία για τ'ό έγκλημά του δεν υπήρχε. Κατά τη στιγμή τής συλληψέως του, τ'α χέρια του καί τ'α ένδύματα του ήταν βουτηγμένα στο αίμα τών θυμάτων του. Καί στη ζώνη του έπίσης, θρέθηκε ένα πελώριο καί καίριαματωμένο μαχαίρι.

Γιατί όμως ο Ρόκ διέπραξε αυτή την τριπλή δολοφονία; Για να ληστέψη τ'α θύματά του;... "Όχι, γιατί τ'α κομήματα καί τ'α χρήματά των θρέθηκαν τελείως άθικτα!... Χάριν έκδικήσεως έναντίον τους;... "Αδύνατον κι' αυτό, γιατί ήταν τελείως άγνωστος τόσο στα θύματά του, όσο καί στους συγγενείς των, όπως απέδειξαν ή πολυήμερες άνακρίσεις!... "Ηταν παράφρων ή μανιακός κι' άπάνω σ' έξαφι εαφνική τής τρέλλας του διέπραξε τ'ό φριχτό του έγκλημα;... "Αδύνατον κι' αυτό, γιατί οι λατροδικασταί κ' ή κορυφές τών φρενολόγων του Παρισιού, δήλωσαν στην έκθεσί τους, ότι ο Ρόκ τ'α είχε κυριολεκτικώς «τετρακόσια». Ναί, μόλις άντελήφθη ότι τόν εξέταζαν φρενολογικώς, έλυσε — σπρωγμένος από μυστηριώδεις λόγους — την έπίμονη σιωπή του κι' άπάντησε σ' όλες τις έρωτήσεις των διαπρεπών έπιστημόνων με θαυμαστή διαύγεια καί άταραξία πνεύματος, δίχως να προσπαθήσει καθόλου να προσποιηθ' τόν τρελλό!

"Ετσι, πέπλος θαδ'ος μυστηρίου σκέπασε ως τ'ό τέλος την ύπόθεσι αυτή. Κανένας δέν μόρεσε να μάθ'η, ποιός ήταν αυτός ο Ρόκ, ποιά ήταν ή οικογένειά του, ή πατρίδα του, ή ηλικία του, τ'ό παρελθόν του. Φαινόταν, σάν να γεφύτρωσε μονομιάς από τ'α σκοτάδια τ'ου "Αδου, για να κρεουργήσει τρεις ύπάρξεις δίχως λόγο κι' άφορμή!

"Η διαδικασία στο Κακούργιο δικείο υπήρξε άδέσπαιη, στενωχωρημένη. "Ο πρόεδρος εξέταζε τ'ους μάρτυρας έτσι στην τύχη, γιατί κανένας τους δέν ήξερε τί να καταθέσει σχετικώς με τόν Ρόκ. "Ο εισαγγελέας ζήτησε τη θανατική καταδίκη τ'ου κατηγορουμένου, ο Ρόκ ούτε καν άιολέε τ'ό στόμα του ν' άπολογηθ'η, εγώ δέν ήξερα τί να π'ω στην άγόρευσι μου ως συνήγορός του, κ' οι ένορκoi δέν δίστασαν να τόν καταδικάσουν σ'ε θάνατο...

* * *

Την παραμονή τής θανατικής εκτελέσεως, έπισκέφθηκα τόν μελλοθάνατον Ρόκ τ'ό κελλί του. Στυγνός, άμίλητος, φαίνόταν σάν να μ'η τόν τρώμαζε καθόλου ή ιδέα τ'ου θανάτου. Παρ' όλες τις ύβριές παρακλήσεις μου, άρνήθηκε να ζήτηση χάρι ή μετριασμό τής φοβερής ποινής του. Κι' άνατριχιασμένος τόν έκούσα να μου λέη ήσυχα:

— Ξέρω!... Αύριον, κατά τη χαραυγή, θ'α μ'ο κόψουν τ'ό κεφάλι!

Πώς τ'όμαθε αυτό, άφ'ου μονάχα εγώ κι' ο εισαγγελέας τ'ό ξέραμε; Καί π'ο άνατριχιασμένος άκόμα, διαμαρτυρήθηκε:

— "Εχεις λάθος, Ρόκ!... Καμιά σχετική άπόφασις δέν έλήφθη άκόμη!... Γιατί όμως δέν θέλεις να ύπογράψης την αίτησι τής χάριτος;

Χαμογέλασε μελαγχολικά. Κι' έμψυχαμένος ύστερα από μιά εαφνική άπόφασι, μού σφισε τ'ό μπράτσο καί ψιθύρισε:

— "Ακούστε, κύριε... Θ'α

σ'ας εξομολογηθ'ω κάτι τ'ό μυστηριώδες για να καταλάβετε τ'α δ'σα αίνιγματικά τριγύριζαν τ'ό άτομό μου... Λοιπόν. Ξαναζ'ω για δεύτερη φορά!... "Εννοείται, πώς έχω πολλές φορές πεθάνει ως τώρα!!

Τόν κύτταξα συγκλονισμένος καί χλωμός, όπως θ'α κύτταζα έναν τρελλό ή έναν θρυκόλακα. Μά ο Ρόκ, χαμογελώντας πένθιμα, ξανάπτε με τη φριχτή εκείνη, κι' υπόκωφη φωνή του:

— "Ός την ηλικία τών δεκαεφτά μου χρόνων, ήμουν ένα άγόρι άπαράλλαχτο με τ' άλλα... "Επαίξ, εργαζόμουν, διασκεδάζα... "Υστερα, γράφτηκα στη φιλοσοφική σχολή τ'ου Πανεπιστημίου, άφωσιώθηκα ολοκληρωτικά στη μελέτη κι' άπορροφήθηκα στη θαθεία εξέτασι τών φαινομένων ής ανθρώπινης ψυχής.

... Σιγά-σιγά, εξετάζοντας έτσι με τόσο θερμή την ψυχή μου καί τις ψυχές τών άλλων, άντελήφθην καί τ'ό αλλόκοτο... "Αντελήφθην, ότι μερικά γεγονότα τής ζ'ωής μου τ'α είχα ξαναζήσει κι' άλλοτε!... Ναί, έννοιωθα ολοκάθαρα μέσα μου, ότι ώρισμένα λόγια που έλεγα σ'ε μιά στιγμή, τ'α είχα ξαναπ'η κι' άλλοτε, προ' χρόνων άκαθορίστων καί σ'ε άνάλογες περιπτώσεις... Ναί, έβλεπα στο δρόμο πρόσωπα καί πράγματα, τόσο γνώριμα, ώστε εξέπαντος, θ'α τ'α είχα ξαναδ'η κι' άλλοτε, αν καί για πρώτη φορά τ' αντίκρυζα τώρα!... "Ηταν τόσο δυνατή ή έντύπωσις μου αυτή, ώστε βλέποντας καί τ'ό πρωτοφανές τώρα, ήξερα ένστικτως τί έπρόκειτο να έπακολουθήσει σ'ε λίγο... "Αν κανένας άγνωστος διαδ'ατης με ρωτούσε για έναν δρόμο, σ'ε μιά πόλι την όποια έπισκεπτόμουν για πρώτη φορά, πάθαινα τότε τ'ό έξ'ης αλλόκοτο: Πρώτα, σκιρτούσα μέσα μου, γιατί μ'ο φαίνόταν άόριστα γνωστός, τόσο ο τόνος τής φωνής του, όσο καί τ'ό πρόσωπό του... Κι' έπειτα, άφ'ου δίσταζα λιγάκι, άφ'ου έννοιωθα μέσα μου την έντύπωσι ότι καί κ'α π'ο τ'ε α λ λ ο τ'ε μ'ο είχε ξαναυμωδ'η ακριβώς αυτή ή σκηνή, κατόπιν πληροφορούσα άμέσως κι' άδισταχτα τόν διαδ'ατη, δίχως ποτέ μου να λαθ'ω!

... Έξακολούθησα με πάθος τις ψυχολογικές μελέτες μου, καί τη θαθεία σ'ετοξέτασ'ι μου... Είχα άνακαλύψει καί τ'ό τρομαχτικό, καί τ'ό όποιο έλυσε — για μένα — τ'α μυστηριώδη προθήματα τής ζ'ωής καί τ'ου θανάτου... Κι' άλλοι βέβαια θνητοί, θ'α έχουν ασφαλώς δοκιμάσει αρκετές φορές, ότι μερικά γεγονότα τής ζ'ωής τους — αν καί φαινομηνικώς πρωτοφανή — ύστερα τ'ους έχουν ξαναυμωδ'η καί α λ λ ο τ'ε... "Άλλά, έντύπωσις τους αυτή, ή άόριστη σάν ίσκιος καί σάν ένειρο, σ'ε μένα είχε καταντήσει βεβαιότης χειροπιαστή καί όλοφάνερη, έξ αιτίας τών θαυτάτων μελετών μου από τ'ό σ' αυτό τ'ό ζήτημα: Μάλιστα, κύριε Λεμπλάνκ!... Είχα εξακρίβώσει πειά, ότι ο άνθρωπος ζ'η διαρκώς τις ίδιες ζ'ωές, κάθε φορά που γεννιέται, που ζ'η, καί που πεθαίνει, όσο περνούν τ'α χρόνια κ' οι αιώνες!!

Κύτταξα τόν Ρόκ σαν όπρωτισμένος. "Η φωνή του γινόταν πιό πένθιμη καί πιό υπόκωφη. Τα μάτια του, γουρλωμένα κι' άπλανή, φαίνόντουσαν να βλέπουν πράγματα, άόρατα έντελώς για μένα. "Ετρεμε, κι' έτρεμα κι' εγώ μαζί του...

Ξαφνικά, μιά έξαφ'η φρι-

"Ο Ρόκ τινάχτηκε από τ'ο κρεβάτι του όρθος, καί ρίχτηκε άπάνω μου...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΣΙΜΠΑΛΝΤ ΚΟΥΚ

Η ΤΑΝ ΞΕΝΑ «ΤΖΕΝΤΛΕΜΕΝ», με σιμόκιν, ο Έναν Ανθι-σμένο Ξεζώστη, γύρω από ένα κάταστρο τραπέζι, μπροστά στη μαγευτική θάλασσα του Πόρτ-Τζάκσον. Άπέναντι, τρεμολάμπανε μέσα στη νύχτα τα φαντασμαγορικά φώτα του Σίντνεϋ.

Εκείνο το βράδυ ήταν ο Φρέντ Τόμσον που πρόσφερε τη σαμπάνια. Από τον καιρό που είχε παρατήσει τον υπόκοσμο και ζούσε από τα εισοδήματά του σαν Ένας Τζέντλεμαν, δεν είχε βρή την ευκαιρία να προσκαλέσει τους παλιούς φίλους του για να πιούν μαζί λίγο κρασί και να θυμηθούν με κάποια νοσταλγία τις αφάνταστες τρέλλες τους. Μά έτυχε εκείνο τον καιρό ο φίλος του Μάκ Μούραϊν να «δουλεύει» στην Αυστραλία κι οι άλλοι τέσσερις να γδύνουν τους ταξιδιώτες των υπερωκεανείων κι έτσι αυτή η σύμπτωση τους ένωσε κείνο το βράδυ στο Πόρτ-Τζάκσον.

Όπως, λοιπόν, άλλοι διηγούνται διάφορα ανέκδοτα από τη ζωή τους στον πόλεμο ή από τους έρωτές τους με τις ωμορφες γυναίκες, οι ΞΕΝΑ ΤΖΕΝΤΛΕΜΕΝ θυμόντουσαν μερικές περιπέτειες, από τις πιο άτυχες, της υποπτις ζωής τους. Όλοι τους γέλασαν με την καρδιά τους ακούγοντας την ιστορία του Μάκ Μούραϊν για το πρώτο άτυχο «κόλπο» του σε μία Τράπεζα του Μάντσεστερ. Ήταν, λέει, τόσο ταραγμένος, τόσο χλωμός και τα χέρια του που παρουσίασαν το πλαστό τοκέ έτρεμαν τόσο πολύ, ώστε ο υπάλληλος των υποψιάστηκε άμεσως κι έσπευσε ν' αναστρώσει την Τράπεζα.

Ευτυχώς που ήμουν τότε καλός δρομεύς, είπε ο Μάκ Μούραϊν, αλλιώς θα μ' έκλειναν στο «φρέσκο» για δυο χρόνια. Μά τι να σάς πω, δεν μπόρεσα ποτέ να ξεχάσω αυτή την πρώτη τραγική αποτυχία μου.

Ο Φρέντ Τόμσον, που ξεκαρδίζόταν από τα γέλια, θυμήθηκε κι αυτός μία παρόμοια ιστορία.

— Συνέβη έδω και τριάντα χρόνια, εξήγησε. Φυσικά δεν είχα τότε τον άέρα της δουλειάς, γιατί βρισκόμουν στα πρώτα βήματα. Είχα όμως συναντήσει στη Μέλμπουρν τον Τζών Μπάκετ, Έναν Ξεζώπνο κι' επιδέξιο λωποδύτη κι' έτσι είχα την ελπίδα πως θα έκανα μαζί του καμιά υπέροχη δουλειά.

Κι' αλήθεια, ο Τζών Μπάκετ ήξερε ένα «κόλπο», που του το είχε δείξει κάποια Άννα, μία όμορφη κοπέλλα που τον άγαπούσε παρόμοια και που πήγαινε και δούλευε ως υπηρέτρια σε πλουσιόπιτα, για να κάνει έτσι την σχετική «αναγνώριση» του εδάφους, όπως λένε στο στρατό. Εκείνη τη χρονιά λοιπόν είχε δουλέψει η υπηρέτρια στο σπίτι ενός παλατιού γέρου της Μέλμπουρν, ένας κάποιου Άρτσιμπαλντ Κούκ, που καθόταν σε μία άπομειση βίλλα, στο προάστιο του Κόλλινγουντ. Ο γέρος αυτός είχε πλουτίσει με το εμπόριο του μαλλιού κι' ήταν τρομερά φιλάργυρος. Όλη του την περιουσία, σε χρυσές λίρες, την είχε κρυμμένη σε δυο μικρά ντουλάπια, πίσω από τους χοντρούς τόμους της βιβλιοθήκης του. Η Άννα τον είχε δη πολλές φορές από την κλειδαρότρυπα να θαυμάζει έκστατικά το χρυσάφι του και να το χαϊδεύει, χυμογε-

Ο Μπάκετ τ' άχασε...

λώντας, με τα γερνικά και σκελετώδη δαχτυλά του.

Ο Τζών Μπάκετ, λοιπόν, περίμενε υπομονετικά να περάσουν ΞΕΝΑ μήνες, για να ξεχάσει τελείως την Άννα έρωτος Άρτσιμπαλντ Κούκ. Έπειτα, δεν ήθελε να κάνει «κόλπο» μόνος του. Κάποιος άλλος έπρεπε να παραστούσε έξω από το δωμάτιο της υπηρέτριας που είχε πάρει θέσι της Άννας κι' ένας τρίτος να παραμονεύει έξω από το σπίτι. Επί πλέον, έπρεπε ο γέρος να λείπει εκείνο το βράδυ, για να γίνει η δουλειά δίχως κίνδυνο.

Έτσι, ο Τζών Μπάκετ με πήρε σύντροφό του. Κι' έτσι, τότε νοίκιασα ένα δωμάτιο πιο πέρα από τη θύλα που ταίγκουν και παρακολουθώντας τη ζωή του, εξακριβώσα ότι κάθε Σαββάτοβραδο ο Μπάκετ Κούκ έτρωγε σε λέσχη με τους φίλους του και δεν γύριζε στο σπίτι παρά στη μία ή ώρα μετά τα μεσάνυχτα.

Το Σαββάτοβραδο, λοιπόν, που άποφασίσαμε να κάνουμε το «κόλπο», είδα τον γέρο Κούκ να βγαίνει κατά τα όχθια για να πάν να δειπνήσουν στη λέσχη του. Λίγα λεπτά γότερα, η Άννα και ο Μπάκετ έφτασαν κρυφά στο σπίτι μου κι' εκεί περιμέναμε μ' αγωνία να φάσει δέκα ή δεκαπέντε γιά να κοιμηθεί η υπηρέτρια. Κι' αλήθεια, στις δέκα έφτασαν όλα τα φώτα της βίλλας του Κούκ. Η υπηρέτρια άρχισε άπυσσρη στην κάμαρά της.

Πήραμε την απόφαση να μπουέμε στο σπίτι του Κούκ στην έντεκάμηση. Κ' η ώρα μας φάνηκε άτελειωτή. Τέλος βρήκαμε κ' οι τρεις στον σκοτεινό δρόμο, που ήταν έρημος και τραβήξαμε για τη βίλλα.

Η Άννα έμεινε έξω από τον ξύλινο φράχτη. Ο Μπάκετ κι' εγώ πεδήσαμε αθόρυβα μέσα στον κήπο, ανοίξαμε την πόρτα της εισόδου μ' ένα αντικλειδί και άνοιξα γρήγορα στον προθάλαμο. Ο Μπάκετ είχε άνοιξη το ηλεκτρικό φανό του. Μου έβλεπε τη σκάλα, στο βάθος του κήπου, κι' εγώ κατάλαβα πως έπρεπε να παραφυλάξω την πόρτα, για να δώ αν είχε κοιμηθεί βαθιά η υπηρέτρια. Έπειτα ο Μπάκετ άνοιξε αθόρυβα προς τη βίλλα την πόρτα, δεξιά, όπου ήταν η περίφημη βιβλιοθήκη του. Το χρυσάφι των φάσεων του.

Εκεί στάθηκε και κράτησε την άναπνοή του δίχως τον παραμικρό θόρυβο την άνοιξε. Μόλις όμως άνοιξε να περάσει το κατάφωτο άσπρη αέφανα μία γκρανιόνη και βραχνιασμένη γυναίκα.

— Ποιός είναι;

Ο Μπάκετ τ' άγασε κι' αντιστοχώρησε. Συλλογισμένος, όπως κι' εγώ, πώς ο γέρος Κούκ θα είχε γυρίσει, άνοιξε να τον δούμε, και γλιστράσαμε αθόρυβα πάλι κοντά ψιθύρισε στο αυτί μου με νη πυγμένη:

— Τι λές; Να ξεμπεύσουμε το γέρο;

Εγώ όμως τον άσπασα με το χέρι, πανικόβλητος. Λωποδύτης χίλιες φορές πιο δεινός και δολοφόνος, γέρος νένα τρόπο δεν θ' άπομείνα αίμα.

— Χάσαμε το παιχνίδι, είπα. Έλα, άς το σπείσουμε.

Εκείνη τη στιγμή, από τη βιβλιοθήκη άκούστηκε πάλι η βραχνή φωνή:

— Ποιός είναι; Ποιός είναι; Σε λίγα δευτερόλεπτα μαστε κιόλας έξω στο δρόμο, αφήνοντας πίσω μας την άφάνεια σου!

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΣΙΝ ΤΣΙΝ

(Κινέζικο παραμύθι)

Μία φορά κι' Έναν καιρό Ένας Κινέζος, ο Τσιν-Τσιν, κίνησε να πάει στο πανηγύρι σε μία πόλη πολύ μακριά από τον τόπο του. Άποχαιρέτησε λοιπόν την γυναίκα του και την μητέρα:

— Καλή αντάμωσι, Μέλι του Χρυσανθέμου. Τι θέλεις να σου φέρω από το πανηγύρι;

— Ήθελα μία χτένα, απάντησε το γλυκύτατο Μέλι του Χρυσανθέμου.

— Μία χτένα; Πολύ καλά. Άλλά έχω πολλές παραγγελίες να εκτελέσω. Πώς να το θυμηθώ!

— Θα την ιδής. Είναι γυριστή και έχει ακριβώς το σχήμα του φεγγαριού.

— Πολύ ώραία. Καλή αντάμωσι.

— Καλή αντάμωσι.

Ο Κινέζος έφυγε κι' έπληγε στο πανηγύρι. Όταν έπέρασαν καμπίσες ήμέρες και ήταν έτοιμος να γυρίσει, το ήρθε στο νου του ότι κάτι του είχε ζητήσει η γυναίκα του να της πάρη, αλλά δεν έθυμόταν ακριβώς τί πράγμα. Έθυμήθηκε τότε που του είχε να συμβουλευθεί το σχήμα του φεγγαριού και το κύτταξε. Άλλά το φεγγάρι τώρα δεν ήταν πια λειψό. Ήταν γεμάτο, ολοστρόγγυλο.

Έμνηκε λοιπόν σ' ένα μαγαζί και κύτταζε τα διάφορα αντικείμενα για να ιδη ποιά είχε το σχήμα του φεγγαριού.

— Τι θέλετε; τον ρώτησε ο έμπορος.

— Ένα πράγμα που να είναι στρογγυλό όπως το φεγγάρι.

— Τότε θα θέλετε καθρέφτη, του είπε ο έμπορος και το έφερε ένα.

Ο Κινέζος άγόρασε τον καθρέφτη και γύρισε στον τόπο του.

— Καλώς τον άντρα μου, φώναξε η γυναίκα του μόλις τον είδε. Μου έφερε αυτό που σου ζήτησα;

Ο Κινέζος της έδωσε το πακέτο με το δώρο και κείνη το άνοιξε.

Άλλά η ώραία Μέλι του Χρυσανθέμου, που δεν είχε ιδη ποτέ καθρέφτη, κι' επομένως ούτε το πρόσωπό της, μόλις έπληρε τον καθρέφτη για να τον κυττάξη, και είδε μέσα το πρόσωπό της, ετρόμαξε.

— Ο άντρας μου, φώναξε, άγόρασε μία άλλη γυναίκα!

Και άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα. Οι λυγμοί της έκαναν τη μητέρα της να τρέξη άνησυχώντας κοντά της.

— Άχ, μαμά μου, μου είπες, της είπε.

— Έλα να ιδής. Ο άντρας μου έφερε από το πανηγύρι μία άλλη γυναίκα στο σπίτι.

Η ΛΙΑΗ (στη μικρότερη αδελφή της).— Μη λές, Κική, την προσευχή σου μαζί με μένα... Ο καλός Θεός, δεν μπορεί να μ' άκούση και τις δυο μαζί!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Ο δεκαεννής στη θεωρία του λόγου των πυροσβεστών έξηγεί στους νεοσυλλέκτους τί πρέπει να κάμουν όταν έκραγι πυρκαϊά. Ύστερα έρωτά για να ιδη αν έμαθαν τίποτε από όσα τους δίδαξε:

— Τι θα κάμης, Μπαλαφάρα έσύ, όταν θρεθής μπροστά σ' ένα σπίτι που έπιασε φωτιά;

— Θα φωνάξω έν πρώτοις, κύρ δεκαενά.

— Τι θα φωνάξης;

— Παύσατε πυρ!...

Η μαμά του Πετράκη, τον μαλλώνει.

— Παληόπαιδο, του λέει, είσαι το χειρότερο, το πιο δύστροπο παιδί του κόσμου.

— Εγώ σου λέω πως είμαι το πιο καλό και το πιο άνεκτικό παιδί του κόσμου, της άποκρίνεται με πείσμα ο Πετράκης.

— Τι μ' άς λές, καλέ;

— Βέβαια. Είδες; Καμιά υπηρέτρια δεν μπορεί ν' άνεχθί τις ιδιοτροπίες σου. Όλες κάθονται από μία οδομάδα και φεύγουνε. Και όμως εγώ έχω δώδεκα χρόνια μαζί σου και ούτε σκέφθηκα ποτέ να φύγω...

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Γαλανά μάτια, νύχτα σ' άς καλή,
Σε άνειρα γλυκά γλυκά κλειστή,
Κι' όμα ροδίση πάλι η Άνοιξη,
Άρσάστον μενέδες ν' άνοιγής.

Γαλανά μάτια, νύχτα σ' άς καλή!

Όταν το ήλιο η Άνοιξη

γύρω σ' άσση,

Κόκκινα χείλια, νύχτα

(σας καλή!

του κάθε ροδού κλειστή

(ή σελή,

λοιπόν και το μπουμπού

κι' όσας άς κλειστή,

Κόκκινα χείλια, νύχτα

(σας καλή!

Μορφή ούρανα, νύχτα

(σου καλή!

Άν άγρύπνη! σ' έκαμ

(πες έκόρμα,

το φως ποιάς θα πο

(θούσε το πολύ;

Λιπών κοιμήσου σ' ά

(παλά σου στρώμα

Μορφή ούρανα, νύχτα

(σου καλή!

(Κατά το γερμανικόν)

Μετάφρασις

Ν. Ι. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Η υπό των άναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συ-
νομένη υπό δικαιώματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματό-
σημα, δέν λαμβάνεται υπ' όφιν.

Τό φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» τιμάται παντοῦ δραχμᾶς 4. Ἡ ἀποβαίρε-
τος ὑπερτίμησός του παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Πολλοί ἀναγνώσται τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ρωτοῦν πῶς θά μπορέσουν νά
ἀποκτήσουν τὰ βιβλία τῶν μηνιαίων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου», τὰ ὁ-
ποῖα δέν ἐπρόλαβαν νά προμηθευθοῦν. Τοὺς ἀπαντῶμεν ὅτι ἀρκεῖ νά μᾶς
στελθοῦν 8 δραχμᾶς εἰς γραμματόσημα δι' ἑκαστον βιβλίον καί νά τοὺς
τά στείλωμεν ταχυδρομικῶς ἢ νά δώσουν παραγγελίαν εἰς τὸ ὑποπρα-
κτορεῖον τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καί ἔτσι
θά τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΓΕΩΡΓ. ΠΕΡΔΙΚΗΝ, (Κάιρον). — Διὰ τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα τῶν
πέντε βιβλίων πρέπει νά μᾶς ἐμβάσετε ἐπὶ πλεόν δραχμᾶς δεκαπέντε.

ΧΡ. Χ' ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. — Τὰ βιβλία «Καπετάν Φάντασμα» καί «Κα-
πετάν Βρυκόλακας» ὑπάρχουν. Ἐμβάσατέ μας δρχ. 35 καί θά σᾶς τὰ τα-
χυδρομήσωμεν.

Ν. Τ., (Πόργον—Εὐδοίας). — Τὰ ποιήματά σας ὅχι ἐπιτυχῇ ἴδου το
πρώτον ἐξ αὐτῶν:

Δέν ἤξευρα στὸ κόσμον αὐτὸν τὸν πλάνη
παρὰ νὰ παῖζω καὶ νὰ γελῶ
κι' ἔτσι εὐτυχῆς ἀπὸ τὸ πάρα πάνω
ἐξοῦσα σὲ ἀφθαστὴ χαρὰ.
Μὰ ξάφνου ἡμέρα δυστυχίας φθάνει
μοῦ οἶτ' εἰ θάρος στὴν καρδιά
καὶ τὴ χαρὰ, τὴν εὐτυχία, μοῦ χάνει
ἀπὸ τὰ βέλη μᾶς ξανθείας
καὶ τώρα εὐτυχία ἔχει πετάξει
Ἐχάθη ὅλη μου ἡ ζωὴ
φωλιὰ στὰ πλάνα μάτια ἔχει φτιάξει
τῆς κόρης π' ἀγάπησα τρελλὰ
Ἐχάθη τῆς καρδιάς μου ἡ εὐτυχία
καὶ πάντα εἶμαι κατηφής
καὶ τώρα θροῖζομαι μέσ' τὴ δυστυχία
καὶ μέσ' τ' ὄνειρα τ' ἀπατηλά.

ΛΛΕΞ ΚΟΥΜΠΣ, Ἐνταῦθα. — Τὸ χρονολογικὸν ἡμερησίως ἀνεπιτυχές.

Θ. Σ. — Τὸ ποίημά σας ὅχι τό-
σον καλὸ. Ἰδοὺ π. χ. τὸ πρῶτον
τὸν τετράστιχο:

Τώρα ποὺ ἐφίγες μακριὰ, ἢ
(μυῖρα μας ὁρᾷ)
Τώρα ποὺ δέν ἀκούω περὶ τῆ
(θεῖα σου φωνή)
Καὶ στὰ γλινεὰ χεῖλάκια σου αὐ-
(χούλια δέν ροδίζει)
Ὡ, θὰ στὸ πῶ, Κικίτσα μου
(σὲ ἀγατῶ) Κιζή.

Χαλαί το ποίημα ὁ τελευταῖος
στίχος. Αὐτὰ τὰ «Κικίη - Κικίτσα
μου» δέν ταιριάζουν σ' ἓνα σοβα-
ρὸ ποίημα. Σὰς τὸ λέμε αὐτὸ
γιατὶ σιχουργεῖτε καλὰ καὶ θά
μποροῦσατε νὰ γράφετε τέλεια ποι-
ήματα.

ΛΘ. ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΝ, Ἐνταῦθα.

— Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Εἰμεθα ὑπερπλήρεις.

Σ. Π., Πειραιᾶ. — Τὸ ποιηματάκι σας «Ἡ Ἀνοῖξη», ὅχι καλὸ. Πρὸς
μειον, χωρὶς ποιητικὴν πνοήν, δυστυχῶς.

ΓΡ. ΚΑΡΙΩΤΗΝ, Πάρνηθα. — Ὡς οὐκ ἐγράψαμεν ἤδη οἱ στίχοι
δέν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σας «Ὁραία Καστανία».

Μία καστανιά μὲ δόλια μαροκίτια,
τῆς χαρᾶν τῆς ξαστεριάς ἀνταμῶσα στὴ στήθα,
μὲ τῆς ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου ἀρχίζον νὰ μ' ὀρεῖται,
τὰ δροσρὰ τοὺς μάγουλα νὰ μὲ ξετρελένουν.
δινὸ παρθένης ἀπαντῶ ἡμέρα τοῦ μαῖου,
ἡ καρδιά τοὺς λαλοῦν σὲν φλογες τοῦ Ἡλίου.
Τὸ ἔρημο περπάτημα ἐρέστω ἀνείγῃ
ἡ μαυρομάτα χάζηκε ἡ δόλια γὰ νινεῖγῃ
στὸν ἐνδοσιανιὸν τῆς ἐρχομῶ τοῦ ληχταρῆ,
χάνω τὸ φῶς μου σ' αὐτὰ τὰ σπλάχνα τοῦ χαρῆ,
τὰ σπλάχνα μου πρὸς τὸν παρθένο γὰ νὰ κερδίσῃ
αὐτὸ τὸ χρῶμα τῆς ἑλλάς, ποὺ θέλω νάγαπῶ
Φωτοβολοῦν οἱ ὀρηματιεῖς ξεπνέει τὸ φεγγάρι,
στὰ στήθια μου βοᾷ ἡμῶς ἀπὸ τὸ δόξω,
ἀνοίγουνε τὰ σπλάχνα μου γὰ νὰ χαρῶνται πάλι
ἡ καρδιά μου ἀνείγῃ γὰ νὰ χαρῶνται τὰ πάλι.

Μη γράφετε στίχους. Χάνετε ἀδίκως τὸν καιρὸ σας.

ΠΑΝΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Τὸ πεζογράφημά σας ὅχι κατὰ λόγον
δημοσιεύσιν. Ὅτε διήγημα εἶνε, οὔτε πεζὸ τραγοῦδι. Μία λιγούρη ἀπα-
σις μᾶλλον, χωρὶς λογοτεχνικὴν ἀξίαν. Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐκαρὶς μᾶς γὰρ

ΚΩΣΤΑΝ ΜΕΡΣΙΝΙΑΝ, Ἐλευθερούπολιν. — Τὰ ποιήματά σας ὅχι
λέγοι καὶ «Στὸ Φεγγάρι», πολὺ καλὰ καὶ θά δημοσιεύσιν σὴν αὐτὴν
στήλῃν.

Ν. Π., Μυτιλήνην. — Παγινώδεις καὶ γοργοὶ οἱ στίχοι σας. Μὰ
ἀρκεῖ αὐτὸ γὰ νὰ εἶνε καλὸ ἓνα ποίημα. Ἀπατεῖται καὶ κατὰ πᾶν
τερικὸ, πῶς θαθῶ, Γ' αὐτὸ ἀκριβῶς οὐκ ἀπαντοῦμε, παρὰ τὴν οὐσίαν
νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσουμε. Σὰς ἀπαντοῦμε γὰ νὰ σᾶς ποῦμε νὰ ἐπι-
λουθήσετε γράφοντας. Μὴ παίρνετε μόνον τὴν ποίησιν ὡς παγινώδη
καὶ δημοκαταλῆσιν. Καὶ θά δημιουργήσετε ἀναμφιδόλως πολὺ καλὰ πο-
ήματα. Ἐκ τῶν ποιημάτων πάντως ποὺ στείλατε θά δημοσιεύσιν τὸ «Μ-
πουκέτο» καὶ τὸ «Τῆς ταβέρνας».

ΡΙΚΟΝ ΑΓΑΝΗ. — Ὡς οὐκ ἐγράψαμεν ὅχι καλοὶ οἱ στίχοι σας. Μὰ
ἓνα τῶν ποιημάτων σας:

ΤΟ ΤΡΙΦΥΛΙ

Τὴν γνώρισα ἓνα πρωὶ
μοῦ φαίνεται τ' ἀπύλη
μέσα στοὺς λόγγους νὰ ζιπῇ
τὸ μαγικὸ τριφύλι

Ἀνταμωθῆκαν οἱ ματιεῖς
γενίσαμεν πάλι φίλοι
οἱ δὲ μᾶς κάτω ἀπ' τῆς ἡμέρας
ἐβόηκε τὸ τριφύλι.

ΠΑΛΑΤΙΝΟΝ, Βόλον. — Ὡς οὐκ
γράφαμε καὶ σὲ προηγουμένον
λο, οἱ στίχοι σας ὅχι καλὰ. Μὰ
πάλιν ἓνα τῶν ποιημάτων σας:

ΣΤΟΝ ΒΡΑΧΟ

Στὸν βράχον δὸ τοῦ θάλασσαν
Ψιγὴ μου σ' ἀγαπᾷ,
Φλογέρα πέρα δίχως
Καὶ φῶς ἀγαπᾷ.
Τὴν αἶμα, δὲς, φίλῳ
Γαλῶνα κινεῖται.

Ἀγάπη τραγουδοῦν,
Ταριάζουν, κομμάτια,
Στὴ γλῶσσα τῶν φίλων σου
Μεθὶ τὰς τρυφῶν σου.

Στὴ θύρῃ τῶν χαρῶν σου
Καρδιά μου, κίττα, πάλιν
Τὸν πέλο κίττε σὺ.
Καὶ δὲς μου τὴν καρδιά σου.

Κομῶ μου πάλι στίχους
Μὲ πλεῖσαν τὰ παλὰ σου
Διαβάσεις ἔλλης παρὰ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΡΤΙΣΙΜΠΛΑΝΤ ΚΟΥΚ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 52)

τὰ ἀνοιχτῇ. Ἡ Ἄννα ἔτρεξε κοντὰ μᾶς, κατάλαβε πῶς
τὴν εἶχαμε πάθει κι' ἀρπάζοντας τὸν Μπάκετ ἀπ' τὸ χέρι
χάθηκε μαζί του μέσα στὰ σκοτεινὰ. Ἐγὼ τότε, τρίζον-
τας τὰ δόντια μου ἀπὸ τὴ λύσσα, ξαναγύρισα στὸ δωμά-
τιό μου κι' ἀκούμπησα στὸ παράθυρο γὰ νὰ καπνίσω ἡ-
συχά ἓνα τσιγάρο. Ὁ Μπάκετ δέν εἶχε δίκην, δέν ἔπρεπε
νὰ δολοφονήσωμεν τὸ γέρο. Αὐτὲς ἡ δουλειεὶς τελειώνουν
ἀσχημα. Καὶ νὰ, μὴπως ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια δέν κρε-
μάσθηκε ἀπὸ τὸ δῆμι, στὴν Ἀγγλία, ὁ Τζῶν Μπάκετ, γὰ
κόποι ἀσχημὴ δουλειὰ ποῦκανε;

Ἄς εἶνε... Ἀκουμποῦσα λοιπὸν στὸ παράθυρο καὶ κά-
πνιζα, θὰν ξαφνικὰ ἀκούσα ἓνα ἀμάξι κ' εἶδα τὸν Ἀρ-
τισιμπλάντ Κούκ νὰ κατεβαίνει ἀπ' αὐτὸ μπροστὰ στὴ βίλ-
λα τοῦ! Σχεδὸν ἀμέσως, μόλις ὁ γέρος εἶδε ἀνοιχτῇ τὴν
πύρρα τῆς εἰσόδου, ἔβαλε τίς φωνές κι' ἔστειλε τὸν ἀμαξά
νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία.

Ἐγὼ θεώρησα καλὸ νὰ κλείσω τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ
πέσω στὸ κρεβάτι μου γὰ νὰ κοιμηθῶ. Αὐτὴ ἡ παράξενη
περιπέτεια μὲ εἶχε τρελλάνει. Ποιὸς ἦταν λοιπὸν μέσα στὴ
βιβλιοθήκη; Ποιὸς μᾶς εἶχε τρομοκρατήσει μ' ἐκείνη τὴν
κρινιάρικη καὶ βραχνὴ φωνή του;

Τὴν ἄλλη μέρα, διαβάζοντας τίς ἐφημερίδες, θρῆκα τὴν
ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου. Ὅλες ἐγραφαὶ πῶς ἓνας παπα-
γάλλος εἶχε τρομοκρατήσει τοὺς λαποδύτες ποὺ εἶχαν μπι
στὴ βίλλα τοῦ Ἀρτισιμπλάντ Κούκ!...

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ Φρέντ Τόμσον, μαζί μ' αὐτὸν, ἐξ-
έτασαν τὰς σ' ἓνα ἡχηρὸ γέλιο.

Ναί, συνέχισε ὁ λαποδύτης ποὺ εἶχε γίνεῖ εἰσοδημα-
τίας ὁ γέρο - Κούκ εἶχε ἀγοράσει ἓναν παπαγάλλο, τὸν
καρπὸ ποὺ εἶπετε ἡ Ἄννα, καὶ τοῦ εἶχε μάθει δυὸ - τρεῖς
λέξεις.

Ναί, λοιπὸν, πῶς, ὁ Μπάκετ κι' ἐγὼ, τὴν πάθαμε στὴ
Μέλιμπουν καὶ χάσαμε μέσ' ἀπ' τὰ χέρια μᾶς τόσο χρυ-
σάφι. Μὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ πῶς ὁ Τζῶν Μπάκετ δέν μοῦ
ἐπαμύλησε ἀπὸ τότε, γιὰτὶ δίχως ἐμένα, μπαίνοντας νὰ
δολοφονήσῃ τὸν φιλάργυρο, θά ἔστριβε τὸ λαιμὸ τοῦ πα-
παγάλου καὶ θά ἔκλειθε ὅλον ἐκεῖνο τὸν κρυμμένο θη-
σαυρὸ τοῦ γέρον Κούκ!...

ΡΟΜΠΕΡ ΚΟΛΣΟΝ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 17)

ταῖς τέτοιαι ὕπρξε ἡ δική μου. Λοιπὸν δέν θά εἶχα δι-
κὴν ἂν ἤθελα νὰ σὲ κρατήσω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο
κοντὰ μου; Δέν εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ μὲ ἔκανε νὰ
σοῦ ὀρίσω μακροὺς ἀρραβῶνας, πάρα πολὺ μακροὺς κα-
τὰ τὴ γνώμη σου. Εἶνε ἡ πείρα μου.

Εἶδα πάρα πολλοὺς γάμους ἀπὸ ἔρωτα γρήγορα ἀπο-
θρασμένους, νὰ καταλήγουν σὲ διαζύγια. Πίστεψέ με, χρει-
άζονται μῆνες γὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ δῇ καθαρά μέσ'
τὴν ψυχὴ του. Καὶ πάλι... καὶ πάλι συχνὰ γελιέται κανεὶς.

Ἡ κ. Μερὰν σταμάτησε. Ἡ Βέρθα, νικημένη, τῆς εἶ-
πάσε τὰ χέρια καὶ ἀνίκαν νὰ προφέρῃ μιὰ λέξη, ἔκλαι-
γε, ἔκλαιγε πικρά.

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΔΗΣΜΟΝΗΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 26)

θὰ ποὺ ἐτύλιγοντο μὲ σάκκους σὲ στεφάνια θαρελῶν κι'
ἐμοῖσαν πῶς χορεύουν μὲ τὰ χέρια καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποὺ
ἐκάναν χρῆσιν δουλειῆς τίς τρεῖς ἑβδομάδες τῆς Ἀποκρύας
κι' ἐξαφανίζοντο μετὰ τὴν καθαρὸνδευτέρα. Ποῦ ἔπνευ-
σαν ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ; Στὰ χασικλῆδικο ἢ στὶς ἀπόμε-
ρες ταβέρνες, ὅπου ἦσαν τὰ καταφύγια των.

Στὴν τελευταία περίοδον τῆς ζωῆς αὐτῆς, ποὺ ἦταν πρω-
τόγονη, ἐπερνοῦσε ὁ κόσμος τίς ἡμέρας τοῦ στὴ δουλειὰ
καὶ ἐρωτίζετο τίς νύκτες μὲ πετρελαῖο ἢ μὲ φωτιάριον,
ποὺ μόλις εἶχε φανῇ, ἤρχισε καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν δημοσίων
θεσμάτων. Ἐγίνοντο κομιτὰτα γὰ τίς ἀποκρηάτικες παρε-

Ο ΚΟΠΑΣΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

κτικῶς τοῦ Μακεδόνος Μπῆττου;

— Πνεῦμα;

— Ὁ Μπῆττος εἶνε πνεῦμα βέβαια, ἀλλὰ ἐδῶ ἔχει
καὶ σάρκα καὶ ὀστά.

— Μ' ἀφοῦ εἶνε ὁ ἴδιος!...

Κι' ἄρχισε νὰ μᾶς ἐξηγῇ πῶς βρέθηκε ὁ Μπῆττος ἐκεῖ
καὶ πῶς ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν στάσιν. Ἀρχίσε ἔτσι μιὰ κου-
θέντα εὐχάριστος πολὺ, μὲ λογοπαίγνια καὶ μὲ ἀστεία, ὅ-
ταν ἦλθεν ὁ ὑπάλληλος γὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι μᾶς θέλει ὁ Κο-
πάσης.

— Μὰ τέτοιαι ὦρα! λέγει ὁ κ. Βουτσινᾶς. Εἶνε μεσημέρι.
Τί μᾶς θέλει; Θά ἔρθουμε τ' ἀπόγευμα.

— Ὁχι, τώρα πρέπει νὰ ρθῇτε.

— Μὰ τί μᾶς θέλει τώρα;

— Ἔρω κι' ἐγὼ; Ἰσως νὰ θέλῃ νὰ σᾶς κἀνὴ καὶ τρα-
πέζι.

— Τραπεζί; Σὲ ποιούς; Σ' ἐμᾶς;

— Σὰν τουρκόφιλος, ποῦ εἶνε, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Βου-
τσινᾶς, θά ἔχῃ καὶ πιλάφι.

— Καὶ τί πιλάφι! Σωστὸ Σουλτανικό...

— Πιλάφι, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, καὶ βέβαια ἔχει.

— Σουλτανικό;

— Δέν ξέρω ἂν εἶνε Σουλτανικό. Ξέρω ὅμως ὅτι εἶνε
τό... «σιχτίρ-πιλάφι».

Σὲ λίγο, μὲ ὑπερηφάνειαν ἐθνομαρτύρων, ἐτοίμων νὰ
θυσιασθοῦν γὰ τὴ πατρίδα, εἰμεθα ἐνώπιόν του.

Ἦταν ἐξωργισμένος φοβερά.

Κύριοι, μᾶς εἶπεν, ἐκάματε κατάχρησιν καὶ τῆς κα-
λωσύνης μᾶς καὶ τῆς φιλοξενίας μᾶς. Ἡμπυροῦσα νὰ λά-
βα ἄλλα μέτρα ἐναντίον σας, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλουν ἡ περι-
στάσεις. Περιόριζομαι, ὁμως νὰ διατάξω τὴν ἀπέλασίν σας
ἀπὸ δῶ!

— Θὰ μᾶς στείλετε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς νήσου;

— Ὁχι. Θὰ σᾶς ἐπιβιβάσω σ' ἓνα ἀτμόπλοιο ποὺ θά σᾶς
ἀφήσῃ στὸ πρῶτον λιμάνι ποὺ θά πιάσῃ.

— Βαπόρεια ἑλληνικά δέν πιάνουν περὶ ἐδῶ.

Σὲ μὴ ὦρα, περνάει τὸ αὐστριακὸ. Θὰ σᾶς ἀφήσῃ
στὴ Σμύρνη.

— Τόμπουλα! λέω στὸν κ. Βουτσινᾶ. Δέν μᾶς ἔπιασε δη-
λαδὴ αὐτὸς, ἀλλὰ μᾶς παραδίδει στοὺς Τούρκους!

Ὁ καὶ μὲν ὁ θαλασσινός, κύτταξε νὰ μᾶς καθου-
χάσῃ.

Σὲ μὴ ὦρα, μιὰ βάρκα, μὲ δυὸ γραμματεῖς τῆς Ἡγε-
μονίας, μᾶς ἐπεβίβαν, μὲ ὅλας τὰς τιμὰς, στὸ αὐστρια-
κὸ καὶ μάλιστα στὴν πρῶτη θέσιν.

— Καὶ ἄμα φθάσουμε στὴ Σμύρνη; ρώτησε ὁ Βουτσι-
νᾶς τὸν πρῶτον πλοίαρχον Ἰταλίστι.

— Ἀναγκαστικῶς θά βγῇτε ἔξω.

— Χωρὶς διαβήτηριον;

— Χωρὶς διαβήτηριον καὶ χωρὶς... ἀναβολή, μᾶς εἶπε με-
διώντας.

— Βρὲ τὸ ζῶο, εἶπα μέσα μου. Γὰ κέτταξέ τον, μειδιᾷ
σὰν νὰ τοῦ προσφέρουνε κρασί τῆς Σάμου.

Ὅταν ἐκίνησεν ὁμοῦ τὸ πατόρι, ὁ τρίτος πλοίαρχος
μᾶς εἶπε ρωστικά:

— Ἐγὼ ἐντολὴ νὰ σᾶς ἀφήσω στὸν Πειραιᾶ!

Εἶδα τότε, μὲ τὴ φαντασία μου, τὸν κακοφύρον τὸν Κο-
πάση, μὲ τὸ κυλινδρικό του σῶμα, τὸ κόκκινον φεσάκι του
καὶ τὰ φουσκοκίτρινα μάτια, νὰ μᾶς παρακολουθεῖ μὲ κά-
ποια καλωσύνη.

Εἶχε φερθεῖ λιγώτερον αὐστηρὰ καὶ περισσότερον πατρι-
κά, ὅ ἔμας τοὺς ταραξίτες.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λάσεις, ποὺ ἀφῆσαν ἐποχή. Τὴν Κρεατικὴν καὶ τὴν Τυρινὴν
Κυριακὴν εἶχαν καθιερωθῇ τὰ ἄρματα. Διὰφαιρα πα-
ραστάσεις, κόσμος πολλὸς, βραδεία, καὶ τὸ πῶς περιεργα,
Ἀθηναῖοι ποὺ κατέβαιναν στὸν Πειραιᾶ γὰ νὰ γλεντήσουν.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν κοσμογονικὴν περίοδον, ποὺ μόλις ἤρχιζε
νὰ κἀν τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡ ζωῆς καὶ ἡ μορφή τῆς πόλεως,
ἐπαίξαν σπουδαῖον ρόλον καὶ οἱ ἐκτὸς νόμου, οἱ τρελλοί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

Α. ΚΟΣΜΗΣ

SCHERK

Η Λοσιόν προσώπου Scherk ξανανιώνει το δέρμα, ωμορφαίνει το πρόσωπο. Ζητήσατε φυλλάδια των δροχμών 90. και 55.

Χρώμα μαλλιών	Χρώμα ματιών	Έπιδερμίδα	Πούδρα Mystikum	Κομπάκτ Mystikum (rouge)
ξανθά ανοικτά	γαλάνα	ώχρα ή τσιτί	natural I	orange
ξανθά σκούρα	γαλάνα ή καστανά	ερωσκή, χλωμή	natural II	corail
καστανά ανοικτά	γαλάνα ή γκρι	ζωστή (σεσάτεν)	rachel I ή natural I	rouge I
καστανά	γαλάνα ή γκρι	μελαχροινή	rachel I	india
καστανά	καστανά ή γκρι	μελαχροινή	natural III	india
καστανά σκούρα	καστανά	μελαχροινή	natural II	corail
καστανά σκούρα	καστανά	αχρωμή	natural III	corail
μαύρα	μαύρα	ζωστή (σεσάτεν)	rachel II ή I an	india ή elivia
μαύρα	μαύρα	μελαχροινή	natural II	corail
γκρι ή ξαννά	γκρι ή καστανά	αχρωμή	natural II	corail

Ζητήσατε την ωμορφιά σύμφωνα με τον στίνακα!

Δίδετε τόση προσοχή στο χρώμα και την φόρμα της τουαλέτας... εν τούτοις πρώτα βλέπει κανείς το πρόσωπό σας. Ο πίνακας αυτός δείχνει πώς θα μπορέσετε να βρήτε ακριβώς το χρώμα, δηλ. την Πούδρα καλύτερα στο πρόσωπό σας, δηλ. την Πούδρα. Παράδειγμα: Σε χρώμα μαλλιών καστανό, μάτια καστανά, έπιδερμίδα μελαχροινή, ταίριαζε πούδρα rachel I και κομπάκτ india. Η πούδρα καλά διαλεγμένη δίνει στο πρόσωπό σας μία γοητεία εξαιρετική, σας "υψώνει", Mystikum και διαλέξατε όμως την πούδρα σύμφωνα με τον κομπάκτ Mystikum (rouge) συμφωνία μαζύ με πίνακα του Scherk. Εξασφαλίζετε μαζύ με άρμονική. ● Πούδρα Mystikum (rouge) των Δρ. 80. και 50. Κομπάκτ Mystikum (rouge) Δρ. 2. ● Έναντι γραμματοσήμου Δρ. 3. αποστέλλονται δείγματα πούδρας και κομπάκτ ● Γεν. Άντηρος Π. Ι. Μαγκριώτης Νίκης 40. Τηλέφωνο 25.739.

Πούδρα Mystikum

ΚΟΜΠΑΚΤ ΜΥΣΤΙΚΟΥΜ (ΡΟΥΖ) ● Σε κομψά κουτάκια με καθρεπτάκι και houpette.

Σταφυλοκοκκίασις

Θέλετε να απαλλαγείτε από τη σταφυλοκοκκίασις, (ισχυριά προσώπου, δέρματος, καλογήρους, μολύνσεις, πληγές, δερματός, πυόν);

Σας συνηθώμεν το αντίσταφυλοκοκκικό έμβολιον εις "Α-λοιφήν:

ΤΟΡΟΝΑΚΚΙΝ (τοποβαξέν)

Όχι μόνον θεραπεύει, αλλά και προλαμβάνει. Πωλείται εις τὰ φαρμακεία. ΔΡΑΧ. 16

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Το άγγλικόν γαλβανικόν δακτυλίδι

θεραπεύει τους ρευματισμούς ισχυαλγίαν, άπνίαν, νευραλγίαν, άρθρίτιδα και συναφή παθήματα. Η θεραπευτική του ιδιότης συνίσταται εις τον ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΝ, τον μεγάλον ισχύον της φύσεως. Πωλείται έπι έγγυήσει, δηλ. ή αξία του εκ δρχ. 300.—έπιστρέφεται εις το άκέραιον εάν εντός μηνός ό πάσχων δέν θεραπευθή.

Γράψατε εις τό γραφείον ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Περικλέους 26 (Αθήναι) Τηλ. 23-273 άποστέλλοντες τό μέτρο του δακτυλίου σας.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Αθήναι. Τηλ. 1.60

Όσονδύοτε αινυρή και άν είναι ή Πούδρα, δού χρυσόμοδοιτε...

...τό δέρμα σας δέν θα παύση να γυαλίζει, διότι ό άέρας, ή άτμοσφαιρική έπίδρασις και ίσως άκόμη ή χρῆσις έπιβλαβών προϊόντων έχουν καταστρέψει την έπιδερμίδα (δέρμα ξηρό) ή έχουν διαταράξει την κανονικήν λειτουργίαν της έκκρίσεως των αδένων λίπους (δέρμα λιπαρό). Δέν θα έπιτύχετε αυτό που επιδιώκετε παρά μόνον με την πούδρα ΜΑΤΙΤΕ, χάρις εις την όποian ή έπιδερμίς είνε αδύνατο να γυαλίξη, έστω και μετά πολλός ώρας, διότι δέν περιέχει ούτε ίχνος τάλκ, του μεγάλου εχθρού του μάτ δερματος.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ ΜΑΤΙΤΕ

Αυτό τό Μικρό Λάβρο μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε 10 Χρόνια Μεγαλύτερα

Ένώ ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάμη να φαίνεσθε νέα και να σολίξη την έπιδερμίδα σας με άπερίγραπτον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί να σας κάμη να μοιάξετε σάν γριά. Τό να είσθε μελαχροινή δέν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαχροινές, ή ρασέλ σκούρα, εάν πά-λι είσθε ξανθείά τίποτε δέν έπιβάλλει την χρῆσιν πούδρας ρασέλ άνοικτής. Ο άσφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε τό χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα είνε να δοκιμάσετε εις τό πρόσωπό σας έξ διαφόρους άποχρώσεις και να ιδίτε ποιά σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε έπίσης να χρησιμοποιήσετε μία πούδρα όπου κρατά έπί της έπιδερμίδος σας γιά να μη βρísκεσθε στην άνάγκη να πουδράρεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, άρκει να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουταλάκι καφέ με moussé de crème. Είς

ILON

ILON

Θεραπεύει:

Εμπύσεις πάσης φύσεως: Αποστήματα, Δοθίνας, Ψευδάνθρακας, Πληγές, Κισσώδη Έλκη, Φλεγμονές, Έκζεμα, Συρίγγια, Έγκαύματα, Δερματικές παθήσεις. Έγκεκριμένον παγκοσμίως μετά βραβείων, επαίνων, έπιστημονικών γνωματεύσεων Ίνστιτούτων, Καθηγητών, Ιατρών κ.λ.π. Θεραπεία αλάνθαστος, άνώδυ-νος, ταχίστη, εύθηνή. Η δοκιμή πείθει, εκπλήσσει.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και Φαρμακεμπορεία.

ΕΡΩΤΑΣΙΑ ILON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

Από της 20ής Σ)θρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΥΝΔΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ

εύθηνό και καλό γίνεται στο μόνον ειδικόν έργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ανατολής

ΤΗΛ. 24697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ηλεκτρικό ξεσκόνισμα, πλύσιμο, έπιδιορθώσεις. Διατήρησις κατά τό θέρος εις ειδικούς θαλάμους.

VICHY

ΒΑΣΙΛΙΣ ΤΩΝ ΠΗΓΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΤΗΣ ΘΡΕΨΕΩΣ (ΦΑΡΜΑΚΙΣΙΣ, ΑΡΘΡΙΤΙΣ, ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ)

ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΟΥΤΡΩΝ ΤΕΛΕΙΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑΙ

KAZINA - ΘΕΑΤΡΑ - ΟΛΑ ΤΑ ΣΠΟΡ

Αι πρόοδοι της επιστήμης

ILON

Θεραπεύει:

Εμπύσεις πάσης φύσεως: Αποστήματα, Δοθίνας, Ψευδάνθρακας, Πληγές, Κισσώδη Έλκη, Φλεγμονές, Έκζεμα, Συρίγγια, Έγκαύματα, Δερματικές παθήσεις. Έγκεκριμένον παγκοσμίως μετά βραβείων, επαίνων, έπιστημονικών γνωματεύσεων Ίνστιτούτων, Καθηγητών, Ιατρών κ.λ.π. Θεραπεία αλάνθαστος, άνώδυ-νος, ταχίστη, εύθηνή. Η δοκιμή πείθει, εκπλήσσει.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και Φαρμακεμπορεία.

ΕΡΩΤΑΣΙΑ ILON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

Από της 20ής Σ)θρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΥΝΔΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ELBEO

Θεραπεύει:

Εμπύσεις πάσης φύσεως: Αποστήματα, Δοθίνας, Ψευδάνθρακας, Πληγές, Κισσώδη Έλκη, Φλεγμονές, Έκζεμα, Συρίγγια, Έγκαύματα, Δερματικές παθήσεις. Έγκεκριμένον παγκοσμίως μετά βραβείων, επαίνων, έπιστημονικών γνωματεύσεων Ίνστιτούτων, Καθηγητών, Ιατρών κ.λ.π. Θεραπεία αλάνθαστος, άνώδυ-νος, ταχίστη, εύθηνή. Η δοκιμή πείθει, εκπλήσσει.

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία και Φαρμακεμπορεία.

ΕΡΩΤΑΣΙΑ ILON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

Από της 20ής Σ)θρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΥΝΔΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.—Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Όλα τα καλοκαιριά ύφασματα, εις μεταξοτά έμπριμέ και βαμβακερά εις πλυσίον συλλογήν παρέλασε τό Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» και πωλεί με τας πλέον κατ'ήλως τιμάς. Μερίδι έιση με τας τιμάς των:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΩΝ

Φλέρ - Κοτόν αμετάβλητα... Δρχ. 12
Μουσουλινέ... 14
Βουαλί μοντέρνα διπλόφωδα... 20
Κρέπ - Κλοκέ... 25
Φλέρ - Καμιν... 14
Λινά έμπριμέ δια πλάς Δρχ. 25-30
Λινά έμπριμέ μονόφωδα... Δρχ. 15

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΕΩΝ

Κομπιέ-σιν, άσπρορούχων και φορεμάτων... Δρχ. 48
Κρέπ - Μαροκαίν - Έστρα... 100
Κρέπ... 100
Κομπιέ-σιν... 50
Σαμπιέ από δρυάς... 70
Είς τας έμπριμέ έχομεν την πλεονάζουσαν συλλογήν, από δρχ. 75-85-100 κλπ.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερές από δρχ. 20, 30, 40, 50 κλπ.
Κάλτσες μεταξώτες από δρχ. 55, 65, 75, 85, 100. Και την ύπερχον, λεπτήν μεταξωτήν «ΑΛΜΑ» με δρχ. 135.
ΣΗΜ. — Οίκογενείαρχαι, προς τό συντηρέν τας συνηθιστάς εις τας Κούτσας και Λεβαυκούσας εις κάθε άγοράν να προτιμούν τό Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ»· Έρμού 18 α. Προσάγει εις την άκριβή διεύθυνσιν μας.

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Κ. Β. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Κυρία,
Σας συνιστώμεν να έχετε μόνη σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά, τα νήματά σας ως και τις ψάθες σας μόνον με τας γυναικείας και παγκοσμίου φήμης γερμανικές θάφας «ARTI», διότι ούτω μόνον θα είσθε βεβαία ότι θα επιτύχετε απολύτως εις την θαφήν και χωρίς να έποστη την παραμικράν φθοράν το φόρεμά σας. Μία θαφή διά να είνε καλή δεν άρκει μόνο το να θάφη το ύφασμα, αλλά πρέπει πρό παντός και να μη το καταστρέφη. Παλαιόν φόρεμα θαφέν με «ARTI», ούδεποτε αναγνωρίζεται ως θαμμένον. Αί θαφαί «ARTI» ούδέποτε ξεθάφουν. Έμπριμέ φορέματα θάφονται έπιτυχώς με θάφας «ARTI», άφοι προηγούμενως αποχρωματισθούν με τόν ειδικόν αποχρωματιστήν «ARTI».

Αί θαφαί «ARTI» πωλούνται στα φαρμακεία και έμπορικά της συνεικίας σας εις 61 μωδέρνους χρωματισμούς.

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι-Λέκα 21ε
Γεν. 'Αντιπρόσωπος διά την 'Ελλάδα

Θαυμάζουμε τα' ύψαία Μαλλιά!

άλλα μόνον όταν είναι περιποιημένα. 'Η σωστή περιποίησις είναι άπλή: μία φορά την έβδομάδα λούσιμο με το Σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ (Tête-Noire). Κάθε φάκελλος περιέχει και τό ειδικό «ΣΕΒΕΚΛΑ» που δίνει στα μαλλιά φυσική γυαλάδα, υγεία και τά διατηρεί πάντοτε φρέσκα. Δύο ειδών σαμπουάν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ υπάρχουν: τό ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ για ξανθά μαλλιά, τό ΣΑΜΠΟΖΑΝ για τα σκούρα.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤΕΤΕ-ΝΟΙΡΕ

2 είδη: Shampoo και Shampoo

ΔΡΧΜ 12,50

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος - Δερματολόγος

*Επί δεκαεξαετίαν Έπιμελήτης της Ιδιαίτερας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωρ. Φωτεινού. Δέχεται:

*Ωρα 9-11 πμ. και 4-5 μμ.
*Οδός Κεφαλληνίας και Τεγγέας 2.

ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Π. ΤΖΩΑΝΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Έμμ. Μπενάκης 41

Τηλ. 22.014

Δέχεται: 9-1-5-8

POUR PLAIRE

Τα χείλη παίζουν τόν σπουδαιότερον ρόλον. Υπάρχουν χείλη ξεθωριασμένα. Υπάρχουν χείλη χωρίς φυσικόν χρωματισμόν. Υπάρχουν χείλη χωρίς ζωρότητα. Τα φυσικά ούτα μειονεκτήματα υπερικνώνται με άμνητον Rouge χιλιέων Michel, τό θαύμα της εποχής, τοι οποίου οι ευγενείς χρωματισμοί επαναδδουν εις τήν σάς υγείαν, δροσιάν, νεότητά και γλυκιά άπορροήν.

Τό Rouge Michel, πρτόν καθαρώς φυσικόν, εις τήν σάς άτομώσεις, θα σας δώση την τελευταίαν πινελή και έτσι θ' άρεσετε παντοτε.

Μη πα. ασυρεσθε, λοιπόν, από τα διάφανα άγιστα παρασκευάσματα.

Ζητείτε μόνον Rouge Michel, τό θαύμα της εποχής και της έιοχής μας.

Τα προϊόντα Michel, καθαρώς 'Αμερικανικής προέσεως φέρουν την κάτωθι σφραγίδα και πωλούνται παντού.

Michel Cosmetics
New-York
MADE in U. S. A.

*Αντιπροσώπεία και Παρακαταθήκη.
'Αθήναι: Ε. Νικολαΐδης, Μητροπόλεως 42.
Θεονίκη: Γ. Χ. Πέντζος, Βαλαωρίτου 31.
Αίγυπτος: Γεράσι. Πανάς, 60 Σταμπούλ 13, 'Αλεξάνδρ.

ΑΛΙΜΟΣ ΓΕΜΕΝΑΚΗ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ

Τα 3 νέα θαλάσσια Κοινωτικά λουτρά που θα ένθου-βιάσουν έφέτος όλους άνεξαιρέτως τους φίλους της θαλάσσης..... ετό...

ΚΑΛΑΜΑΚ

ΤΩ ΥΓΙΕΝΟΤΕΡΩ & ΔΡΟΣΙΕΡΟΤΕΡΩ ΠΡΟΑΓΕΙΝ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Μία άντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποίαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αύτης Έκθέσεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE & HALPHEN

Καροβύργος - 'Ομορρινολογολόγος
Πατησίων 59 - 'Αθήναι
Τηλ. 29-562

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Συρίματα μαχαιροπήφουνα άποστολής ευχίασθε εις τινάς άγροστασίαν στο γραφείον

ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 26
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών - Πειραιώς πρός εύκολίαν του κοινού

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδός Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδός Πατησίων άριθ. 165.

ΚΥΨΕΛΗΣ, όδός Κυψέλης άριθ. 86.

ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως άριθ. 110

ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδός Ερμούδου.

ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυιάλη και Καλλιδορίου

ΠΛΑΚΑΣ, όδός Καπνικαρέας άριθ. 37.

ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ. Συγγάνου πλησίον σταθ. ΣΠΑΠ - ΣΕΚ

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγορής

ΒΑΘΗΣ όδός 'Αριστοτέλους 15α

ΠΛ. ΗΡΩΩΝ όδός Καραϊσκάκη 31

ΑΧΑΡΝΩΝ όδός 'Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Οδός 'Ομήρου 16, παρά την 'Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρής Στοάς άριθ. 55

ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ όδός 'Αγ. Διονυσίου και Ψαρών.

ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιστοίας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνάλλασσόμενοι με τό πλησιέστερον συνδικαϊκόν παράρτημά μας άποφενύγετε τά έξοδα και την άργοπορίαν της μεταβάσεως εις τό κέντρον.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 28 8076

ΜΟΝΤΕΡΝΟ

αναγκάζει τας γυναίκας να εκτίθενται, περισσότερο παρά άλλοτε, εις την σκλην των όρμών και των κοσμικών κέντρων και γενικώς ο έρεθισμός της επιδερμίδος είνε τώρα συνηθέστερος ή άλλοτε. 'Η επιδερμίς όπως και ο άλλος οργανισμός, έχει ανάγκην τροφής και περιποίησεως διά να διατηρήση τό φυσικόν της σφρίγος και ωραιότητα, χρησιμοποιείτε άριστα προϊόντα ωραιότητας: Πούδρα, Κρέμα, 'Αρώματα Aimee.

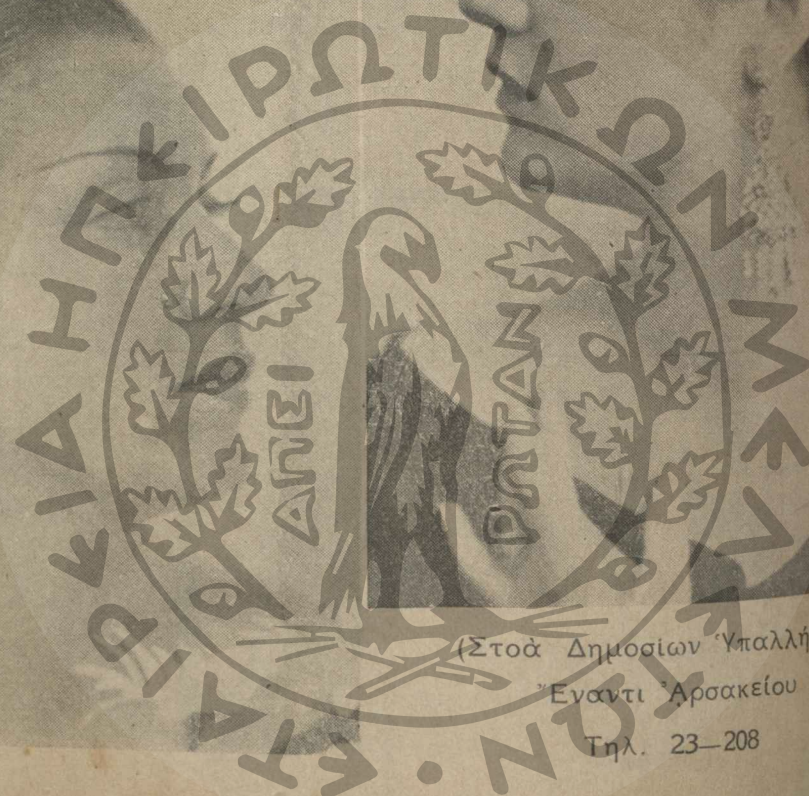
HUG. GUERLAIN
PARIS

Δείγματα δωρεάν: 'Ενδιαφέρετε μας την διεύθυνσίν σας και έσοκλείσατε γραμμάτιον Δρχ. 5.- δι' έξοδα άποστολής διά να σας άποστείλωμεν κυτίον δείγμάτων περιέχον πούδραν και κρέμαν ήμέρας και νυκτός. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Τηλεφώνων 21-638

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σας παρουσιάζομεν μερικές Περι-
νάντ από εκείνας που μόνον έμεις έ-
ρομε νά δημιουργούμε.

(Στοά Δημοσίων Υπαλλήλων)

Εναντι Άρσακείου

Τηλ. 23-208

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ
37